

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

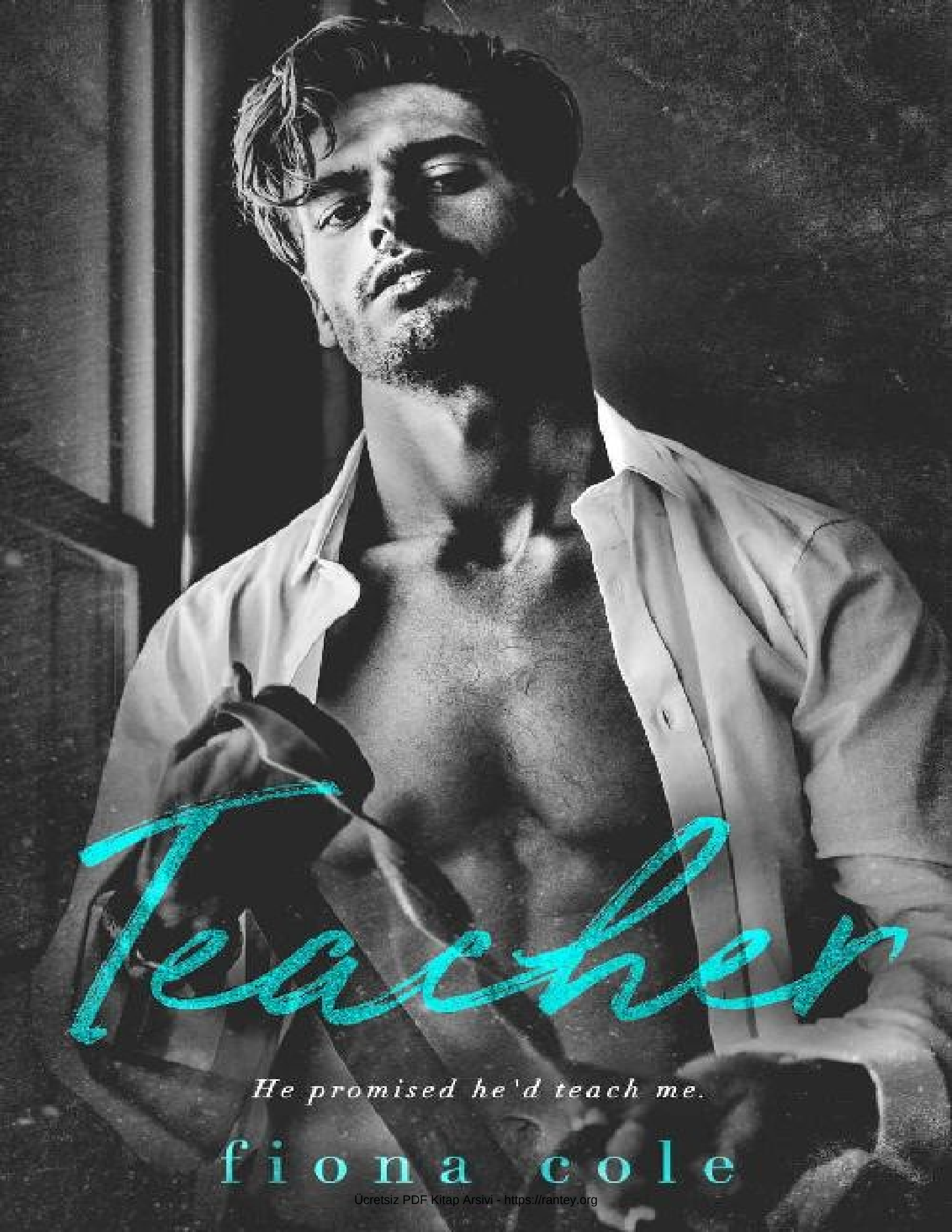
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Teacher

He promised he'd teach me.

fiona cole

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

ÖĞRETMEN

FIONA COLE

Copyright© 2020 by Fiona Cole

Tüm hakları saklıdır.

Kapak Tasarımcısı: Najla Qamber, Qamber Designs İç

Tasarım: Indie Girl Promotions

Düzenleme: Kelly Allenby, Readers Together

Düzeltilme: Janice Owen, JO's Book Addiction Düzeltilme

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, gerçek olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

OYUN LİSTESİ

Take On the World - You Me At Six Rescue
- Lauren Daigle
Freaking Me Out - Ava Max
Smile - Mikky Ekko
Kendine İyi Bak - Sahil Evi
I Want to Know What Love Is - Foreigner
All Too Well - Taylor Swift
Coming Up For Air - Signals In Smoke
Neptune - Sleeping At Last
I Wanna Get Better - Bleachers
Benden Vazgeçme - Andy Grammar
Sevdiğin Biri - Lewis Capaldi
Angel by the Wings - Sia
Orada Olacağım - Walk Off the Earth
Remembrance - Tommee Profitt ft. Fleurie Is
There Somewhere - Halsey
Hush Hush Baby - Lxandra
To Die For - Sam Smith
Lay Your Head On Me - Major Lazer ft. Marcus Mumford
Better Days - OneRepublic
I Found You - Cash Cash & Any Grammar

*Sana, okuyucuya.
Bu seriyi sevdiđiniz için teŖekkür ederim.*

İÇİNDEKİLER

Çalma

Listesi

Önsözü

1. Hanna

2. Daniel

3. Hanna

4. Hanna

5. Daniel

6. Hanna

7. Hanna

8. Daniel

9. Hanna

10. Daniel

11. Daniel

12. Hanna

13. Daniel

14. Hanna

15. Hanna

16. Daniel

17. Hanna

18. Hanna

19. Daniel

20. Hanna

21. Daniel

22. Hanna

23. Daniel

24. Hanna

25. Daniel

26. Daniel

27. Hanna

28. Hanna

Sonsöz

Teşekkür Yazar

Hakkında Ayrıca

yazan: Fiona Cole

PROLOGUE

HANNA

"Buradan çıktığımızda baleye gideceğim. Çok yaşlı olduğumu söyleyen herkesin canı cehenneme."

"Sofia... buradan çıkamayacağız."

"Saçmalık. Çıktığımızda ne yapacaksın?" "Sof-"

"Eğlendir beni. Lütfen."

Her pozitifliğiyle maskeleyemeye çalıştığı yalvarışları ve yorgunluğu içimi parçaladı. Her şey içimi parçaladı. Verecek bir şeyim kalmadığını düşünürken nasıl yapacağımı bilemiyordum.

Hepsi alınmıştı. Tekrar, tekrar ve .

Ne kadar süredir burada olduğumuzdan bile emin değildim. Tahmin etmem gerekirse birkaç ay derdim ama penceresiz odalarda tutuluyorduk, zamanı hem hızlandıran hem de sonsuza kadar uzatan ilaçlar veriliyordu. Artık nerede olduğumuzu bile bilmiyordum; birçok kez taşınmıştık. Tek bildiğim havanın çok sıcak olduğuydu, bu da çürük gömleğimin terden sıırılsıklam olmuş tenime neden oluyordu.

Onun dışında her yer aynıydı. Aynı kir lekeli yatak.

Aynı sidik ve umutsuzluk kokusu. Aynı penceresiz oda.

Bu sefer kapısı olan bir oda değil, perdesi bir dizi bölme vardı. Kapısı kapalı olan odayı tercih ettim. En azından olup biten dehşet seslerini maskeliyordu.

Homurtular, çığlıklar, tenin tene çarpmasından çıkan iğrenç sesler.

Bir titreme vücudumu sarstı, mideme kramplar girdi. Yemek yememiştim-

Dünden beri mide bulantısından başka bir şey tutamadım. Bir yanım sürekli pompaladıkları ilaçları arzuluyordu.

bedenlerimize. Hiçliğı arzuladım. Vücutuma yapılanlardan kaçmak için can atıyordum. Acının yokluğunu arzuladım.

Diğer parçam ise ben farkında değilken karanlıkta olanlardan korkuyordu.

"Lütfen, Hanna." Sofia'nın halsiz sesi bana bir soru sorduğunu hatırlattı. Bizi kaçıran adamlardan, bedenlerimizi sığır gibi satan adamlardan kaçtığımızda ne yapmak istiyordum?

Aptal gözyaşları gözlerimi yaktı çünkü Sofia'nın bilmediğı bir şeyi biliyordum. Ölümle sonuçlanmadığı sürece buradan çıkamayacaktık -ki günler geçtikçe bu kulağı hiç de korkunç gelmiyordu.

Ama yine de cevap verdim. Çünkü Sofia benim her şeyimdi ve onun için rol yapardım.

"Ne yapacağımı bilmiyorum. Tüm önce bilmiyordum."

Florida'da tatildayken otelimizden gizlice kaçıp bir kulübe girmek için sahte kimlik kullanmadan önce. Bizi hayatımızın en aptalca hatasını yapmaya itmeden önce. Et parçalarına ayrılmadan önce.

"Sevdiğin pek çok şey var," diye karşı çıktı, kelimeleri bulanıklaşıyordu.

Yüzümü ona dönmek için yan tarafıma kaymaya çalışırken metaller yatak başlığına çarptı. Kolum kelepçeden dolayı garip bir açıyla gerilmişti ama bu alışık olmadığım bir şey değildi. Sofia da bana bakacak şekilde yan yatmıştı ve aylardır yansımamı görmemiş olsam da ona bakarken neye benzediğimi biliyordum.

İkizim.

Yanakları keskin elmacık kemiklerinin altında çökmüştü ve koyu halkalar onu zayıf gösteriyordu. Neredeyse geçen Cadılar Bayramı'nda giyindiğimiz zombiler gibiydi. Bir zamanlar canlı olan yeşil gözleri, camsı yansımamın altında bile uyuşuk ve donuktu, bana hala yüksek olduğunu bildiriyordu. Tek fark, omuzlarına dökülen tel tel, neredeyse siyah saçlarıydı. Bundan önce, kendime ait bir şeyim olmadığı için kızgın, isyankâr bir gençtim, bu yüzden saçlarımı kestirmiş ve parlak pembeye boyatmışım. Onun dışında aynıydık ve ona bakmak acı veriyordu.

Kuru ve çatlak dolgun dudakları gülümsemek için elinden geleni yaptı. "Matematiğı seviyorsun. Matematik yap."

"Matematik inekler içindir," diye ezbere cevap verdim. Belki de bundan önce söylediklerimin aynısını söylemek oyunu biraz daha gerçek kılmaya yardımcı olabilirdi.

"O zaman inek ol," diye mırıldandı, gözleri düşmüştü. "Olmamız gereken kişi olalım ve diğer herkesi sikelim." Titreyen eli saçlarımı geriye doğru taradı, sonra da aramızda gevşekçe düştü. "Ne zaman

Buradan çıkarsak, kendimiz için istediğimiz hayatı hak edeceğiz. yüzden al. Benimle birlikte al. Söz veriyorum. Bunu birlikte yapacağız."

Sanki bu tutkulu talep son enerjisini de tüketmiş gibi gözleri kapandı.

"Söz ver," diye fısıldadım.

Onu nasıl inkar edebilirdim ki? Bu karmaşanın içinde olmamız benim hatamdı, bu yüzden en azından ona ay ve yıldızlar vaat edebilirdim, sadece inanıyormuş gibi yapmak olsa bile.

"Üzgünüm, Sofia."

"Kapa çeneni Han-Han," diye mırıldandı, gözleri hâlâ kapalıydı. "Buradan çıkacağız. Erik muhtemelen dünyayı yıkıp bizi arıyordur."

Belki de. Ama bizi esir alanlar hayalet gibiydi, yakalanamayacak kadar hızlı hareket ediyorlardı, dış dünya için gerçek bile değillerdi.

"Gizlice kaçtığımız için çok kızacak ve kızgın yüzünü görmek için sabırsızlanıyorum, kaşları o kadar aşağıya çekilmiş ki dudaklarının hemen üzerinde olacaklar." Nefes almak acı veriyormuş gibi göğsünde yavaş bir nefes daha tıkırdadı. Tekrar konuştuğunda neredeyse uykuya daldığını düşünecektim. "Ama sonra dans edip gideceğim çünkü lanet bir balerin olacağım."

Bir kahkaha attı, bir gülümseme daha kurtulmaya çalışıyordu. Aynı hızla gülümsemesi de kayboldu ve kıpırdamadan yattı.

Bir sonra, "Seni seviyorum Sofia," diye fısıldadım.

Tekrar duymak için bekledim; sözlerinin koruyucu bir katmanla üzerimden akıp gitmesini, eski benden geriye kalanları içinde tutmasını bekledim. Bekledim ve bekledim, kız kardeşimin uyumasını izledim. Ama... bir şeyler ters gidiyordu. Aramızda birkaç santim mesafe vardı ve nefesini tenimde hissedemiyordum. Vücudu çok hareketsizdi. Göğsü daha önce olduğu gibi ağır nefeslerle inip kalkmıyordu.

"Sofia?"

Çok fazla ilaç. Her şeyi yavaşlatmış olmalı. Sadece onu uyandırmam ve bana odaklanmasını sağlamam gerekiyordu. Titreyen bir elle omzunu kavradım ve onu sarstım. Başını salladı ve ben daha sert salladım.

"Sofia," diye fısıldadım, dikkatleri üzerimize çekmek istemiyordum. "Sofia, lütfen."

Hiçbir şey.

Onu daha sert salladım, sırtüstü düştüğünde kolunun savruluş şekli bedenimi titretti.

"Hayır, , hayır. Lütfen, hayır. Lütfen. Lütfen. Hayır. Hayır. Hayır. Lütfen, Sofia. Lütfen, uyan. Lütfen."

Ateş ciğerlerimi sıktı ve boğazımın arkasını yaktı. Nefes alamıyordum. Gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırırken kız kardeşime, en iyi arkadaşıma odaklanamıyordum. Aptal, işe yaramaz gözyaşları.

Onu şiddetle salladım, adını haykırdım, için yalvardım, beni bırakmaması için yalvardım. Kimin geldiği umurumda değildi. Gözlerinin açıldığını görmek ve birlikte bir geleceğimiz olacağına dair bana söz verdirmek dışında hiçbir şey umurumda değildi.

Titremeler vücudumu sarstı ve ona sarıldım. Onu sıkıca göğsüme çekerek çığlık attım. İçeri girip onunla gitmeme izin vereceklerini umana kadar çığlık attım. Boğazım düğümlenene kadar çığlık attım. Hiçbir şeyim kalmayana kadar çığlık attım.

Kederle çıkarılan sesler dayanılmazdı ve benimki sonsuza dek aklımdan çıkmayacaktı.

HANNA

"HEY, HANNA." Gözlerim kapımın pervazında asılı duran, kızıl saçları bir sarkaç gibi salınan kadına takıldı. "İşten sonra bir şeyler içmeye gidiyoruz. Gelmek ister misin?"

Evet demelisin, Sofia'ya çok benzeyen bir ses kafamın içinde azarladı.

"Ummm..."

Bocaladım. Bir yanım bunu istiyordu. Bir yanım dışarı çıkıp yirmi altı yaşındaki diğer normal gençler gibi iş arkadaşlarımla bir şeyler içmem gerektiğini biliyordu. Bir yanım da Sofia gibi olmam gerektiğini biliyordu, Sofia'nın diğerlerine katılmakta hiçbir sorunu yoktu.

Diğer yanım ise evde beni bekleyen bir barre dersi ve bir kitap vardı.

"Sean da orada olacak." Scarlett'in gülümsemesi biraz sinsî bir hal aldı ve kaşlarını salladı. "Angela onun sana nasıl baktığını fark ettiğini söyledi."

Sevimli bir çocuğun bana aşık olmasının midemde yaratması gereken kelebek uçuşması yerine, göğsüm çok sıkıştı ve omuzlarımı içeri kıvrırma ihtiyacıyla savaşıyor ofis sandalyeme daha da gömüldüm.

Sean sevimliydi. *Gerçekten* sevimliydi. Ve eğer gözlerimi kapatıp hayal kurarsam, midemde ufak bir gıdıklanma hissedebiliyordum ama korku bunu hissetmemi zorlaştırıyordu.

Sean'la iş dışında gerçekten konuşsaydım ne yapardım? Ya benden hoşlansaydı ve her çiftin isteyeceği gibi bana dokunmak isteseydi?

Saçlarımı geriye doğru taramak için uzanan elini hayal ettiğimde, tüylerim diken diken oldu.

Yapamadım.

"Ah. Şey." Bir kahkaha attım ve gülümsedim, umarım bunu sinir değil de iltifat olarak algılamıştır. "İsterdim ama zaten planlarım var."

Gülümsemesini karartan hayal kırıklığından nefret ediyordum. "Tamam. Bir dahaki sefere," dedi çıkmadan önce.

Bunu söylemesi çok hoştu çünkü ikimiz de bir dahaki sefere olmayacağını biliyorduk. İçki içmeyi ya da işle ilgili olmayan herhangi bir gezintiyi hep reddederdim.

Çok az insan bana ne olduğunu biliyordu, bu yüzden herkes benim içe dönük, ulaşılmaz biri olduğumu varsayıyordu. Hatta belki birkaçı patronun kız kardeşi olduğum için kibirli ya da kendini beğenmiş olduğumu düşündü.

Gerçek şu ki, zaten sahip olduğum arkadaşlarım ve ailem dışında kimseye kendimi açmayı sevmiyordum. Sosyalleşmek en iyi becerim değildi ve kelimelerim çoğu zaman karmakarışık ve garip çıkıyordu. Bu yüzden bilgisayar başında sayılarla uğraşıyor, müşterilerle başkalarının ilgilenmesine izin veriyordum.

Scarlett'in sözleri kafamın içinde tekrarlandı ve Sean'ın koridorda yanımdan geçerken attığı kolay gülümsemeler yeni bir anlam kazandı. Flört mü ediyordu? Durmamı ve konuşmamı istiyordu da ben ipuçlarını tamamen kaçırmış mıydım?

"Ugh," diye homurdandım, sandalyemde geriye yaslandım. Evet demeliydim.

Sonra çok yakın durduğumu hayal ettim. Belki de beni bara götürmek için elini sırtıma koyacaktı. Belki orada bırakırdı ve...

Ve paniğe kapılırdım.

Terapinin tam olarak iyileştiremediği tek şey yakınlıktı. Sadece bunu düşünmek bile omuzlarımı geriyor ve göğsümde bir baskı oluştuyordu. Çılgılık atmak isteyene kadar devam eden bir baskı.

Terapide zamanımı doldurmuş, sorunlarımla yüzleşmiş ve korkularımı yenmiştim. Artık kâbus görmüyordum - en azından çok fazla. Sadece yüzeysel düzeyde olsa bile toplum içinde işlev görebiliyor ve arkadaş edinebiliyordum. Zihnim yakınlaşmaktan korkmuyordu - zihnim iyileşmek için gerekenleri yapmıştı. Ama bedenim? Bedenim bu düşünce karşısında titriyordu ve ben bundan nefret ediyordum. Terapinin düzeltemediği tek şeyin bu olmasından nefret ediyordum.

Pişmanlığımı üzerimden atarak masamdan dosyayı aldım ve yukarı çıktım. Kardeşimin ofisinin kapısını iterek açtım ve

O ve kız arkadaşı Alexandra, ofis koltuğunda simit gibi sarılmışlardı.

"İğrenç," dedim varlığımı duyurarak.

Alex her zaman yaptığı gibi kızardı ve Erik sözümü kestiğim için bana sahte bir ölüm bakışı attı.

"Sadece bunları bırakmaya geldim," dedim biraz soluk soluğa.

"Biliyor musun, ofisini buraya taşımama izin verirsen, merdivenler için endişelenmene gerek kalmaz."

"Halkımın arasında iyiyim. Onlar benim algebrolarım."

"Aman Tanrım," dedi arkamdan derin bir ses. Bergamo ve Brandt'ın Bergamo'su Ian yanıma geldi ve omzunu omzuma çarptı. Ya da benden neredeyse bir karış uzun olduğu için koluna. "Küçük Brandt, bu şimdiye kadarki en kötü kelime oyunlarından biri olabilir."

Ian her sözde ağabeyin yapacağı gibi matematik kelime oyunlarım konusunda bana hep kızardı. Yeniden üye olabildiğimden beri ailemizin bir parçasıydı ve itiraf etmek istediğimden daha uzun süredir ona aşıktım. Ya da eskiden ona aşıktım. Neyse ki, bu aşkı geride bırakıp hiç olmamış gibi davranacak kadar uzun süredir aileydik.

"Bence harikaydı." Alex kıs kıs güldü ve masaya yaslanmak için Erik'in kucağından kalktı.

Dosyaları Erik'in masasına bırakırken onun desteğine minnettarlığımı gülümseyerek ifade ettim. "Bunlar Londra ofisinin rakamları."

Dosyayı çevirerek açtı ve ilk sayfaya göz attı.

Ian yanımdaki sandalyeye çöktü ve iç geçirdi. "Alex'in yirmi birinci yaş gününü ne zaman kutlayacağız?"

"Bunu yapmanıza gerek yok," dedi Alex. Başını eğdi ve koyu renk saçlarının yüzünü gizleyecek şekilde dökülmesine izin verdi. Erik'le birlikte geçirdiği iki yıldan sonra bile hâlâ kendisine bir şeyler verilmesinden nefret ediyordu. Bu da aklımı başımdan alıyordu çünkü Erik'in yaptığı tek şey, büyürken özlediği her şeyi ona sunmaktı. "Daha bir ay bile olmadı."

"Erik'in kalbini eriten kadın için," dedi Ian göz kırparak. "Destansı bir şey olmalı."

"O da yaz sonunda mezun olacak," diye ekledim.

"Birileri gösteriş meraklısı," diye şaka yaptı Ian. "Bir buçuk yıl erken mezun olmak."

Erik Alexandra'ya gülümsedi ve Alexandra'nın yanakları kızardı. Sadece bir bakıştan. "Onu ben zorladım. Okulu bitirene kadar benimle evlenmeyeceğini söyledi, o yüzden bu işi bir an önce halletmemiz gerekiyordu."

"bir baş belasısın," diye azarladı kocaman bir gülümsemeyle.

"Sadece senin için."

Aşklerini izlemek zordu. Acıtiyordu. Bu da çok fazla yanında olmak istemediğim için kendimi suçlu hissetmeme neden oluyordu. Erik mutluluğu hak ediyordu. Çok uzun zamandır çok ciddiydi, Alex'i bulana kadar kendini herhangi biriyle bir geleceğe kapatmıştı. Bunu onun için istiyordum.

Ben de kendim için istiyordum ve buna sahip olma şansımın yok denecek kadar az olduğunu biliyordum. Onları birlikte izlemek yaraya tuz basmak gibi acı veriyordu.

"Partilerden bahsetmişken," dedi Erik, dikkatini tekrar bana çevirerek. "Gala için planları tamamlamamız gerekiyor."

Yardım etkinliği hızla yaklaşıyordu ama sorunsuz bir şekilde bir araya geliyordu. Yıllarca ev sahipliği yaptıktan sonra oldukça verimliydik. Her yıl bir öncekinden daha büyük oluyor ve seks ticaretinden kurtulanların rehabilitasyonuna yardımcı olmak için daha fazla para getiriyordu. Neredeyse tüm para, kurtarılanlara terapiden uyuşturucu rehabilitasyonuna kadar sürecin her aşamasında yardımcı olmak için hepsi bir arada bir ev olan Haven'a gitti. Erik, insan tacirlerinin izini sürme ve seks ticaretindeki rollerini sona erdirmeye konusundaki yan işini finanse etmek için küçük bir pay aldı.

Partinin planlanmasında en fazla sorumluluğu ben aldım. Etkinlikte geçmişimi hiç paylaşamadım ama her yıl mümkün olan en fazla paranın toplanmasını sağlayarak üzerime düşeni yaptım. Her yıl hikayelerini anlatmak için ayağa kalkan diğer kadın ve erkekler kadar cesur değildim. Sofia, Erik'in yanında durup kötü adamları haklayan bir savaşçı olabilirdi. Hikayesini paylaşmak için sıranın en önünde dururdu, böylece hiç kimse bunu yaşamak zorunda kalmazdı.

Perde arkasında çalışmayı tercih ederdim.

"Tamam. Ama bu gece yapamam. Barre dersim var."

Erik'in gözleri çok bilmiş bir bakışla benimkilere kaydı. Sofia yapamadığı için bale kursuna gittiğini biliyordu. O yapamadığında benim onun için yaşama biçimimdi.

"Pekâlâ," dedi Alex ellerini birbirine vurarak. "Yani artık beni yemeğe götürebilirsin."

Erik onun kalçalarını kavradı. "Sadece tatlı olarak seni alabilirsem." "Ew." Yüzüm berbat oldu. "Bu benim gitmem için bir işaret."

"Hemen arkadayım," dedi Ian. "Carina ve Audrey evde bekliyorlar."

Erik geri çekilen sırtıma "Müsait olduğunda bana haber ver," dedi.

Hızlıca ofisime geri döndüm ve gün için toparlanmaya başladım. Dersimin başlamasına daha birkaç saat vardı ama öncesinde fazladan birkaç bölüm daha sıkıştırabilirdim. Belki bu daha önceki baskıyı hafifletmeye yardımcı olurdu. Genellikle bu iki aktivite üzerimdeki gerginliği azaltırdı ama bazen kitaplar ve ter dökmek yeterli olmazdı. Umarım fazladan okuyacağım bir saat işe yarar.

Telefonum bir mesajla titrediğinde çantamı omzuma atmıştım.

CARINA: Daniel sana izin vereceğini söyledi ama önce bir gizlilik sözleşmesi imzalamalısın.

Var mısın?

DANIEL.

Adını okurken bile parmaklarım karıncalanıyordu. Bu benim için çok tuhaf bir şeydi çünkü arkadaş çevremdeki en yeni kişiydi ama yine de onun yanında her zamanki kaygıyı yaşamıyordum. Sean'ın beni izlediğini duyduğumda hissettiklerimle Daniel'in adını gördüğümde hissettiklerimi karşılaştırdığımda, yakın bile değildi.

Sean gerginlik ve bilinmezlik getirdi.

Daniel göğsümü ısıttı ve kalbim aynı anda hem hızlandı hem de yavaşladı.

Geçtiğimiz yıl boyunca onunla sadece birkaç kez bir araya gelmişim ama gülümsemesi kolay ve neredeyse sakinleştiriciydi. Buz mavisi gözleriyle tam bir tezat oluşturunuyordu ama onlar bile bana odaklandığında içim dışıma çıkıyordu.

Kendime karşı dürüst olmak gerekirse, ondan hoşlandığımı itiraf etmeliydim ve bu beni biraz sersemletti.

Onu diğer erkeklerden farklı kılan şeyin ne olduğunu anlayabilmek için onunla daha fazla birlikte olmak istiyordum. Belki bilirsem, seks kulübü sahibi kırk yaşlarındaki bir adamdan daha müsait biriyle bunu yeniden yaratabilirdim.

Ya da Carina'nın azarlayacağı gibi bir seks kulübü değil. Duvarları arasında seks yapılan bir kulüp.

Carina'nın isteyip istemediğimi sorduğu kulüp.

Samimiyetle ilgili sorunlarımı biliyordu. Birinden hoşlanma konusundaki yetersiz bilgimi biliyordu. Benim en büyük hatalarımdan birine maruz kalmıştı ama yine de arkadaşım oldu. Hâlâ bana yardım etmek istiyordu.

Yani, bu çılgın planı bulmuş ve görünüşe göre bunu gerçekleştirmek için Daniel'la konuşmuştu.

Korku göğsüme sertçe bastırdı ve parmaklarım uyuşukluktan karıncalandı. Her zerrem geri çekilmek ve saklanmak istiyordu.

Yap şunu. Bebek gibi davranmayı bırak ve yap, diye azarladı Sofia'nın sesi.

Bu fethetmem gereken son şeydi. Diğer her şey bir kutuya kilitlenebilirdi ama Voyeur bu korkuyu yenmeme yardımcı olabilirdi.

Kendim için geri çekilmeden önce, o yapamadığında ikimiz için yaşayarak cevap verdim.

Ben: Ben .

DANIEL

"Carina'yla tanışmak için biraz şık giyinmişsin," diye yorum yaptı Kent, ofisindeki koltuğuma uzanıp ayaklarını masaya dayadığı yerden. Yorumu zararsız ve masum görünüyordu ama üniversiteden beri tanıdığım sırtışı, sormak için gizli bir nedeni olduğunu anlamamı sağladı.

"," diye karşı yanındaki sandalyeden.

"En sevdiği gömleğinin iki düğmesi açık olan adam söylüyor bunu. Saçındaki jöle mi?"

Kent saçıma dokunmak için öne doğru eğildi ama o dokunamadan ben elini tokatladım. "Siktir git."

"Hmmm." Dudakları büzüldü ve gözleri kısıldı, beni inceliyordu. Onun incelemesi altında kıvrınmamaya çalıştım. "Yoksa Carina Hanna'yı da yanında getirdiği için mi?"

"Giyinik değilim," diye homurdandım.

Hanna'yla hiçbir ilgisi yoktu. Bir adam yeni bir müşteriyle buluşmak için güzel görünebilirdi. Bütün mesele buydu. En son birlikte olduğumuzda gözlerimi daha parlak gösterdiğini söylediği mavi gömleği seçmiş olmam kimin umurundaydı ki?

Kent başını salladı ve göz kırparak elini tamam anlamında kaldırdı. "Tabii ki hayır."

Göz ucuyla ona bakarken, kendimi önümdeki hesap tablosuna odaklanmaya zorlamaya çalıştım. Kent neredeyse yirmi yıldır en iyi arkadaşımı ve bundan sadece birkaç yıl daha az bir süredir de iş ortağımdı. Beni, benim kendimi tanıdığımdan daha iyi tanıyordu, bu yüzden beni çağırmasını reddetmek zordu.

"Ayrıca, o benim için çok genç."

"Yaş sadece bir sayıdır. Bana bakın," dedi, eliyle kendini göstererek. "Yapmamaya çalışıyorum." Neredeyse yaşlanmış halime asla çok yakından bakmak istemedim.

Kırk yaşındaki en iyi arkadaşım yirmi üç yaşındaki yeğenimle çıkıyor.

"Hadi ama dostum. Ben senin en iyi arkadaşınım. Hoşuna giden bir şey gördüğünde anlarım. Dikkat et, seni hiç tökezlerken görmedim-"

"Ben tökezlemem."

"-ve bir kız odaya her girdiğinde gözlerinle onu takip et, ama yine de," diye devam etti ben hiç konuşmamışım gibi.

"Çok seksi," diye mırıldandım bahane olarak.

"Sevimli ve tatlı biri. Neredeyse ağırbaşlı. Senin tipin değil." Ayaklarını yere koyup dirseklerini dizlerine dayadı ve koyu renk gözlerini tepki vermem için yüzüme dikti. "Ama belki de her zamanki tipini istemediğin bir noktaya geliyorsundur."

Kapının çalınması her türlü cevabı yarıda kesti. Bir cevabım olduğundan değil. Buna ne diyeceğimi bilemedim. Kent ve ben yalnızdık. Ya da o yeğenimle yuva kurana kadar . Yalnız olmak beni rahatsız etmiyordu.

Böyle bir aşkı kimsede bulamayacağımı uzun zaman önce kabullenmiştim. Kendimin bulmasına *izin veremezdim*. Bir daha asla.

"Gerçekten mi Daniel?" Carina kapıyı iterek, "Gerçekten mi?" dedi.

"Koridordan bir es- kort mu? Ön taraftan da girebilirdik." Dantelli bluzu, bol paça pantolonu ve kırmızı tabanlı ayakkabılarıyla sanki buranın sahibiymiş gibi içeri girdi. Carina bir hanımefendinin vücut bulmuş haliydi.

patron, ve o her yere aitmiş gibi yürüdü.

Hanna, neredeyse Carina kadar kendinden emin bir şekilde onun arkasından içeri girdi ama etrafındaki hava o kadar yer kaplamıyordu. Odadaki gergin bakışlar kendi güç merkezini kararttı ama zarafetinden ve duruşundan hiçbir şey kaybettirmedi.

Tıpkı Kent'in suçladığı gibi, Hanna'yı oturma alanının önünde durana kadar takip ettim. Tanrım, göz kamaştırıcıydı. Üzerinde ince belini vurgulayan yüksek belli siyah bir kot pantolon ve gözleriyle mükemmel uyum sağlayan ipeksi yeşil bir bluz vardı.

Gömleğinin en üstteki iki düğmesini de açmış olmasıyla neredeyse eşleşiyorduk, dolgun göğüsleri derin yırtmacın arasından görünüyordu. Uzun siyah saçlarını kulağının arkasına sıkıştırmıştı ve her zaman taktığı altın saç bantları kubbe ışıklarının altında parlıyordu. Nerede olsun onu asla onlarsız görmemişim.

Kendimi onun girişinden sıyırdım ve arkama yaslanarak ikisine de oturmalarını işaret ettim. "Önce müşterilerimi koruduğumu biliyorsun ve Hanna henüz hiçbir şey imzalamadı."

"Özür dilerim," dedi usulca, sandalyenin kenarına hafifçe tüneyerek.

"Özür dileme," diye azarladı Carina, sandalyede geriye yaslanıp uzun bacak bacak üstüne attı ve tahtta oturan bir kraliçe gibi göründü.

"Hey, Hanna," diye selamladı Kent.

Rahat bir gülümseme dudaklarını eğdi. "Selam Kent. Olivia nasıl?"

"Tam bir baş belası."

"Hey," diye azarladım.

Kent teslim olmak için ellerini kaldırdı. "Özür dilerim. Tam bir belasıyım, seviyorum." Ona kızmak istedim ama Hanna'nın kahkahasını duymak, sandalyede biraz geriye yaslanışını izlemek şeye değdi. "O iyi. Üniversiteden sonra hayatı seviyor ve benimkine rakip olacak kendi işini kurmaya hazırlanıyor. Onun sözleri."

Hanna kararlı bir şekilde başını sallayarak, "Aferin ona," dedi.

"İşlerden bahsetmişken," dedi Kent, dikkatini bana çevirerek. "Sana önümüzdeki hafta New York'la ilgili bir şey sormak istiyorum?"

"Ne kadarlığına ?"

Kent gözlerini devirdi, zaten bir hafta sonundan fazla olursa muhtemelen gitmeyeceğimi biliyordu. O bir yerden bir yere gitmeyi severken, ben eve yakın olmayı tercih ederdim. "Boş ver. Birkaç hafta sürer."

"Evet, bunu pas geçeceğim. Belki bir dahaki sefere." "Peki, büyükbaba."

Evcimen eğilimlerime yaptığı iğnelemeyi görmezden geldim ve masanın üzerinden bir kağıt ve kalem kaydırarak buraya ne için geldiğimize başladım.

"Tamam, bu Gizlilik Sözleşmesi. Bu duvarlar içinde gördüğünüz hiçbir şey ya da hiç kimse hakkında konuşmayacağınızı söyleyen tipik bir belge. Size etrafı gezdirmeden önce imzalamanız gerekiyor. Geri gelmeyi seçseniz de seçmeseniz de."

"Tamam." İmzayı atmak için öne eğilmeden önce dudaklarını yaladı. Açık bluzunu daha da açtı ve kıvrımlarını zar zor saran sutyeninin dantelli kenarına hafifçe göz attım. Sinirlerini yatıştırmakla yüzümü göğüs dekoltesine gömmek arasında gidip . Ama sonra bir ayak benimkini tekmeledi ve bakışlarımı gülümseyen Kent'e çevirdim.

Hay sikeyim. Yanaklarıma sıcaklık yayıldı ve Kent'in bana Hanna hakkında saçma sapan şeyler söylemesi beni çok kızdırdı. Ne olmuş yani?

Kadınlar. Diğer kadınlardan farklı değildi.

Sözlerini bitirdiğinde boğazımı temizledim. Sert bir ses tonuyla, "Herhangi bir şekilde yargılamanız halinde derhal binadan çıkarılacaksınız ve bir daha hoş karşılanmayacaksınız," dedim.

Carina'nın gözlerinin fal taşı gibi açılmasına ve yine de ters ters bakmaya devam etmesine bakılırsa fazla sert olduğu anlaşılıyordu.

Yakamı çekiştirerek boğazımı tekrar temizledim ve ses tonumu yumuşattım. "Sadece buradaki herkesi korumak için. Burası insanların kim oldukları konusunda kendilerini rahat hissetmeleri için güvenli bir yer."

"Bunu iyi oldu," dedi Hanna.

"Pekala, üçünüzü yalnız bırakayım." Kent ayağa kalktı ve ben de ona katıldım. Vedalaştı ve kapıda bana döndü. "Belki ona giriş ve çıkışları kendin gösterebilirsin. Onun için bazı sahneleri göster."

"Siktir git," diye .

Kaşlarını sallayarak ve gülerек oradan ayrıldı.

"Hadi başlayalım, olur mu?" Ofisin dışında durduğumuzda Hanna'ya döndüm. "Herhangi bir noktada durmak istersen ya da kendini rahat hissetmezsen bana haber ver, buraya geri dönebiliriz."

Hanna'nın geçmişi hakkında biraz bilgim vardı. Erik'in hayırseverliğini teşvik edenin o olduğunu biliyordum ama ayrıntıları bilmiyordum. Onu telaşlandırmak istemediğim gibi, üzerine titremek de istemiyordum. Bilen diğer herkesten bunu yeterince aldığından emindim.

Önümüzdeki açık alanı işaret ederek, "Burası herkesin rahatlayabileceği bar," dedim. "Tamamen dolu, ancak herkesin güvenliğini sağlamak için en fazla iki içki var."

Geniş gözlerle odaya baktı ve ben de onun gördüklerini görmeye çalıştım. Barın karşısında sıcak ışıklarla aydınlatılmış bir DJ kabini ile bir dans pisti. Arada yüksek masalar ve arka tarafta bir oturma alanı. Voyeur'u, neyi severseniz sevin, gevşeyip eğlenebileceğiniz rahat bir yer olarak tasarladık. Renkler sıcak kahverengiler, deriler ve ahşaptı.

"Az önce yürüdüğümüz bu arka koridor boyunca, gece boyunca izlemek istedikleriniz için seçiminizi yapabileceğiniz bir dizi iPad gördünüz. Seçenekler çok fazla. Giriş yaptığınızda size üzerinde numara olan bir bileklik verilecek, seçiminizi yaparken bu numarayı gireceksiniz ve oda hazır olduğunda bileklik titreşecek."

"Tamam."

Gözleri hâlâ iriydi ve sinirle doluydu ama omuzlarını geriye çekmiş ve dimdik duruyordu. Sahip olabileceği her türlü korkuyu bastırma gücüne hayran kaldım. Böyle kararlı bir kadın beni bir çift büyük memeden daha çok tahrik ederdi.

"Henüz erken olduğu için salon sakın ama asla çok gürültülü olmuyor."

Ortamı daha iyi için onu bara yönlendirdim ve Carina da sessiz bir nöbetçi gibi Hanna'yı izledi. "Burada da... *bir hareketlilik* mı?" Hanna kekeleyerek sordu onun sözleri.

"Seks mi?" Açıklığa kavuşturmak ve aynı zamanda yanaklarının renklenmesini izlemek için sordum.

Ek bir bonus da onun kararlılık gösterisini izlemektir. Boğazını temizledi ama gözlerimi kaçırmadı, hatta çenesini kraliçe edasıyla kaldırdı. "Evet. Seks."

bu kadar basit bir kelimenin döküldüğünü duyunca aletimle birlikte dudaklarım da seğirdi. Bakışlarını kaçırdığında kendimi azarladım. Bu bir müşteriydi. Travma geçirmiş genç bir kadındı ve ben burada bir sapık gibi ona asılıyordum. Başımı sallayarak ona cevap verdim.

"Burada işler grafik hale gelebilir, ancak müşterilerden bunu ince tutmalarını istiyoruz. Odanın ortasında veya masa üstlerinde açık cinsel eylemler yok. Bu salonun cazibesi, sizi koridorların ardında yatan şeylerle ilgili olarak kızdırmak ve heyecanlandırmaktır."

Dudaklarını yaladı ve gözleri etrafta gezindi, omzumun üzerinden oturma alanına baktığında durdu. "Beğendin mi?" diye fısıldadı.

"Kahretsin," diye mırıldandı Carina, kendini yelpazeleyerek.

Deri kulüp sandalyelerini taradım ve alçak bir masanın etrafında daire şeklinde bir bölüm buldum. Bir kadın bir adamın kucağına oturmuştu, sırtı adamın göğsüne dönüktü, bacakları adamın iki yanında duruyordu, adamın eli eteğinin altındaydı, diğeri ise gömleğinin üzerinden kadının göğüslerini kavriyordu. İki adam daha oturmuş - pantolonlarının üzerinden siklerini okşuyorlardı - böylece adamın parmaklarının kadının amına girip çıkmasını izleyebiliyorlardı. Orada yeterince uzun süre oturursak, aletlerini ellerine alacaklarını ve kadının zevkine mastürbasyon yapacaklarını biliyordum.

"Oturma alanı halka açık eylemlerin çoğunun gerçekleştiği yer. Orası daha karanlık ve teşhirciliği keşfederken yeterince mahremiyet yanılması sunabiliyor.

Sarsak bir baş hareketiyle bara döndü ve bir su istedi. Yanında durmak için hareket ettim ve kendini toparlaması için ona bir an verdim. Küçük yumrukları barın üzerinde sıkılıp açılıyordu ve uzun zaman önce öldürdüğümü sandığım bir yanım onu yatıştırmak için yanıp tutuşuyordu. Ona iyi olup olmadığını ya da daha iyi olması için yapabileceğim bir şey olup olmadığını sormak için. Kendi yumruklarım sıkıldı, saçlarını geriye atma isteğimi bastırdım.

Bana doğru bakmadan önce neredeyse bir bardak suyun tamamını boşaltıyordu. "Rızaya dayalı olduğu sürece."

"Her zaman." Tekrar baktığında, bu sözün samimiyetini hissedebilmesi için bakışlarını tuttum. "Eğer kendini rahatsız hissedersen bana ya da birine gel. Geçtiğimiz odaların her birinde, herkesin güvende olduğundan emin olmak için dışarıda duran bir nöbetçi var."

"Harika," dedi zoraki bir gülümsemeyle. "Ben sadece tuvalete gideceğim."

"Tamam. Biz burada olacağız."

O uzaklaşır uzaklaşmaz Carina onun yerini aldı. "Teşekkür ederim. Sanırım bunu kullanabilir."

"Her şeyden sonra ona göz kulak olman çok hoş."

Hanna, Carina'nın bebeğinin babası Ian'a aşık olduğunu açıkça belli etmişti. Yoğun özürler ve şarapla dolu bir kızlar gecesinin ardından daha derin bir anlayışla bir arkadaşlık kurdular.

"O geçmişte kaldı." Carina bunu sinir bozucu bir sinekmiş gibi elinin tersiyle itti. "Her kadın cinselliği konusunda rahat olmalı. O bu şansı hak ediyor."

"Bir şey kaçırdım mı?" Hanna arkamdan yaklaşarak sordu.

"Sadece dans pistinde hızlı bir oral seks. Büyük bir şey değil," diye şaka yaptı Carina.

Şok geçirmeyi ve bir kez daha kızarmayı bekliyordum. Onun yerine Hanna bir kahkaha attı ve Carina'ya boş boş baktı.

Carina özür dilemeden omuz silkti ve gülümsedi. "Hey, yarın akşam yeni evde akşam yemeği veriyorum. Gelmek ister misin?"

Tepkisini görmek için Hanna'ya baktım. Bunun bir önemi yoktu. Diğer düzenli barım Voy'da sayıma başlamam gerekiyordu. Uzun bir gece olacaktı ve ne kadar erken başlarsam o kadar iyiydi. Bir akşam yemeği partisi beni geriye götürecek ve bunun için zamanım yoktu.

"Elbette," diye cevap verdi.

Carina bana baktığında ağızım açıldı ve planlamadığım kelimeler ağızımdan döküldü. "Orada olacağım."

HANNA

Üstüme bir iğne takmalıydım. Belki eve koşup gömlek değiştirebilirdim. Kendimi durdurduğumda neredeyse dönüyordum. Geç kalmıştım - muhtemelen garaj yolu ve sokak dolu olduğu için gelen son kişiydim. Şal kazağımı son bir kez daha göğsümü daha fazla örtecek şekilde ayarlayarak kapıyı çaldım.

Gecenin kırk yedinci derin nefesini almayı henüz bitirmiştım ki Carina'nın gülümseyen yüzü beni karşıladı.

"Yaşasın, başarmışsın. Endişelenmeye başlamıştım," dedi ve beni kucaklamak için kendine çekti. "Bu arada üstündeki harika. Göğüs dekolteni birinci sınıf gösteriyor."

Gülerek geri çekildim, hızlı bir teşekkür mırıldandım ve söz konusu dekolteyi örtmeye çalışarak tekrar çektim.

"Birkaç bekâr erkek geldiğine göre iyi seçim." Kaşlarını salladı ve kafamdan fırlamaya çalışan gözlerimi kaçırarak arkasını döndü.

Kaç kişi? Onları tanıyor muydum? Benimle konuşurlar mıydı? Evde kalmalıydım.

Sonra Daniel'şöminenin yanında Erik ve Kent'le konuşurken gördüm, eli içkiyle doluydu. Muhtemel erkeklerle ilgili endişem yatıştı, sadece başlamak için. Ama bu sefer farklıydı. Daha çırpıntılı.

Tanrım, çok .

Sevimli mi? Evet,

doğru.

Daha çok ateşli, seksi, çekici, en iyi şekilde tehlikeli, baştan çıkarıcı gibi. Bunların hepsi şirinlikten daha iyi.

Kapının yanında durup odayı inceledim ve orada kimlerin olduğunu listeledim.

Erik ve Kent solda Daniel'ın yanındaydı.

Alex ve Olivia mutfakta, Carina da sağ taraftaydı.

Yan taraftaki kanepeye yaslanmış, ofiste gördüğüm iki adam vardı. Bu adamlardan biri Sean'dı ve bana dönüp gamzeli gülümsemesini gösterdiğinde karnım zil çaldı. Ben de garip bir şekilde gülümsedim ama yanaklarıma yayılan sıcaklığı hissedince gözlerimi kaçırdım.

Kaybolan tek kişi Ian'dı ama bu uzun sürmeyecekti. "Küçük Brandt." Koridordan çıktı, yaklaşırken elini havaya kaldırdı.

Bana ulaşmadan geri çekildim, sırtım kapıya çarptı, parmağım kızgın bir öğretmen gibi işaret etti. "ederim, Ian, eğer bana sakso çekersen, seni yumruklarım."

"İzin " diye seslendi Carina mutfaktan.

Ve böylece herkes geldiğimi fark etti. Hızlıca sarılmak için beni kendine çekti ve "Partinin içine sıçanlar" diye mırıldandı.

Önce Daniel ve Kent'ten uzaklaşıp bana sarılan Erik'e doğru ilerledim. "Yarın brunch'a geliyor musun?"

"Muhtemelen olmaz. Etkinlik için çiçekleri tamamlamam gerekiyor ve yarın uygun olan tek zamandı."

"Annem mutlu olmayacak."

"Bunu telafi etmek için onunla öğle yemeğinde buluşacağım."

Biraz daha yaklaştı. "Tüm bu planlamayı nasıl yapıyorsun?"

Erik'i seviyordum ve koruyuculuğunu anlıyordum. Helikopter kardeşliğini anlamaya çalıştım ama tek istediğim geçmişimi hatırlamadan bir gün geçirmekken bu çok zordu. "Ben iyiyim, Erik."

"Dr. Lane ile en son ne zaman konuştun?" diye sordu, kızgınlığını tamamen fark etmemişti. "Yılın bu zamanlarının zor geçtiğini biliyorum ve kendine iyi baktığından emin olmak istiyorum."

Kent ve Daniel' bir bakış attım, Daniel'la göz göze geldiğimde hemen gözümü kaçırdım, sırtımı onlara döndüm ve Erik'e homurdandım, "Sesini alçaltır mısın lütfen? Bana terapi hakkında soru sormanın yerinin burası olduğunu sanmıyorum, Erik. Bir anda çökecek değilim ya."

Çenesi sinirlenerek sıkıştı ama neyse ki sesini alçalttı. "Biraz gergin olduğunu fark ettim. Kontrol etmek istedim."

"Hey, Hanna," diye selamladı. Sesi derindi ve eğer zaman ayırırsam rahatlatıcıydı. Gerçekten çok çekiciydi, o dudaklarla neredeyse Chris Pine'in ikizi gibiydi.

"Selam, Sean. Nasılsın?" Pozisyonumu değiştirdim, yüzümü tamamen ona döndüm ve kalçalarımı kanepeye yasladım. Bu bana daha fazla alan sağlıyordu ve kimse arkamda duramıyordu.

"Şimdi daha iyiyim." Klişe bir cümleydi ama beni güldürmeyi başardı.

Alex şarap kadehinin arkasından kaşlarını pek de belli etmeden salladı. "Özür dilerim, çok klişeydi."

"Birazcık. En sevdiğim tek cümle olarak y eşittir m-x artı b'yi tercih ederim." "Aman Tanrım," diye inledi Alex.

İçimden homurdandım, kendi sözlerim karşısında irkildim. Muhtemelen benim de sevimli olduğumu düşünen böyle sevimli bir adama matematikle ilgili bir kelime oyunu söylememin nesi yanlıştı?

Sean'ın kahkahasıyla gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Bu iyiydi."

"Bunu anladın mı?" Alex sordu.

"Yani, ben bir muhasebeciyim. Matematik benim hayatımın temeli."

Alex başını salladı ve ben de içeri girdiğimden beri biraz daha hafiflemiş hissederek güldüm.

En azından, saçımı kulağımın arkasına itecekmiş gibi uzanana kadar ve ben geriye doğru sarsıldım, neredeyse kanepenin üzerine düşüyordum.

Eli düşmeden önce dondu. "Özür dilerim," diye mırıldandı.

Tüm vücudum utançtan alev alev yanıyordu. Gözlerimi yere diktim, pancar kırmızısı yanaklarımı görmesini istemiyordum.

Aptal. Aptal.

Çınlama tüm sesleri bastırdı ve ben de geçmesini umarak derin nefes almaya çalıştım. Kafamı kaldırmaya karar verdiğimde Sean'ın çoktan gitmiş olacağından emindim.

Ama güzeller güzeli, yakında baldızım olacak Alex beni kurtardı. Boğazını temizleyerek dikkatimi ona çekti ve "Barre nasıldı?" diye sordu.

Sözlerini algılamam bir an aldı ve gözümü kırptım.

"Barre?" Sean sordu.

Gözlerimi çevirdiğimde, benden olabildiğince uzağa kaçmamış olmasına o kadar şaşırmıştım ki, kelimelerimi kekeleyerek söyledim. "Oh, um... bu bir bale egzersiz sınıfı."

Ağzının bir tarafı yukarı kalktı. "Bu çok ateşli."

"Oh."

Gerçekten mi? Bunu böyle mi takip edeceksin? Çok zekice, Hanna. Sofia azarladı.

"Kesinlikle öyle," dedi Alex, konuşmayı tekrar kurtararak. "Ve Hanna inanılmaz. Çok esnek ve kıvrak. *Süper* esnek." Eğildi ve omzunu benimkine çarparak saçmalamaya başladı. "Yani, bir kızın kaç tane yeteneği olabilir ki? Hem çok güzel hem de matematik dehası. Hemen hemen hepsi bir arada."

Ağzımdan çıkan kusmuk kelimesine ağzım açık ve şok olmuş bir şekilde baktım; sanki bana iş bulmaya çalışıyordu.

"Her neyse, Erik gelip onunla konuşmamı istiyor gibi görünüyor. Güzel sohbetti, Sean."

Bununla birlikte, sırtı ona dönük olan ve Ian'la bir sohbeta dalmış olan Erik'e doğru yöneldi.

Dönüp Sean'a bakacak cesareti topladığımda tiz, hafif manik bir kıkırdama koptu. Döndüğümde, dolgun dudaklarını bir kahkahayı zapt etmeye çalışırken kıstığını gördüm.

"İçin üzgünüm. Oldukça tuhaftı."

Gülümsemesini serbest bırakarak gamzelerini ve mükemmel beyaz dişlerini gösterdi. "Hiç de değil. Bilmediğim bir şeye işaret etmediğinden değil."

"Oh," diye nefes aldım.

Bu gece bir belagat rolündeydim. "Dinle, Hanna. Merak ediyordum da-"

"Yemek hazır," diye seslendi Carina yemek odasından.

Sean'ın ağzı kapandı ve alaycı bir gülümsemeye dönüştü.

"Yemekten sonra konuşmak ister misin?" diye sordu.

"Elbette."

Masaya vardığımızda koltuklar dolmuştu ve o arkadaşı Adam'ın yanına oturdu, ben de Daniel'in yanındaki koltuğa geçtim.

"Hey, Hanna."

Daniel merhaba dediğinde yüzüm kızarmadı. Sözlerimde tökezlemedim. Bunun yerine sandalyemde rahatladım ve rahat bir gülümseme verdim. "Merhaba, Daniel."

Yemek çok lezzetliydi, kahkahalar ve müstehcen şakalarla doluydu. Carina uygunsuz bir şey söyleyen herkese ters ters bakıyordu. Görünüşe göre Audrey'nin hayatında her şeyi tekrarlamayı sevdiği bir aşamadaydılar.

"Bence boktan şeyler söylemesi çok sevimli," diye övdü Ian. "Ow." Sarsıldı ve Carina'nın tekmelediğini tahmin ettiğim bacağını ovuşturdu.

"Peki. Bu yanlış ve bunu teşvik etmemeliyiz."

Daniel dikkatinin çoğunu diğer tarafında oturan Kent'e odakladı ve sadece bir kez dönüp su sürahisini uzatmamı istedi. İşin tuhafı, parmaklarımız sürahinin kulpuna değdiğinde, her zaman yaptığım gibi irkilmedim. Bunun yerine, karıncalanan bir sıcaklık kolumdan yukarı doğru ilerledi ve göğsüme yerleşti.

Alex, "Bütün yemek boyunca sana bakmayı bırakmadı," diye fısıldadı.

Sean'ın beni izlediğini görmek için onun arkasından baktım. Gözlerimiz buluştuğunda gülümseyip göz kırptı ve yüzümün bir kez daha kızarmasına neden oldu.

Daha önce ne soracaktı? Randevu mu? Hayır mı diyecektim? Yapabileceğimi kanıtlamak için bile olsa evet demek istiyordum. Ama Voyeur'a gitmemin ardındaki neden de buydu. Neye yol açacağından korkmadan randevulara evet diyebilmek istiyordum. Bedenime sonsuza dek sahip olmak istiyordum.

Sofia'nın kesinlikle üzerine atlayacağı randevulara git. Benim şu anda yaşadığımdan çok daha iyi bir hayat yaşardı. *Yaşamalıydı.*

Bunu üzerimden atarak, Sean yemekten sonra bana çıkma teklif ederse, evet diyeceğime dair kendime söz verdim.

Ama bu şansı hiç bulamadı çünkü Adam'a bir telefon geldi ve Sean onun çocuk doktoruydu.

Muhtemelen ayağa kalkıp onu dışarı çıkarabilirdim - o zaman bana sorması için bir şans verebilirdim. Ama el sallayarak vedalaşmanın yeterli olacağına karar verdim ve Alex ya da Daniel'dan dışarı çıkmak için hareket etmelerini istemenin çok zahmetli olacağını düşündüm.

Bunun hiçbir ilgisi yoktu.

Sean ve Adam'ın ayrılması, geriye sadece ben, Daniel, Erik, Alex, Ian ve Carina kalana kadar daha fazlasını teşvik etti.

Kanepede oturmuş, elimde tombul Audrey, gergin bir patty-cake oyunu oynuyordum ki Daniel yanıma çöktü.

"Onunla aran iyi."

"Onunla iyi geçinmek çok kolay. Ve bebeklerle birlikte olmak için başka şansım yok, bu yüzden onunla ne elde edebilirsem onu alıyorum."

"Kendine ait bir tane ister misin?"

Durumumun gerçekliği, istediğim çocuklara elverişli olmadığında göğsüme bir sızı saplandı. "Bir gün."

Olabilir.

Zihnimin en karanlık köşelerinde sakladığım kutu tıkırdadı. İkizim kendi çocuğuna sahip olamazken benim çocuk sahibi olmayı hak etmediğimi fısıldıyordu.

"Peki ya sen?" Bu düşünceyi bir kenara iterek .

"Hayır. Olivia büyüdüğünde yanıdaydım ve bu benim için yeterliydi," dedi gülerek. "Çok yakınız ve yeğenimden çok kendi kızım gibi hissediyor."

"Evet, belki Erik ve Alex'in bebekleri olur ve ben de onları kendi çocuğum gibi sevebilirim. Kulağa hoş geliyor."

"İyi zamanların tadını çıkarın ve işler zorlaştığında onları bırakın." Parmak eklemlerini kaldırdı.

Hiç tereddüt etmeden kendiminkini onunkine vurdum, ağzı bir yandan yukarı kalktığına midemde oluşan çırpınmayı görmezden geldim.

Alex, Erik'in kucağındaki tüneğinden, "Hanna," diye seslendi.

Dikkatimi istemeye istemeye Daniel'ın sırtışından çekerek ona doğru çevirdim.

"Voyeur'a gidip gitmeyeceğine karar mı?"

Erik'in başı bir iniltiyle arkaya düştü. Planı biliyordu ve buna kesinlikle karşı çıkıyordu.

Ben heykel gibi donup kaldığımda Carina benim yerime "Kesinlikle öyle," diye cevap verdi. "Destansı olacak."

Alex, "Ben gitmek istiyorum," dedi.

Erik başını kaldırdı ve ona ters ters baktı. "Hayır. Kız kardeşimin bir seks kulübüne gitmeyeceğim."

"Burası bir seks kulübü değil," dedi Daniel, bunu insanlara tekrar tekrar söylemek zorunda kalmaktan bitkin düşmüş bir sesle.

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

Alex, Erik'in inkârını görmezden gelerek ellerini birbirine vurdu. "Oooo, hadi bunu bir kızlar gecesi yapalım."

Tüm bu kadınların yanımda olması kalbimin etrafındaki gerilimi hem hafifletti hem de sıkılaştırdı. Arkadaşlarımdan bana destek olması harika olacaktı ama aynı zamanda beni sorumlu tutacaklardı. Geri adım atmama kesinlikle izin vermeyeceklerdi.

Ian en iyi vadi kızı sesiyle "Kesinlikle varım," dedi. Carina ona *hayır anlamında* bir bakış attı ve iyi bir önlem olarak "Hayır" dedi.

"Hey," diye itiraz etti. "Kızlardan biri olup dedikodu yapabilirim. Seksi oğlanlara bakıp karşılaştırma . Şey, sen değil. Sen bana bakabilirsin."

"Aman Tanrım, Ian," dedi Carina, ama bir kahkaha ile yumuşadı.

Daniel yanımda iç geçirdi. "Pekâlâ, herkesi geleceğın konusunda uyaracağım. Hiçbir şey olmasa bile ilginç olacak."

HANNA

Olivia boynunu uzatarak kalabalığa baktı ve "Daniel'ın beni görüp kovmasını bekliyorum," dedi.

Ona göz kulak olmak için yardım etme bahanesiyle ben de baktım. Voyeur'da bulunduğumuz bir saat boyunca onu hiç görmemiştim. Belki de onu görmek için bu kadar hevesliydim çünkü bilinmeyenler denizinde tanıdık bir erkek yüzü olacaktı.

Evet, .

"Seni dışarı atamaz. Bu kızlar gecesi," diye girdi Carina.

Oaklyn, "Muhtemelen ofisinde saklanıyordur," diye ekledi. "Cumartesi geceleri genelde öyle yapar." Üniversitenin bir sömestrinde burada çalıştığı için bunu biliyordu.

Olivia gözlerini devirdi, Daniel'ın eğlencesini bozma ihtimalinden rahatsız olmuştu. "Kurallarından biri de Kent'in beni buraya getirmemesiydi. Ama Kent burada değil, o yüzden Daniel salonda bir kadınla tuhaflaşmadığı sürece," etki yaratmak için ağzını tıkadı, "sorun olmaz."

Alex içkisine doğru, "İlişkimin tuhaf olduğunu sanıyordum," diye mırıldandı.

Olivia başparmağını Oaklyn'e doğru uzattı. "Şuradaki sikik öğretmeni yenemezsin."

Oaklyn onun omzuna bir tokat attı. "Kapa çeneni."

"Sanırım hepimizin ilişkilerimizde sınırları zorladığımızı söylemek yanlış olmaz." Carina kadehini kaldırarak kadeh kaldırdı. "Sapıkça ilişkilere."

Bardakları tokuşturduk ve margaritamın son damlasını da pipetten emdim. Son damlasına kadar almak için buzun etrafında bile döndüm. İkimiz de

en fazla iki içki kuralını hem sever hem de nefret ederdim. Kolaylıkla sinirlerime düşüp sarhoş olabilirdim ama bu kural beni kontrol altında tutuyor ve ayık kalmama yardımcı oluyor, kalbimin artan her atışının farkında olmamı sağlıyordu. "Hadi, dans edelim," diye ilan etti Carina.

"Hanna'nın sallanmaya ihtiyacı var O küçücük elbisenin içindeki kıcını."

"O kadar da küçük değil," diye savunmaya geçtim, beyaz gömleği bacaklarımdan aşağı doğru çekiştirirken göğsümde de yukarı doğru çekiştirdim. Beni seksi hissettiren kıyafetler giymeyi sevmeye başlamıştım. Giydiğim ilk dekolte bluz, vücudumdan nefret etmeme neden olan canavarlara kocaman bir siktir çekmişim gibi hissettirmişti.

"Hayır. Ama göğüslerin harika görünüyor. Ayrıca, ortadaki kesime bayıldım. Çok dikizci."

Kolumu ortama doladım, evden çıkmadan önceki kadar güvende hissetmiyordum. Elbise sade bir beyazdı ama uzun kollu ve karnımın etrafında ince bir kesimi vardı. Ama şimdi, ışıkların altında sallanan bedenlerin oluşturduğu kalabalığın içinde dururken kendimi çıplak hissediyordum.

Sanırım kızlar her saniye yükselen sinirlerimi fark ettiler ve dans ederken etrafımda toplandılar. Kaç şarkıda dans ettiğimizin sayısını unuttum ama pistten indiğimizde, kaslarım enerjinin serbest bırakılmasıyla herhangi bir alkolün yapabileceğinden daha fazla rahatlamıştı.

"Sanırım hazırım," dedim saçlarımı nemli ensemden kaldırarak.

Oaklyn başını sağa doğru eğdi. "Hadi, seni geri götürüyüm."

Onu iPad'lerin bulunduğu koridora kadar takip ettim ve beni seçimlere götürmek için bazı düğmelere tıklarken bekledim.

Sinirlerimi yatıştırmaya çalışarak, "Demek burada çalışıyordun?" diye sordum.

Oaklyn'in parmakları dondu ve başını göz ucuyla bana bakacak kadar eğdi.

"Yargılamıyorum," dedim ellerimi kaldırarak. "Bu daha çok bir hayranlık."

"Üniversite masraflarına yardımcı olmak için bir süre çalıştım. Çok kötü değildi ama hayat boyu hedeflediğim bir şey de değildi."

Başka ne diyeceğimi bilemeden başımı salladım. Göğsümde bir sızı hissettim ve bunun kıskançlık olduğunu fark ettim. Oaklyn benden birkaç yaş küçüktü ama zihnimde kendini çok olgun hissediyordu. Hayal cinsel özgürlüğe sahipti. Burada çalışmak için neler gerektiğini hayal bile edemiyordum.

Kendini bu şekilde sergilemek. Bu bana kendimi yetersiz ve duygusal olarak güdük hissettirdi.

"Tamam," dedi, geri adım atarak. "Hepsi senin."

Ekrana saatli bir bombaymış gibi yaklaştım. Daniel turumuz sırasında seçimlerden bahsetmişti ama hiçbir şey beni seçenekler listesine hazırlayamazdı.

Seks

partis

i. F/F.

M/M.

E/K/E.

M/M/F.

BDSM.

Fisting.

Bunu hızlıca geçtim ve seçimimi yaptım. Görev, çarşaf altı, biraz konuşma, biraz çıplaklık, düşük grafik. Çok, çok düşük. Üzerinde fazla düşünmeden enter tuşuna bastım ve geri çekildim.

"Şimdi ne olacak?"

"Şimdi bekleyeceğiz."

Beni bardaki kızların yanına götürdü ve ben bileğimdeki bant dışında hiçbir şeye odaklanamadım.

"Hazır mısınız?" Carina neredeyse koltuğunda zıplayarak sordu. "Evet mi?"

"Oh, hadi ama. Bu harika bir şey. Sende bu var ve cinselliğini kendi ellerine alman hayranlık uyandırıcı. Sen bir kadın patronusun ve bunu kimse senden alamaz."

Boğazımda bir yumru oluştu ve onu bastırmaya çalıştım. Bu kadın bana hiçbir şey borçlu değildi ve tüm bunlar onun yüzünden oluyordu.

"Teşekkür ."

"Her zaman," dedi göz kırparak.

Bilekliğim titredi ve neredeyse koltuğumdan düşüyordum.

"Bu sende," dedi bir kez daha.

Belirlenen odaya ulaşana kadar koridorda yürüdüm. "Bayan Brandt?" diye sordu iri yarı bir fedai.

Daniel, odanın içinde ve dışında herkesin güvende olduğundan emin olmak için her odanın bir muhafız tarafından korunduğunu açıklamıştı.

"Evet."

"İçeri girin. Başlamaya hazır olduğunuzu herkese bildirmek için düğmeyi çevirin. Ben John. Sizin için getirebileceğim bir şey varsa haber verin." Kapıyı açtı ve ben de oturma odasına çok benzeyen loş bir odaya girdim. Yerde geniş beyaz bir halı, iki yanında koyu deri bir kanep ve iki sandalye vardı. Orada odaya yumuşak, sıcak bir ışıltı vermek için sehpal ar ve lambalardı.

Tipik bir oturma odasına benzemeyen tek şey, kanepenin arkasındaki rafta duran kayganlaştırıcı, el kelepçeleri, havlular, prezervatifler ve bir dizi diğer eşyaydı. Bu ve tavandan tabana kadar uzanan, tek yönlü camdan yapılmış, tipik bir yatak odasına benzeyen diğer odaya bakmamı sağlayan büyük camdı. Yatak, şifonyer, komodin, lamba. Hepsi çok normaldi.

Kanepeye döndüğümde, sehpalardan birinin üzerinde duran bir cilt gördüm ve ön kapağı zar zor kaldırıp mor dildoların ve kim bilir başka nelerin resimlerini gördüğümde geri sıçradım.

Kollarımı sallayarak ve boynumu gererek tekrar denedim ve hatta arayabileceğim seks oyuncakları ve ekstralar arasında gezindim. Ortaya serilen renkli penis dizisi karşısında tiz bir kıkırdama koptu. Yutkunarak onları başka bir zamana saklamaya karar verdim. Bu daha çok başarıp başaramayacağımı görmek için bir testti. Bilgisayarda porno izlemiş ve tahrik olmuşum ama bunu gerçek hayatta görmek beni korku sınırlarıma kadar zorlayacaktı.

Kapalı kapıya döndüm ve düğmeyi gördüm. Titreyen elimle derin bir nefes aldım ve düğmeyi yukarı çevirdim. Pencerenin diğer tarafında yeşil bir ışık belirdi ve bunun başlamak için bir işaret olduğunu tahmin ettim. Jöle gibi bacaklarımın üzerinde, kanepeye doğru tökezledim ve çıplak bir şekilde kenarına tünedim.

Kalbim bir at sürüsü gibi gümbürdüyordu ve rahatlayamadan dimdik oturuyordum. Yumruklarımı sıkıp gevşeterek terli ellerime tekrar his vermeye çalıştım.

Sol taraftaki kapı açılıp bir çift el ele içeri girdiğinde neredeyse koltuktan fırlayacaktım. Her şey yeterince zararsız başladı. Hafif öpücükler, dolaşan eller. İç çamaşırlarına kadar soyundular ve ikisi de yorganın altındaki yatağa tırmanmadan önce adam kadının sütyenini çıkardı.

İlk endişe dalgası boxer'ını yere fırlattığında beni vurdu. İkincisi, onun göğsünü emdiğinde oldu. Üçüncüsü, iniltilerini duyduğumda ve kalçalarının onun kalçaları arasında esneme hareketini gördüğümde oldu.

Göğsümün etrafındaki bant gittikçe daha sıkı bir şekilde, zar zor nefes alana kadar sıktı.

Üzerimdeki baskıyı çok fazla artmadan hafifletmeye çalışırken, gözlerim odanın bir ucundan diğerine gidip gelerek beş kırmızı maddeyi aradı ve kata- loğladı.

Bir, komodinin üzerindeki lamba. İki, yerde yatan sütyeni. Üç, ciltten çıkan bir sekme.

Daha inleme duyuldu.

Dört, rafta parlayan bir şişe kayganlaştırıcı.

Beş...beş...

"Amin çok sıkı," diye inledi. "Şişman sikimin seni sikmesi hoşuna gidiyor mu?"

Çabuk.

Bant koptu ve ben parçalandım. Bir arada tuttuğum her şey serbest kaldı ve kaçamadığım bir kasırga gibi dönüp durdu. Kaos ve anılar bana çarptı ve beni en kötü kabusumun içine hapsetti.

Oda küçüldü ve kaçma ihtiyacı nefes alma ihtiyacımdan daha önemli hale geldi. Kanepeden tökezleyerek kalktım, kapının kolunu el yordamıyla buldum ve neredeyse John'a çarparak kurtuldum. Beni yakaladı, gözleri kısık ve şaşkındı, omuzlarımdaki elleri yangına körükle gitmekten başka bir işe yaramıyordu.

Geri çekildim, koşmadan önce duvara çarptım.

Sadece başka bir duvara çarpmak için.

Yine de, bu duvar beni tutuyor ve adımımı tekrar tekrar söylüyordu.

Titreyerek, duvar beni sarsıp adımımı haykırana kadar geri itmeye çalıştım.

"Hanna. Bana bak."

Ellerimi göğsüne dayayarak yavaşça buz mavisi gözlerine baktım.

Daniel.

DANIEL

"İYİ MİSİN? Biri sana zarar mı verdi?"

Adrenalin *damarlarımda* dolaşıyor, beni savaşa hazırlıyordu, güvenliğini garanti ettikten sonra kulübüme ona zarar vermek için gelen her kim olursa olsun alt etmeye hazırdım.

Başını eğdi, siyah saçları yüzüne bir perde gibi düştü ama artık çok geçti. Camla kaplanmış zümrüt gibi parlayan gözleri, dişlerinin altında acımasızca çekilmiş dolgun dudağı, solgun yanaklarından aşağı süzülen gümüşü gözyaşı izleri hafızama kazındı.

"Hanna."

Titreyen ellerini yanaklarına götürdü ve başını sallayarak geri çekildi. "Tabii ki sensin," diye mırıldandı. "Bunların hiçbirisi olmamış gibi davranabileceğim bir yabancı olamazdı."

Vücudu titriyordu ve onu teselli etmek için uzandım ama dokunuşumla sertleştiğini hatırlayınca durdum. Bunun yerine ellerim omuzlarında gezindi ve elimden gelen desteği .

Belli ki utanıyordu ama sakinleşiyordu. Bu konuda iki yolum vardı. Birincisi, zorlamaya devam edebilir, ne olduğunu sorabilir ve o söyleyene kadar hareket etmeyebilirdim. Ya da ikincisi, sakin davranabilirdim, ışık yılları uzakta hissettiren bir duygu ve bana kendi zamanında anlatmasına izin verebilirdim.

Hanna hakkında hiçbir şey zorlandığında iyi olduğunu söylemiyordu, bu yüzden seçenek ikiydi.

"İstersen hiç olmamış gibi davranabilirim. Arkanı dön ve uzaklaş." Tanrım, umarım bunu istememiştir. Beni dinlemeden bu seçeneği seçmesinden çok korktuğum için alternatif bir şey söyledim. "Ya da bir içki içmek için ofisime gelebilir ve kalabalık olmadan sakinleşebilirsiniz."

Omuzları titrek bir nefesle düşmeden önce yavaşça yükseldi. Sonunda başını arkaya eğip saçlarını kulaklarının arkasına toplayana kadar saniyeler geçti. Ağlamayı bırakmıştı ama benim hoşuma gitmeyecek kadar solgundu.

"Tamam."

Yanından geçmesi için kolumu uzatarak kenara çekildim. Elimi neredeyse sırtına dayayacaktım ama son anda durdum, onun yerine havada asılı kaldım.

Daha önce de gelmiş rağmen kapıdan içeri adımımızı attığımızda gözleri ofisimi taradı. Ben köşedeki mini bara doğru yürürken, o odanın birkaç metre içinde dimdik durdu, daha fazla içeri girmekten korkmuş gibi görünüyordu.

"Size ne getireyim?"

"Umm... Tekila?" "Sek mi?"

Bir kahkaha attı. "Evet. Sanırım buna ihtiyacım var."

Diğer elim içkiyi alırken bir elim onun yanında kaldı, parmaklarımız kısa süreliğine birbirine değdi.

"Oturmak ister misin?" Kanepeye doğru başımı sallayarak sordum. "Evet. Tabii. Evet."

Kanepenin kenarına tünedi, tüm kasları fırlamaya hazırды ve tekilasını yudumladı. Bardağı çekmeden önce, bir yudumun yeterli olmadığına karar verdi ve sıvının yarısını yutmak için ağzını açtı.

Koltuğumun karşı köşesine yaslandım, kolumu arkaya doğru uzattım, diğer kolumu da içkimi kalçama dayadım ve ikimiz için de yeterince rahat olmaya çalıştım. "Sen iyi misin?"

Hanna bardağına baktı, sıvıyı döndürdü. Dudaklarından mizahsız bir kahkaha döküldü ve daha fazla gözyaşına dönüşmemesini umarak nefesimi tuttum.

"Bir şey mi oldu?" Kafasını kaldırmayınca sordum.

Cevap vermesi için geçen dakikalarda, mümkün olan her senaryoyu hayal ettim.

Biri odasına girmiş ve ona saldırmış.

Odaya hiç girememiş ve bir müşteri onu köşeye sıkıştırmış.

Tanrı korusun, bir çalışan ona bir şey yaptı.

Tüm bunlar benim hayal gücümün ötesinde olmalıydı. Voyeur'un her yönüyle kusursuz olması için protokolleri vardı. Ab-

Kimsenin zarar görme ihtimali yoktu. Yine de burada oturmuş, olanlardan dolayı hâlâ titriyordu.

Sonunda başını salladı ve boynumdaki ilmiği bir parça gevşetti.

"Hayır, bu kadar saçma olan da bu." Elini yukarı doğru savurduktan sonra kalçasına vurmasına izin verdi. "Ben misyoneri seçtim -sevimsiz, sıkıcı misyoner- biraz konuşunca kaybediyorum."

Son kelimeleri boğuk bir şekilde söyledi ve yeniden ortaya çıkmaya çalışan gözyaşlarını yakalamak için gözlerinin altını kaydırmak zorunda kaldı. Hava kaynağını kesmekle tehdit eden ip gitmişti. Yerini kalbimin etrafındaki bir ip almıştı.

Bu güzel kadın korkmuştu. Yanlış bir şeyden değil, basit bir yakınlaşmayı izlemekten korkuyordu ve ben onun kaybı için acı çekiyordum. Acısının bir kısmını dindirmek için yanıp tutuşuyordum.

"Bazen konuşmalar yoğun olabiliyor," dedim rahatça, rahatlamasına ve kendini rahat hissetmesine yardımcı olmaya çalışarak. Eminim canı yandığında rahatlatmak için elinden geleni ardına koymayan bir sürü insan vardı ve ben onlardan biri olmamaya karar verdim.

"Muhtemelen değildi. Ben sadece...Ugh," diye tiksintiyle homurdandı, yumruklarını kucağında sıkıyordu. Başını bir kez daha sallayarak bardağında kalanları geri fırlattı.

"Olumsuz tepki vermende bir sorun yok Hanna. Bu sadece bir testti."

"Her zaman başarısız olacağım bir sınav. Bundan çok yoruldum. Korkudan yoruldum. Yalnız olmaktan yoruldum." Sesi her kelimeyle birlikte yükseliyordu. "İnti- mate olmak istiyorum ama biri benimle flört ettiğinde bunu bile kaldıramıyorum. Başka bir odadan cam bir duvarın arkasından kedi kelimesini duymayı bile kaldıramıyorum."

Dudaklarından am kelimesi döküldüğünde neredeyse içtiğim içkide boğuluyordum. Hanna'yla birkaç kez konuşmuştum ama yanımda küfür edip etmediğini bile hatırlamıyordum. Kendimi toparlayarak bir içki daha aldım ve hararetli konuşmasının tüm buharının içinden izledim. Kanepeye yığıldı, omuzları yenilgiyle çökmüştü.

"Keşke her şeyi daha iyi hale getirecek bir şeyler söyleyebilseydim ama muhtemelen daha önce duyduğunuz gereksiz sözler ve basmakalıp ifadelerle vaktinizi boşa harcamayacağım." Yeşil gözleri benimkilerle buluşana kadar başı kanepenin arkasında yuvarlandı. "Dokunmamayı hayal bile edemezdim," dedim.

benim kadar samimiydi. "Size önerebileceğim şey sessiz bir oda, yargılamadan konuşmak ve tekila."

Ağzının bir tarafı kıvrıldı ve bardağını kaldırdı. "Ben alırım."

Gülümseyerek bardağını aldım ve biraz daha tekila doldurdum. Kanepeye gitmeden önce Carina'ya bir mesaj göndererek Hanna'nın ofisinde olduğunu ve eve sağ salım varmasını sağlayacağımı bildirdim. Geri döndüğümde Hanna bacaklarını yana yatırabilmek için küçük kanepenin ortasına doğru daha fazla hareket etmişti.

"Sessiz odalara," dedi bardağını kaldırarak.

Onun yanına oturdum ve benimkini de kaldırdım. "Arkadaşlarla içmeye."

Bardaklarımız gece yarısı çanları gibi tıkırdadı ve çınladı.

Bir anlık sessizlikten sonra "Voyeur'u nasıl buldun?" diye sordu.

Bir kahkaha attım. "Çoğu erkeğin fikir bulma şekli.

Bir arkadaş ve bolca alkolle." "O

arkadaş Kent mi?"

"Evet. Üniversitede tanıştık ve çok iyi . İkimiz de iş adamıydık ve muhtemelen çok fazla porno izliyorduk. Bir gece bir partideydik ve birkaç kişi öpüşüyor ve hızla daha fazlasına geçiyordu. Sanırım herkesin izlemesi hoşlarına gidiyordu. Ve herkes izliyordu. Kanepede oturduğumu, odadaki kız erkek herkese donmuş gibi baktığını, bir saniyeyi bile kaçırmamak için gözümü bile kırpmadığımı asla unutamam. Kent eğildi ve canlı pornonun nasıl para kazandıracağını fısıldadı. Ve gerisi tarih oldu."

Yumuşak bir şekilde kıkırdadı. "Neyse ki Erik video oyunlarına da riskli fikirlerden kurtulduk. Aksi takdirde, aile yemekleri oldukça garip olurdu."

"Ailem bu fikir karşısında kesinlikle başını salladı ama çok fazla soru sormadı."

"Seni desteklediler mi?"

"Ebeveynlerin yapabildiği kadar. Başarılı bir iş sahibi olduğum ve ödememe yardım ettikleri üniversite diplomamı kullandığım için gurur duyuyorlardı."

"Peki ya Kent'inki?"

"Bugüne kadar Kent'in girişimimizin arkasındaki para olduğunu bildiklerinden bile emin değilim. Onlar cehalet mutluluktur zihniyetindeler ve

soru sorma. Ayrıca, otel imparatorluğu konusunda Voyeur'dan daha açık sözlüdür."

"Dövüş kulübü gibi bir şey mi?" diye sordu kaşlarını çatarak ve sırtarak. Gülümsemekten kendimi alamadım. Hanna'nın iki yönü vardı. Her-

herkes onun çekingen ve sert kişiliğini görüyordu. Ancak onun etrafında ne kadar çok olursam, mizah anlayışını ve kadının arkasında düşündüğünden daha fazlası olduğunu anlamamı sağlayan sinsi sırıtışını o kadar çok gördüm.

"Hayır, dövüş kulübü gibi değil. Bunun hakkında konuşuyoruz. Sadece reklamını yapmak zorunda değiliz. İşlerimizi genellikle kulaktan kulağa yapıyoruz."

"Olivia'nın orada olması hakkında ne hissediyorsun?" "Oh, Tanrım. Bunu düşünmek bile istemiyorum."

"O kadar kötü mü?"

"O benim kızım gibi ve bu konuyu çok fazla düşünmemek benim için en iyisi. İyi bir adam ve akıllı bir kız olduğunu bildiğim Kent ile birlikte. Ama evet, hala gerçeğe yüzleşmekten korkan küçük bir kız gibi ofisimde saklanıyorum."

Dudaklarından aynı anda hem hafif hem de gürültülü bir kahkaha koptu. Boşlukta uzandı ve göğsüme gömüldü, kaslarımı kendi iradeleriyle hareket ettirdi. Başını öne eğildi ve saçları gözlerinin düştü. Saçlarını geriye doğru taramak için uzanmaktan kendimi alamadım.

Artık yapamayana kadar yavaş hareketi takip etti. Kubbe aydınlatması neredeyse onun geniş gözlerini aydınlatıyordu, sanki ona dokunduğum için o da benim kadar şoktaymış gibi gözlerini kırptırıyordu.

Uzaklaşmadan önce başparmağımı çenesinde gezdirdiğimden irkilmedi bile. Bunu cinsel anlamda yapmamıştım ve aramızdaki boşlukta genişleyen duygunun cinsel olarak tanımlanıp tanımlanamayacağından bile emin değildim. Farklı hissettirdi. Daha yumuşak. Daha büyük. Tüketen.

"Seninle ilgili korkmadığım şey ne?" diye fısıldadı.

"Bilmiyorum, ama korkmadığına sevindim."

Kolay bir gülümseme yanaktan yanağa yayıldı ve bir iç çekişle minderlere yaslandı.

"Bana yardım ettiğin için teşekkürler." "Her zaman."

Gözleri kayarak kapandı ve ben başka tarafa bakamadım. Bana geçmişimden birini hatırlatıyordu, yardım edemediğim birini. Koyu renk saçları ve keskin elmacık kemikleri farklıydı ama aynı zamanda çok tanıdık.

"Beni asla terk etmeyeceksin değil mi, Daniel?"

"Hayır, Sabrina. Ben hep buradayım." "Sert olduğumda bile."

"O zaman bile. Sen benim en iyi arkadaşımsın."

"Sen benim kahramanımsın, her şeyimsin. Seni seviyorum." "Seni çok önemsiyorum."

Bu anı beni birdenbire çarptı. Hayatımın o dönemini düşünmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Başka birine yardım etmek istediğim bir zaman. Yardım edemediğim birine.

Ama belki Hanna'ya yardım edebilirim. Belki hayatımdaki skoru eşitleyebilirim.

Fikir aklıma geldi ve ağzımı açmadan önce bir dakikadan daha kısa bir süre düşündüm.

"Sana yardım edebilirim."

Başını bana doğru çevirdi, gözleri kocaman açılmış ve endişeyle dolmuştu. "Ne?"

"Yardım edebilirim." Kaşları saç çizgisine doğru kayınca bu fikrin ne kadar akıllıca olduğunu sorguladım ama teklif ederek kaybedecek bir şeyim olmadığını düşündüm. "Seninle birlikte odaya girebilirim. Tek başına çok fazla olabilir ve eğer benim yanımda rahat olursan, belki çok yoğun olduğunda yanında olabilirim. Yalnız olmadığını bilmek sana yardımcı olabilir. Ya da görünmez olabilirim - bir fare kadar sessiz - eğer iyiysen."

"Seninle ilgili hiçbir şey görünmez olamaz," diye mırıldandı. "Ne demek istediğimi anlıyorsun."

"Yani, benimle canlı porno izlemek mi istiyorsun?" diye yavaşça sordu.

Bu kadar açık konuşulduğunu duyunca güldüm. Belki de çenemi kapalı tutmalıydım. Ama hayır, kalmadıkça Hanna'nın acı çekmesini izlemek istemiyordum. "Eğer atlatmana yardımcı olacaksa."

"Bu garip ya da tuhaf olmaz mıydı?" Elbisesinin kenarıyla oynayan eline baktı. "Bu seni... bir şeyler istemeye itmez mi?"

"Hanna." Ne kadar endişeli olduğumu anlayabilmesi için başını kaldırmasını bekledim. Yavaşça gözlerini kaldırdı ve bakışlarını bir süre daha tuttum. "İstediğim her şeyi isteyebilirim, ama bu benim alabileceğim anlamına gelmez." Gözlerinden yaşlar süzüldü ve yaşadıklarına dair en ufak bir ipucu bile bir yük treni gibi çarptı, neredeyse nefesimi kesecekti. "Garip olmak zorunda değil. Orada sessizce oturacağım ama bana ihtiyacın olursa yanında ol."

Gözleri benimkiler arasında gezindi, beni inceledi ve ben de bunu görmesine izin verdim.

Hepsi.

"Tamam," diye fısıldadı, kadar yumuşaktı ki neredeyse duymuyordum.

Hanna'nın güveni göğsümü şişirirken aynı zamanda bana da ağırlık veriyordu. Başarısız olma ihtimali beni aşağı çekerken, ona yardım edebileceğime olan inancı beni yükseltti.

Umarım bu sefer yardım etme sözümü yerine getirebilirim. "Peki, bunu nasıl yapacağız?" diye sordu.

"Önce eve git ve biraz uyu. Geceyi atlatırsın ve başka bir zaman yeni bir başlangıç yaparız."

Bütün tekilanın nasıl bittiğine şaşırmış gibi boş bardağına baktı. "Muhtemelen iyi bir fikir. Stres ve alkol arasında, çökmeye hazırım."

"Sen mi sürdün?"

"Hayır, Carina'yla geldim."

"Seni eve götürmesi için adamlarımdan birini çağırmama ne dersin?" "Sorun değil. Uber çağırabilirim."

"Emin misin?" "Evet."

"Tamam, seni ."

Ayağa kalktım ve ellerini birleştirdiğinde neredeyse gülecektim. "Bir kızın kalkmasına yardım etmek mi? İçimde birkaç tekila varken bu topuklar konusunda biraz endişeliyim."

Ellerimi onunkilere geçirdim ve yavaşça yukarı kaldırdım, kalçalarını kavradım. "İyi misin?"

Başını salladı, elleri pazularımın üzerindeydi. "Teşekkürler, Daniel. Her şey için."

"Ne zaman istersen."

Geri adım attı, ben de ellerimi bıraktım ama bana ihtiyacı olursa diye yakınında kaldım. Şoförün beklediği ön tarafa doğru yürürken elim hep arkasında durdu.

"Eee... sana numaramı vereyim mi?"

Gecenin loşluğunda bile yanaklarının kızardığını gördüm. "Telefonuna bakayım."

Kilidi açtı ve bana verdi. Hemen iletişim bilgilerimi girdim ve kendime mesaj attım.

"Yakında ararım ve bir tarih belirleriz." "Tamam. İyi geceler, Daniel."

"İyi geceler, Hanna."

HANNA

Daniel: ?

Daniel: Tekilanın etkisi geçtiğine göre hala fikrime var mısın?

ELLERİM klavyemin üzerinde DONDU ve telefonumun ekranında beliren Daniel'ın ismine gülümsedim. Sınır, heyecan ve utançla karışık bir telaş midemi doldurdu. Beni bulduğunda ne kadar titrediğimi hatırlayarak irkildim. Ama sonra bana kaçan deli bir kadınmışım gibi davranmadığını hatırladım. Hayatımdaki diğer erkekler gibi üzerime titremedi ve beni kırılğan bir cam gibi ele almadı.

Üçüne de yakındım: Erik, Ian ve babam. Bunu sevgilerinden dolayı yapıyorlardı ama bazen bana travma yaşamamışım gibi davranılmasını istiyordum, sanki kız kardeşimin ölümünü izlememişim gibi. Belki bana böyle davranırlarsa, travmayı gömüp hiç olmamış gibi davranabilirdim. Belki de sinirlilik dalgası sistemime dolup her kasımı çok sıkı çektiğinde bunu bastırmak bu kadar zor olmazdı.

Derin bir nefes alıp e-postamı gönder tuşuna bastıktan sonra telefonumu kaptım ve ofis koltuğuma yaslandım.

Ben: Öyle mi?

Daniel: Elbette.

Ben: O kadar çakırkeyif değildim.

Hiç de değil. *wink, wink*

Kahkaham ofisimin boş duvarlarında yankılandı. Bu şekilde sakalaştığım tek erkek Ian'dı. Ama Daniel'a karşı hissettiklerim, Ian'a karşı hissettiklerimden milyonlarca kilometre uzaktaydı. Daniel'ı bir kez bile kardeşim gibi görmemiştim, tıpkı hayatımın büyük bölümünde Ian'ı gördüğüm gibi. Ian'a karşı hissettiklerimi daha fazlasıyla karıştırdığım zamanlarda bile, Daniel'a karşı hissettiklerimin ağırlığına benzemiyordu.

Daniel hakkında fanteziler kurduğumdan ya da onunla birlikte olmayı düşündüğümünden değil. Daniel'ın ilişki kurmadığı çevremizde iyi bilinirdi. Ki bu iyiydi. O benim...arkadaşımdı.

"Bu gülümseme de neyin nesi?" Alexandra ofisime girerek sordu.

Mesajlarıma o kadar dalmıştım ki, onun geldiğini duymamıştım.

İç

nd "Hiçbir şey."

e. Doğrudum ve telefonumu yüzüstü masama bıraktım.

tarafsız bir gülümseme. İşe yaramadı çünkü Alex masamın üzerine bir poşet yiyecek bıraktı ve yavaşça kaşlarını çattı. Neyse ki beni rahat bırakmaya karar verdi. O gitmeden önce bu konunun tekrar gündeme geleceğinden emindim ama şimdilik bir ertelemem vardı.

"Erik bir toplantıda, ben de sana öğle yemeği getireyim dedim. Tarafsız ol," dedi yavaş bir sırtışıla. "Voyeur hakkında bilgi istiyorum. Gecenin geri kalanında seni görmediğimize göre iyi bir şey olmalı."

Manik bir kıkırdama serbest kaldı ve başparmağımı kaş çizgime sürterek irkilmemi gizlemeye çalıştım.

"Uh, oh. Ne oldu?"

Ciğerlerimin izin verdiği kadar derin nefes aldım ve tüm hikayeyi bir çırpıda dışarı attım. Sonunda gözlerim kapanmış, omuzlarım kulaklarıma yapışmıştı. Alex sessiz kaldığında, bir gözümü açtığımda onu sandalyede gevşek gevşek otururken buldum.

"Bu çılgınlık, değil mi?"

Sonunda gözlerini kırptırdı, kendi derin nefesini aldı ve benim kelime kusuğumu anlamaya çalışıyor gibiydi. "Yani, eğer yardımcı olarsa, çılgınca olup olmaması önemli değil." Bakışlarımı üzerinde tuttu, mavi gözleri soluk teni ve koyu renk saçları arasında parlıyordu. "Bunu ne kadar istiyorsun, Hanna?"

Ateş boğazımı yaktı, gözlerimin arkasını yaktı. Beni boğmakla tehdit eden yumrudan kelimeleri geçirmek için birden fazla kez yutkunmak zorunda . Yıllardır beni boğan aynı yumru. "Artık böyle hissetmek istemiyorum. Yalnız kalmak istemiyorum. Birinin bana dokunduğunu hissetmek ve bundan zevk almak istiyorum."

Alex ayağa kalktı ve masanın etrafında dönerek ona yaslandı ve elimi sıkıca kavradı. "Asla yalnız değilsin."

Elleri beni duygularımın içinde kaybolmaktan korudu. Ateş azalana kadar elini sıkıca tuttum. "Teşekkür ederim."

Başımın tepesine bir öpücük kondurdu ve çantadan kap üstüne kap çıkarmadan önce koltuğuna geri döndü. Suşi ve yumurtalı ekmekleri gördüğümde dudaklarımdan salyalar aktı. Bu kız kalbime giden yolu kesinlikle biliyordu.

"Erik biliyor mu?" diye sordu bir lokma beyaz pirinç ve somon balığı eşliğinde.

"Tanrım, hayır." Yemek çubuklarımı gösterdim ve ters ters baktım. "Ve o bunu öğrenmeyecek, değil mi?"

Ellerini havaya kaldırdı. "Benden değil, ama yalan da söylemeyeceğim." "Yeterince adil, sanırım."

İkimiz de arkamıza yaslanıp ayaklarımızı masama dayadık ve sessizce yemeğin tadını çıkardık. En azından Alex beni neredeyse lokmamda boğulacak hale getirene kadar.

"Daniel'dan hoşlanıyor musun?" Soru sahte bir masumiyetle doluydu. *Belirli bir neden için sormadığımı* söylüyordu. *Nasıl cevap verirsen ver, tepki vermeyeceğim.*

Yalan söyledi.

Soğukkanlı davranarak omuz silktim ve soya sosuma wasabi karıştıran yemek çubuklarıma gözleriyle buluşmayı reddettim. "O iyi biri."

Homurdanması gözlerimi yukarı kaldırdı. "Hoş mu? Daniel'la ilgili hiçbir şey *hoş değil*. Ateşli, sert, seksi, keskin kenarlı ve iç çamaşırlarını eritecek bir gülümseme."

"Mahremiyete ihtiyacınız var mı?"

"Ben iyiyim," dedi göz kırparak.

"Erik'in bunu söylediğini duymasına izin verme. Muhtemelen Daniel'ı prensip olarak öldürür."

"Gözlerim olduğunu biliyor ve Daniel'ın seksi olduğunu düşündüğünü inkâr eden herkes yalancıdır, yalancıdır, pantolonu yanıyor demektir."

"Sanırım," diye mırıldandım.

"Çok," diye güldü.

"Hey," dedi Sean kafasını kapıdan uzatarak. "Şimdi kötü bir zaman mı?"

Alex ve ben ayaklarımızı indirip dik oturduk. Saçlarımızı geriye doğru taramış ve yüzümü silerek hiçbir şeyin kalmadığından emin olmuş olabilirim. "Hayır, hayır. Şimdi iyi."

Alex ona , "Sadece kız kıza konuşuyorduk," diye açıkladı. "Sean, değil mi?"

"Evet," dedi kapıdan içeri adımını atarken. "Seni tekrar görmek güzel." Dosyaları masama koymadan önce Alex'in başını sallamasına karşılık verdi. "Sadece bunları istemiştim."

Alex onun arkasından kaşlarını sallayarak dağıttı. "Evet. Harika. Teşekkür ," diye kekeledim, yanaklarıma sıcaklık yayılıyordu.

Ağzının bir tarafı yukarı kalktı ve ne kadar derine indiğini görmek için parmağımı bastırmak istediğim bir çukur ortaya çıktı. "Bugünkü gömleğini beğendim. Gözlerinle mükemmel uyum sağlıyor."

"Oh, um..." Bir yanıt düşünmeye çalışırken elim malzemenin üzerinde gezindi. "Teşekkür ederim."

Alex arkasından cinsel içerikli el hareketleri yapıyordu ve ben her an aşırı ısınacağımı düşünüyordum.

"Seni ofisin dışındaki partide görmek güzeldi. Belki bir ara tekrar yaparız."

Alex o kadar agresif bir şekilde başını salladı ki sandalyeden düşeceğini sandım. Sean'ın gözlerimin neye kaydığını görmek için arkasını dönmemiş olmasına şaşırmıştım.

"Evet." Gözleri parladı ve her zamanki panik duygusu beni bir çıkış yolu bulmaya zorladı. "Belki," diye hızla ekledim, heyecanını azaltarak.

"Harika. Sadece ne zaman olacağını söyle."

Alex gittikten sonra kapının bu sefer kapandığından emin oldu ve kapı yerine oturur oturmaz sanki maraton koşmuşum gibi sandalyemde arkama yaslandım.

"Daaaaaaamn. Takım elbise içinde geçen haftaki polodan bile daha iyi görünüyor. Erik kadar iyi değil ama fena da değil."

"Ew." Ürktüm ama güldüm.

Gerçek şu ki Sean takım elbise içinde iyi görünüyordu.

Gerçek şu ki, onunla çıkmak istiyordum. Bir şeyler içmek.

Gülün. Dans et... Öp.

Ve belki Daniel ile çalıştıktan sonra, onunla iş dışında da konuşmaya hazır olurdum. Belki daha fazla.

Olabilir.

HANNA

ÜÇÜNCÜ GECE Voyeur'a girmek milyonlarca kez daha kötüydü. Korkumun mantıksız olduğuna kendimi ne kadar ikna etmeye çalışsam da, tıpkı ikinin karekökü gibi, korkum devam ediyordu. Oyalanmaktan da öte. Kaslarıma batıyor, ilerlemeye zorladığım her adımda onları ağrıtıyordu.

Tanrım, Han-Han. Lütfen bir zamanda matematik kelime oyunu yapma.

"Kapa çeneni Sof," diye mırıldandım, park yerine bakarken.

Işıklar parlıyor, insanların saklanabileceği neredeyse hiç karanlık nokta bırakmıyordu ama ben yine de anahtarlarımı parmaklarımın arasında tutuyor, kapıyı açıp boş bir lobiye girene kadar nefesimi tutuyordum.

Bundan yararlanarak gözlerimi kapattım ve burnumdan nefes aldım, ona kadar saydım ve ağzımdan yavaşça bir on nefes daha verdim.

"Daha iyi mi?"

Nefes egzersizi sayesinde elde ettiğim sükûnet, kalbim neredeyse boğazımdan fırlayacak kadar sert atmaya başladığında yok oldu.

"Daniel," diye nefes aldım, bir elimi kabaran göğsüme vurarak. "Seni görmedim."

İçeriye açılan kapının yanındaki duvara rahatça yaslandı, kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturdu, dudakları bir yandan yukarı kıvrıldı. "Bekliyordum. Kaçman için sana çok fazla alan bırakmak istemedim."

"Teşekkürler."

Ve bunda ciddiye dim. Check-in kapısı ile ana salona giriş arasındaki on adım, on mil de olabilirdi. Vücudumu hasta olduğuna ikna etmek için bolca zaman vardı. Bunu istemiyordum. Artık korkak davranmak istemiyordum.

"Hadi," diye kapıya doğru başını salladı. "Bir şeyler içelim ve biraz konuşalım."

Paltomu aldı ve fark etmediğim görevliye verdi, ben de bileziğimi bileğime taktım.

"Eğer orada daha rahat ederseniz ofisime geçebilirsiniz."

"Sanırım salon iyi olacak."

Belki birileri izleyebileceğim bir köşede küçük bir gösteri yaparsa kendimi büyük performansla ısındırabilirim.

Voyeur geçen haftaya göre iki kat daha yoğundu. Daniel onca insan karşısında yaşadığım şaşkınlığı görmüş olmalı ki, "Sevgililer Günü hafta sonu," dedi.

"Kahretsin. Fark etmemiştim bile."

"Bir gösteri için dekorasyon yapmasaydık ve yüzde elli indirim yapmasaydık muhtemelen ben de unutturdum."

"Evet," diye güldüm. "Sanırım tüm duygusal tatilleri bilmek senin işin."

"Kesinlikle öyle. Carina genellikle bizi pazarlama konusunda hizaya sokar." Bara vardığımızda iki tabure bulmayı başardık. "Size içecek ne ikram edebilirim?"

"Tekila. Neat."

Kalp iç çamaşırı giymiş güzel bir sarışın bir şişeyi verimli bir şekilde döndürdü ve iki bardak doldurarak bize doğru kaydıldı.

İçkimin yarısını bitirdiğimde, nihayet gerçekten konuşabilecek kadar sakinleşmişim.

"New York'ta yeni bir kulüp açtığınızı duydum."

Gülümsemesi genişledi. "Öyle yaptık. Kent oraya yeterince seyahat ediyor, bu yüzden iyi bir pazar gibi görünüyordu."

"Daha fazla açmayı düşünüyor musunuz?"

"Sanmıyorum. Bu kulübümüz ve barımız var, Voy. Ben bundan memnunum. Bir imparatorluğa ihtiyacım yok, sadece başarılı bir işe ihtiyacım var."

Etrafıma dikkatle baktım. "Bence gayet iyi gidiyorsun."

Omuz silkti ama bardağı dudaklarına götürmeden önce göz kırptı. Bardağın kenarındaki kıvrımlara bakmamak için elimden geleni yaptım.

"İşler nasıl?" diye sordu.

"Güzel. Meşgulüm. Aslında genişlemekten bahsediyoruz."

"Başka bir şehre mi? Siz daha yeni Londra'ya yerleştiniz, değil mi?"

"Evet, ama sanırım burada kalacağız. Ofisimizi büyütmek istiyoruz. Umarım aşağıdaki katlardan bazıları açılır."

Anlayışla başını salladı ve kadehlerimiz boşaldığında bir kadeh daha içmemizi işaret etti. "Kardeşinle işler nasıl gidiyor?"

"Aslında o kadar da kötü değil. Doğrudan birlikte çok fazla çalışmıyoruz. Ben perde arkasını yönetirken o daha çok Ar-Ge ile çalışıyor. Ayrıca, eğer çok patronluk taslarsa, onu anneme söylerim."

Daniel'in başı geriye doğru eğildi, adem elmasının kalın çıkıntısını ortaya çıkardı ve gürültülü, şamatalı bir kahkaha attı. Bir şekilde kalabalığın içinde kaybolmamayı başardı, bunun yerine sıcak bir kucaklama gibi etrafımı sardı. Rahatlatıcı ve huzur vericiydi.

Yerleştikten sonra "Neden gidip bir seçim yapmıyoruz?" diye sordu.

Tekilamı bir dikişte içtim ve başımı salladım, aslında yüksek sesle aynı fikirde değildim.

Başka bir çift iPad ile işlerini bitirmiş, Daniel ve beni arka salonda yalnız bırakmıştı. Ekran dokunarak bilgileri doldurdu ve sonunda en kötü kâbuslarımın yer aldığı korkunç listeye geldik.

"İstediğin ya da istemediğin bir şey var mı?"

"Konuşmak yok," diye mırıldandım küçük tırnağımın etrafında.

"Tamam." Geri adım atmadan önce birkaç düğmeye daha bastı.

"Bunlar nasıl görünüyor?"

Tutkulu. Nazik. Konuşmak yok.

İyiydiler. İyiydiler.

Sıkıcı.

Tanrım, çok sıkılacaktı. Ben sinir küpü olacaktım, o da muhtemelen kanepede esneyecekti. Ya bunu bir daha asla yapamazsak ve ben çok basit oynadığım için işe yaramazsa? Ya bir daha izleme şansım olmazsa? Güvende olduğum için pişman olur muydum?

Hayır. Temkinli olmam gerekiyordu çünkü bunu garipten de öte hale getirecek tek şey panik atak olabilirdi. Sıkılmak iyiydi. Bu onun için değildi. Benim içindi.

Yine de arkamı dönmeden önce bir kutuya daha tıkladım.

Oral seks - kadın alıyor.

"İyi seçim," diye övdü.

Ekrandaki işini bitirdi ve yürüyüş yolumun ortasında durarak beni durmaya ve ona bakmaya zorladı. Bana dokunmadı ama gözlerime bakabilmek için dizlerini büktü.

"İstediğimiz zaman ayrılabiliriz. İstediğim zaman *gidebilirim*. Sadece söyle." Başımı salladım, tırnağımın son parçasını da kemiriyordum.

kapalı. "Biraz yalnız kalmaya ihtiyacın olsa bile," dedi göz kırparak, dudakları yavaşça kalkarken.

Ne demek istediğini anlamam sadece bir an sürdü. Ne yapmaya çalıştığını biliyordum ve işe yaramıştı. Kollarımı indirdim ve bir kahkaha attım. "Aman Tanrım."

Gülümsemesi neredeyse kahkaha atana kadar büyüdü. "Sadece söylüyorum."

Omzuna bir tokat attım ve canlı bir porno kulübünün karanlık koridorunda, çok iyi tanımadığım bir adamla rahatladım. Şakalaştım ve şakalaştım. Bir an için neredeyse eski ben gibi hissettim. Sar- casm'ı bir kılıç gibi kullanan, her zaman en kirli şakaları yapan, korkmayan kişi.

Sonra bileklik titredi ve kahkahalar cırtlak bir şekilde durdu. Ona zamanın geldiğini göstermek için kolumu kaldırdım.

"Bir içki daha ister misin? İki den fazlasının kurallara aykırı olduğunu biliyorum ama sahibini tanıyorum."

Bir kahkaha daha, ama başımı salladım. Daha fazla alkol beni rahatlatılabildi ama aynı zamanda gardımı kötü bir şekilde düşürebilir ve çıldırabilirdim. Gergin olmak, paniklemekten iyidir.

"Ben iyiyim. Yolu göster."

Kapının önündeki iri yarı adama başıyla işaret etti ve önce benim geçmeme izin verdi. Farklı bir odaydı ama bir öncekiyle aynı şekilde düzenlenmişti. Pencerenin ardındaki manzara aynıydı ama renkler farklıydı. Mavi bir yorgan yerine beyaz bir yorgan vardı. Yatak başlığı ferforje demir yerine griydi.

Pencereden uzaklaşarak aynı siyah deri kanepeye doğru ilerledim, kenarına tünedim ama kendimi köşeden uzaklaştırdım. Daniel düğmeyi çevirdi ve ayak bileğini dizine getirerek benden bir yastıktan daha az uzağa oturdu.

"Bu iyi mi?"

Çabucak başımı salladım.

"Arkana yaslanmak ister misin? Sürekli koşmanın eşiğinde olmazsan kaslarının biraz gevşemesine yardımcı olabilir." Koşmaya hazır olmak istediğimi söyleyemeden ellerini kaldırdı. "Koşman gerekirse sana yardım edeceğime söz veriyorum. Seni ayağa kalkabileceğinden daha hızlı bir şekilde kapıya doğru fırlatacağım."

Her nasılsa, bir kahkaha daha serbest kaldı ve sırtım pürüzsüz deriye bastırana kadar omurgamı her seferinde bir omur gevşettim.

Diğer odanın kapısı açıldı ve bir adam içeri girdi. Uzun boylu ve yapılıydı, üzerinde pantolon ve beyaz bir düğme vardı.

Daniel onu GQ dergisinden bizim için sahneye çıkarmış gibi görünüyordu. Asıl dikkatimi çeken şey, arkasından çektiği minyon kadına olan hayranlık dolu bakışıydı.

Uzun kirpiklerinin arasından utangaç bir şekilde gülümsedi, adamın koğuşa geri dönmesine izin verdi ve onu yatağa götürdü. Bacakları yatağa değdiğinde dik durdu ve onu kendine çekti, saçlarını okşadı ve yanağını, boynunu okşadı. Eğildi, burnunu onunkinin üzerinde gezdirdi. Sonsuza kadar aynı havayı soludular, ta ki ben tekrar kanepenin kenarına oturmuş, yapmaları için yalvarıyormuşum gibi hissedene kadar.

Öpücük. Öp. Öpücük.

Eli boynunun arkasına kaydı ve sonunda dudaklarını kilitledi. Kimin inlediğinden emin , onun mu yoksa benim mi, ama boğazımdan bir şey çıktı.

Öpüşme yavaş başladı, kızın elleri adamın belinde, adam kızın başını okşuyordu. Ama hızla hararetle, yoğun ve tutkulu bir hal aldı. Elleri birbirlerinin vücutlarında geziniyor, ipleri, düğmeleri, çıtçıtları, kıyafetlerini çıkaracak her şeyi çekiştiriyorlardı. Kadının elbisesi yere düştü ve üzerinde beyaz dantel bir tangadan başka bir şey kalmadı. Kadın, adamın boxer külotunu çıkarmak için uzandı, uzunluğunu gizlemek için hiçbir şey yapmıyordu ki adam onu durdurdu, külotu çevirdi ve yatağın köşesine oturması için onu itti.

Yavaşça dizlerinin üzerine çöktü.

Elleri yavaşça ayak bileklerinden kalçalarına doğru ilerledi.

Parmakları yavaşça çürük dantelleri kavradı ve aşağı kaydırıldı.

Kendine yer açmak için yavaşça bacaklarını ayırdı.

I. Gördüm. Her şeyi.

Eğildi, kıvrımlarını birbirinden ayırdı ve dilini her santiminde gezdirdi. Yumuşak bir şekilde inledi, başını geriye ve sonra tekrar öne çevirdi, böylece ağzının onunla sevişmesini izleyebildi.

Dilini ve parmaklarını onun içinde ustalıkla kullanıyordu ve ben gözümü bile kırpmıyordum. Görüşüm bulanıklaştı ve nefes bile almadığımı fark ettim.

Onun yüzüne karşı kıvranışını izlerken parmaklarım kanepenin derisine gömüldü. Bir kez bile vazgeçmedi. Kız gerildiğinde ve haykırdığında bacaklarını ayırdı, hevesli ağzına sertçe soktu.

Adam onun kalçalarını öptü ve ayağa kalktı. Onun bakışlarını tuttu ve yatağa doğru geri çekildi. Aynı hayran bakışlarla içeri girdi

boxer'ını çıkardı. Onu takip ederken kalın boyunun sallanışını izledim.

Nefes alışları o kadar gürültülüydü ki, odanın içine sızdı. Ama bu onun sesi değildi.

O bendim.

Hızlı nefeslerim Daniel'la aramdaki her santimetreyi doldurdu. Yanaklarıma sıcaklık doldu ama durduramadım. Göğsüm daha önce hiç yaşamadığım bir gerginlikle kabardı. Daniel'ın beni duyabiliyor olması umurumda bile değildi. Uyluklarının arasından kayan, göğüslerini öpen, vücuduna dokunan adama odaklanmışım.

Ellerimi cama vurup bunu yapmasını isteyene kadar beklentiyi artırdı. Yalvarmak istedim.

Eli vücutlarının arasından kaydı ve ileri doğru ittiğinde ikisi de inledi. Kalçalarım sıkıştı ve beni tüketmekle tehdit eden ağrıyı hafifletmeye çalışarak bir o yana bir bu yana sallandım. Deri gıcırıyordu ama bunu kabul etmeyi reddettim.

Adam kadınla yavaşça sevişti, ancak kadın başka bir orgazmıla tekrar haykırdıktan sonra hızını artırdı. Önümdeki sahnede o kadar kaybolmuştum ki, yanımdaki derinin gıcırıtısını neredeyse kaçıırıyordum. Hızlı bir bakışla Daniel'ın da pozisyonunu ayarladığını ve eliyle kanepenin kolunu kavradığını gördüm.

Utanç verici bir şekilde gözlerim kasıklarına kaydı ama oturuş şeklinden dolayı hiçbir şey göremedim. Tahrik olmuş muydu? O da benim gibi ağrıyor muydu?

Adam daha sert, daha derin itti, kalçalarını döndürmek ve her noktaya vurmak için zaman ayırdı. Sonunda alını kadının alnına düştü ve neredeyse serbest kaldığını haykırarak kadının zevkini besledi.

Göbeğime hücum eden kan yüzünden sallanıyordum ve düşmemek için elimi mindere vurmak zorunda kaldım, ancak hafif bir saç tozuyla kaplı uzun, sert parmaklarla çarpıştım.

Şaşırtıcı bir şekilde ilk tepkim geri çekilmek olmadı. Bunun yerine Daniel'ın eline sarıldım. Camın diğer tarafından gelen adamın karmaşası içinde neredeyse bir dayanağa ihtiyaç duyuyordum.

"Siktir," diye nefes aldım sonunda durduğunda.

Birkaç hamle daha yaptıktan sonra yana düştü, onu kollarının arasına aldı ve tüm sevgisi hâlâ parıldarken ona sımsıkı sarıldı.

Gözlerimi kapattım, yoğun tempodan kurtulmaya ihtiyacım vardı, vücudumu gözden geçirdim. Hayatımda ilk kez külotum arasında ıslanmıştı. Artık arkamı koltuğa yaslamıyordum.

Bir eli yastığı kavrarken diğeri hâlâ Daniel'inkini sıkıca tutuyordu.

"Tamam mı?" diye gürleyen derin sesi kolumdan göğsüme doğru kayarak tüylerimi diken diken etti.

İyi miydim?

Kendimi patlamaya hazır bir bomba gibi hissediyordum. İhtiyacım olursa bana mahremiyet teklif edeceğini söylediği önceki sözlerini düşününce neredeyse gülecektim. Belki de teklifini kabul etmeliydim.

Onun yerine sadece başımı salladım ve ona bakmak için başımı zar zor çevirdim.

O da benim gibi öne doğru eğildi ve kendimi durduramayarak aşağı baktım ve gözlerimi hızla kalçasından aşağı uzanan sert uzunluktan ayırdım.

Hâlâ elini tutuyordum, tekrar kıpırdandım.

Boşalana kadar deriye sürtünerek kendimi aptal durumuna düşürmeden önce bu odadan çıkmam gerekiyordu.

Kuru dudaklarımı yalayıp, pek de sakın olmayan ses tonumu takındım.

"O içkiyi şimdi alacağım."

"Ofisimde mi yoksa barda mı?"

Şu anda onunla yalnız kalmak kulağa gelmiş geçmiş en kötü fikir gibi geliyordu. Yaptıklarımın sorumlu tutulabileceğimi düşünmüyordum. "Bar işe yarayacaktır."

"Tamam."

Düğmeyi çevirdi ve kapıyı benim için açık tuttu. Dengesiz bacaklarımın üzerinde dışarı çıktım ve artık odanın dışında olduğumuz için kendimi toparlamaya çalıştım.

"Ben hemen tuvalete gidiyorum. Seninle orada buluşuruz."

"Mükemmel."

Tam da ihtiyacım olan şeydi. Kompozisyonumu toparlamak için tek başıma zamana ihtiyacım *vardı*, böylece *hadi* bir *daha* *yapalım* ile başlamayan ve *lütfen asla yanımdan ayrılma* ile biten tutarlı cümleler kurabileceğimi umuyordum.

Tek yapmak istediğim tekilayı geri atmak ve bir tane daha sipariş etmekken kendimi tekilayı yudumlamaya zorladım. Kehribar rengi sıvıyı bardağın etrafında döndürdüm, büyük buz topunun kenarlar boyunca yuvarlanmasını izledim. Tekrar ve tekrar, sonunda daha rahat nefes alana kadar.

"Tamam mı?" Daniel arkamdan gelerek sordu.

"Evet. Kesinlikle. Neden?"

Süper pürüzsüz, Hanna.

Daniel barmene içkisi için teşekkür etti ve bana dönmeden önce bardağından bir yudum aldı. "Geçen sefer çok fazla olduğunu biliyorum ve sadece kontrol etmek istedim."

Teni kızarmış görünüyordu ve pantolonunun üzerinde fark ettiğim ereksiyonu düşündüm. O da benim hissettiklerimi hissetmiş miydi? Her zaman böyle hissetmesi mi gerekiyordu? Umarım öyledir.

"Ben iyiyim. Bunu yaptığınız için teşekkür ederim." "Benim için zevkti."

Kelime seçimine biraz güldüm ve denesem de alaycı karşılık vermeyi durduramazdım. "Öyle miydi?"

Başını salladı ve güldü. "Çok komiksin."

Onunla birlikte güldüm ve ağzımdan çıkan her kelimeyi fazla düşünmeden alaycılığımı serbest bırakabilmek güzeldi.

Ama bu rahatlık çabucak kayboldu. İkimiz de yüzümüzü öne döndük ve kadehlerimizden yudumladık, ikimiz de konuşmadık. Sessizlik rahatsız edici bir hal alıp tenime baskı yapmaya başladığında nihayet konuştum.

"Bu çok garip. Öyle değil mi?"

"Olmasını istemiyorsan olmaz." Ben sadece omuz silkince, yüzünü bana çevirdi. "Hanna, insanların başkalarının izleyebilmesi için köşelerde seks yaptığı bir kulübün sahibiyim. Kimsenin neyden hoşlandığını yargılayacak biri değilim."

Gözlerimi kapattım ve burnumdan derin bir nefes çektim. "Hoşuna gitti mi?" diye sordu usulca.

Havada bir kahkaha pufu kaldı. "Evet. Yani... evet." "Bu iyi bir şey. Bu bir ilk adım."

"Ben sadece..." Her şeyi daha da tuhaflaştırmadan bunu nasıl açıklayacağımı bilemediğim için tekrar omuz silktim. Ama sonra kendime Daniel'in beni yargılamadığını hatırlattım. Bana hiçbir zaman duygularımı haklı çıkarmam ya da sözlerimi tutmam gerekiyormuş gibi hissettirmedi. Neden şimdi başlayayım ki? "Kendimi bir enerji topu gibi hissediyorum. Canlı bir tel gibi ve kendimle ne yapacağımı gerçekten bilmiyorum."

"genellikle ne yaparsınız?"

"Oku. Barre dersine git. Ama bazen yeterli gelmiyor. Sonrasında kendimi hala çok gergin hissediyorum."

"Hâlâ terapiye gidiyor musun?" diye sordu bir süre daha sessiz kaldıktan sonra usulca.

Kelimeler sinirimi bozdu ve çenemi sıkarak başka bir endişeye ihtiyacım olmadığını söyledim.

üzerime geliyordu. Çabalarımın rağmen, kelimeler yine de keskin bir şekilde döküldü. "Hayır. Ona ihtiyacım yok. Fethetmek için elimde kalan tek şey bu. Ben geceleri uyuyamayan solgun bir çiçek değilim. Bu hariç tüm şeytanlarımı yendim."

Gözlerimi bardan ayırmadım, aslında yüzde yüz iyi olmadığım yalanını okumasını istemiyordum.

"Tabii ki hayır. Ben bile ne kadar güçlü olduğumu görebiliyorum ve senin etrafında herkes kadar bulunmuyorum."

Verdiği kolay yanıt, içimde kabaran kızgınlık balonunu patlattı. "Özür dilerim. Herkes hep benimle uğraşıyor ve sanırım bu ani bir tepki. Erik iyi niyetli. Her Noel'de biterse diye bana yeni bir kutu biber gazı alıyor. Kullanmak için hiç sebebim olmamasına rağmen."

Kahkahası beni yeniden canlandırdı ve mizah anlayışımı geri getirdi. "Muhtemelen , böylece herhangi birini kendi gücümle savuşturabilirim.

iki el." Kollarımı kaldırıp küçük pazularımı esnetiyorum.

"Bilmiyorum, şu anda oldukça korkutucu görünüyorsun. Sanırım gözümü kısarsam orada biraz kas görüyorum."

"Siktir git," dedim gülerek ve omzunu ittim. İkimiz de sakinleştiğimizde, "Bir içki daha?" diye sordu.

"Muhtemelen hayır. Geç oluyor. Eve gitmeliyim."

"Seni ."

Bir Uber daha çağırdım ve ön tarafa doğru yürürken nasıl veda edeceğimi düşündüm. Ona sarılacak mıydım? El mi sallayacaktım? Elini mi sıkıyaydım? Çak bir beşlik? Birlikte seks izledikten sonra protokol neydi?

"Bunu bir ara tekrar yapmak istersen bana mesaj at."

"Gerçekten mi?"

"Elbette."

"Vay canına."

Teşekkür ." "Ne zaman isterseniz."

"Ummm..." Açık arka kapıda dururken kekeledim. "Her şey için teşekkürler," dedim, sanki benden bir metre bile uzakta değilmiş gibi el sallayarak. "Bakalım bu adam eve dönerken matematik yapmak istiyor mu? İyi bir *türevciye* benziyor. Çünkü türetmek problem çözmek anlamına geliyor ve kulağa şoför gibi geliyor."

Dudakları kıpırdadı ama garipliğime gülümsemeyecek kadar kibardı. "Hoşuma gitti."

"İyi geceler, Daniel."

Yanıtını beklemeden arka koltuğa daldım ve eve gidene kadar ağzımı açmadım. Yatmak için hazırlanırken bu saçma şaka için kendimi zihinsel olarak tekmeledim. Ama yorganın altına girdiğimde aklım gecenin diğer bölümlerine kaydı.

Adamın dilinin kadının bacaklarının arasından kaydığını hatırladım. Kadının zevk iniltilerini hatırladım. Adamın kadınla sevişmesi için nasıl çaresizce koltuğumun kenarında oturduğumu hatırladım.

Daniel'ın yanımda olduğunu, en az benim kadar zor nefes aldığını hatırladım. İçimi dolduran acıyı hatırladım.

Belki... belki o hissi geri kazanabilirim.

Elimi yorganın altına sokarak gözlerimi sıkıca kapattım ve tekrar odada olduğumu hayal ettim. Daniel'ın beni o ana bağlayan cesur varlığını hatırladım. İnlemeleri ve dokunuşları ve bunları kendim için nasıl istediğimi hatırladım.

Parmaklarım klitorisimin üzerinden kaydı ve kısa temasla sarsıldım, nefesim hızlandı.

Bacaklarının arasına tırmanmadan önce sikinin dimdik durduğunu hatırladım. Bunu yapmaları için hissettiğim çaresizliği hatırladım, sadece bunu yapmalarını.

Açıklığıma doğru kaydırarak, daha önce hiç elde edemediğim nemi topladım ve sinir yumağıma doğru geri kaydım. Göğsüm inip kalkıyor, gerginlik uyluklarımdan ayak parmaklarıma kadar yayılıyordu. Bacaklarımı daha geniş açarak topuklarımı yatağa bastırdım ve elime doğru ittim.

Çok yaklaştık. Çok yaklaştım.

Daha önce hiç orgazm olamamıştım ve sadece bunu istiyordum. Bu gecedен sonra, o kadar çok istiyordum ki tadını alabiliyordum.

Daniel'ın kalçasına yaslanan sert boyunu hatırladım. Adam sonunda kadının içine girdiğinde elinin benim elimde olduğunu hatırladım. Kadının inlemelerinin benimkilerle birlikte kanadığını hatırladım.

Siktir, amın çok sıkı. Çok kuru ama çok sıkı.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve elimi bacaklarımin arasından çekerek onları kapattım.

Boğazıma bir safra kaçtı ve göğsümü tutarak doğruldum, gürleyen kalp atışlarımı kontrol altında tutmaya çalıştım. Ciğerlerim fazla mesai yaptı ve gözlerimi sıkarak kapattım ama kulübe dair tüm görüntüler gitmiş, yerine kirli odalar ve iğrenç adamlar gelmişti.

Gözlerimi tekrar açarak odayı taradım ve beş kırmızı eşya saydım.
Kitap, ruj, resim, elbise ve yastık.

Yavaş yavaş her şey sakinleşti ve derin bir nefes alabildim, ta ki kaslarıma başka bir tür gerginlik girene kadar.

Çenem sıkıştı ve çarşaf larımı kavrayarak göğsümde yükselen çığlığı geri yuttum. Çok aptalcaydı. Her şey çok aptalcaydı.

Yorganı defalarca yumruklayarak beni yutmaya çalışan öfkeyi serbest bıraktım. Geri kalanını alıp aşağı itebilecek kadar serbest bıraktım. Yüzleşmek için başka bir zaman kutuya geri döndüm.

Hiç kulağa gelmiyordu.

DANIEL

"NE YAPTIN?" Jackson neredeyse onun boyundaki bir adamın ulaşabileceğini bilmediğim bir ses tonuyla çığlık atıyordu.

"Bunu tekrarlayabilir misiniz?" Kent aptalca bir yarım gülümsemeyle sordu. Sana söylemiştim demenin eşiğinde bir adam gibi görünüyordu, ama övünecek bir şeyi yoktu.

Gözlerimi Kent'ten kaçırarak, "Önemli bir şey değildi," diye açıkladım.

Jackson iki avucunu ahşap bar tezgahına dayadı ve bir sorgucu gibi gözlerini tezgahın üzerinden bana dikti. "*Erik'in küçük kız kardeşi Hanna'yı Voyeur'da bir odaya götürüp canlı porno izledin ve bana bunun 'önemli bir şey olmadığını' söylemeye çalışıyorsun.*"

Biramdan bir yudum aldım ve onun kurnaz bakışlarına karşılık verdim. Jackson benim için aileden biri gibiydi. Üniversitede okurken Voyeur'da çalışmaya başlamıştı -en iyi performans gösterenlerimden biriydi. Sonunda, saçma sapan muhasebe becerileriyle bir tür ortak oldu ve Voy barının üçte birine sahip oldu. Büyük konuşmayı severdi ama bakışlarımla onu nasıl geri çekeceğimi bilirdim. Bunu ona yıllardır yapıyordum. Doğal olarak, yaşadığı şok etkilenmesini engelledi ve gözlerini kırpmadan bana bakmaya devam etti.

"Hiçbir şey olmadı."

"Hiçbir şey mi?"

"Yani..." Tereddüt ettim, biranın etiketini tırnağımla kopardım. Kahretsin, bu kulağa kötü gelecekti. "El ele tutuştuk."

Jackson'ın çenesi düştü ve sanki ona vurmuşum gibi geriye doğru tökezledi, gözlerini kırıştırdı.

Göz ucuyla Kent'in sırtışının tam bir gülümsemeye dönüştüğünü izledim.

"Suratına yumruğu yemeden önce gülümsemeyi kes."

Kent tsked. "Birileri sinirli. Muhtemelen birikmiş gerginlikten. En azından sonra biriyle yattın mı?"

Boynumu gererek cevap vermeden önce boğazımı temizledim. Alay edilmeden bu konu hakkında konuşabileceğimi düşünmenin pişmanlığı üzerime çöktü. "Hayır. Barda bir içki daha içtik ve bir süre konuştuk."

"Konuştunuz mu?" Jackson mırıldandı. " ne lan?"

Kent barı tokatladı ve yüksek sesle kahkaha atarak bakışları üzerimize çekti. "En azından eve gidip onu düşünerek otuz bir çektin mi?"

Hayır, çünkü daha eve bile varmamıştım. Onunla barda buluşmadan önce tualete koşmuş ve ilk kez ereksiyon olan bir çocuk gibi beş dakikadan kısa bir sürede boşalmıştım. Kendimi kabaca okşarken onu düşünmeyi reddetmişim. Kurduğumuz ilişki bu değildi. Ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım, kapalı göz kapaklarımın ardında dolgun göğüslü ve dudaklı, belli belirsiz, minyon bir esmer belirdi.

"Tanrım, Kent. O bir travma mağduru. Sevişmeyi planladığım bir kız değil."

Dirseğini bara yasladı, çenesini avucuna dayadı, tüm dikkatini bana verdi ve beni bir yalanın içinde yakalamayı bekledi. "Neden olmasın?"

"Çünkü bir arkadaşına ihtiyacı var, bir ilişkiye değil."

"Bir ilişkiye hazırlanmaya çalışıyor gibi görünüyor. Peki, neden sen yapmıyorsun? Biraz temas terapisi yap."

Alay ettim, biramı bitirmek için arkamı döndüm ama sözlerinde haklılık payı vardı. Dokunma konusunda rahat olmaya çalışıyordu ve benimle zaten rahattı, o zaman neden benimle denemesin. İnsanların korkularıyla yüzleşirken temas terapisi kullandıklarını duymuştum. Cinsel istismar için kullanıp kullanmadıklarından emin değildim ama daha sonra bakmak üzere cebime koymayı ihmal etmedim. Şimdilik Kent'in Hanna'ya yardım etmek dışında hiçbir şekilde onunla birlikte olmaya çalışmadığımı anlaması gerekiyordu.

"Çünkü ben o adam değilim. Benim yanımda kendini rahat hissediyor. Hayatındaki diğer tüm erkekler tanıdıkları, erkek kardeşi ya da kardeşi gibi olan Ian." Göğsümü işaret ettim, artık tamamen ona dönüktüm. "Ona yardım eden adam olabilirim. İhtiyacı olan arkadaş olabilirim."

Konuşmaya başladığımızdan beri Kent'in gülümsemesi ilk kez kayboldu ve doğrulup oturdu. "Eski Daniel'ın biraz ortaya çıktığını görüyorum. Bütün kızları kurtarmak isteyen Daniel."

Hafif ses tonu eski anıları dürtmekten başka bir işe yaramadı.

"Daniel, seni aşağı çekiyor. İkinci yılımızdayız. Hayatımızın en güzel yıllarını feda etmeye devam mı edeceksin?"

"Sadece zor bir hafta geçiriyor. Her zaman değildir." Kent dudaklarını büzdü, şüphe yüzünün her santimine kazınmıştı.

"Sen onu birkaç aydır tanıyorsun, ben ise yıllardır tanıyorum," diye geçiştirdim. "O benim kız arkadaşım ve arkadaşlar birbirine yardım eder. İşler zorlaştığında adım atmazlar."

"Bunu biliyorum, ama son zamanlarda daha sert görünüyor. Belki de bu konuda biriyle konuşmalı."

"Benimle konuşuyor. Tek ihtiyacı olan benim."

Bara uzanıp burbonu ve bardağı aldım, bir tane daha doldurmadan önce içkiyi yudumladım. "Sadece ona yardım etmeye çalışıyorum."

Gürültülü, kahkahalarla yemeklerini yiyen müşteriler, Kent ve benim aramda geçen sessiz sözcüklerin yanında hiçbir şeydi. Yüzünde ne göreceğimi bildiğim için ona bakamadım. Bunun yerine bardağımı dolduran kehribar rengi sıvıyı incelemeyi tercih .

Kent sonunda yumuşak bir sesle, "O Sabrina değil, D," dedi.

"Bunu biliyorum," diye tersledim, öfkeli bakışlarımı ona salladım. Konuyu ona getirmesinden nefret ediyordum. Onun adını duymanın getirdiklerinden nefret ediyordum.

"Sabrina kim?" Jackson sordu.

"Siktir," diye mırıldandım. Bu konu hakkında konuşmak istemiyordum.

"Daniel'ın lise ve üniversitedeki kız arkadaşıydı. Oldukça çılgın bir kız olmasına rağmen önemseydiği tek kızdı."

"Öyle söyleme" diye homurdanarak barı tokatladım.

"Özür dilerim." Boğazını temizledi ve pişmanlık gözlerini bulutlandırdı. "Bu arada, o üniversiteyi bitiremedi ve Daniel kendini suçluyor." Sanki geleceğimi belirlememiş gibi açıklamasını nefes nefese yaptı.

"Kendimi suçlamıyorum."

"Tamam," dedi, ses tonu küçümseyiciydi.

"Siktir git."

" duralım," diye girdi Jackson.

Kent ve benim her kardeş gibi kavga edebileceğimizi biliyordu ve muhtemelen barında kavga çıkmasını istemiyordu. Ben de istemiyordum.

Kent derin bir nefes aldı ve arkasına yaslandı. "Ciddiyim, bir daha başkalarının sorunlarıyla bu kadar iç içe olmanı istemiyorum."

"Kent, ciddi olmadığımı biliyorsun." Elimi saçlarımın arasından geçirerek ona döndüm ve samimiyetimi görmesini sağladım. "Ben sadece boş zamanı olan iyi bir adamım. Neden bunu oldukça komik olan güzel bir kızla geçirmeyeyim ki?"

Kent beni inceledi ve ben de her şeyi görmesine izin verdim. Tüm saklı alanlarımı araştırdı ve sadece bir bakışla herhangi bir gerçeği ortaya çıkarmaya çalıştı.

"Porno izlediğinize ve sadece el ele tutuştunuza hâlâ inanamıyorum," diye mırıldandı Jackson, gerginliği bozarak.

Kent'in daimi sırtışı geri döndü. "Evet, D böyle süper bir ucube. El ele tutuşmaktan gerçekten hoşlanıyor."

"Siktir git," dedim tekrar, bu sefer hiç kızmadan.

"İsterdim ama yeğenin bunu onaylamazdı."

Çenem kenetlendi ve onu diri diri yakmak için elimden geleni yaparak ters ters baktım. Yeğenim Olivia ile çıkmasının bazı kuralları vardı ve bunlardan biri de bu konu hakkında hiç konuşmamaktı.

"Tanrım, burası *Huysuz İhtiyarlar* gibi. Bir atış yapın ve yaşlı inekler gibi bowling hakkında konuşun," diye şaka yaptı Jackson, bowling sevgimizle geçerek. "Ya da eğer hoşlandığınız şey buysa el ele tutuşmak."

Ayağa fırladım, ona bir yumruk atmaya çalıştım ama gülerek geri çekildi.

Gülmekle başa çıkabilirim. Unutmak istediğim bir geçmişi kurcalamak, bunu her seferinde es geçerdim.

HANNA

Daniel: Kendini savunma konusunda ne düşünüyorsun?
Sanki kaçıp ılık atmayı tercih ederim.

Daniel'ın onunla buluşmamı istediğı binanın önünde dururken son birkaç mesajımı okudum. Sorusu birdenbire ortaya çıkmıştı. Ondan haber almamın üzerinden neredeyse bir hafta geçmişti ve bu süre içinde her türlü felaket ve gariplik senaryosunu gözden geçirmeyi başarmıştım. Aklıma gelenler arasında çok azı mantıklı bir açıklamayla son buluyordu.

Bu yüzden, tam yatağı girerken ekranımda onun adı belirlediğinde, cevap yazmak için acele ederken neredeyse telefonu karıştıracaktım. Onunla buluşmayı kabul ettikten sonra yatağı uzandım ve benimle iletişime geçtiğı için her zerremden akan rahatlamayla yıkıldım. Sofia beni görseydi gülerdi. Biz çocukken, ben asiydim.

-Dürtüsel olan, nadiren her şeyi enine boyuna düşünen.

Ama hayat beni değıştirdi ve olan her şeyden sonra, hiçbir şeye çok hızlı hareket etmemek için elimden geleni yaptım. Bir duyguyu her yönüyle analiz etmeden, beni mantıksız bir eyleme yönlendirecek bir his olup olmadığını merak etmeden asla omuz silkmedim. Yeni alışkanlıklar yaratarak eski alışkanlıkları önledim.

Ne yazık ki, bu yeni alışkanlıklar beni sabahın ikisinde Daniel'a olan hislerimin ne kadar derin olduğunu merak ederek uyandırdı.

Sonunda, her yolu sonra, ona karşı hissettiklerimin arkadaşlık olduğunu anladım - en azından ben öyle olmasına izin veriyordum. Belki biraz saplantılı bir bağılıktı ama bedenim ve zihnim izin verdiğinde ne hissetmem gerekiyordu?

çok az insanla yakınlaşmamı sağladı. Daniel'la birlikte olmak eski bir arkadaşla birlikte olmak gibiydi. Bunu karşılaştırabileceğim en yakın şey Ian'la hissettiklerimdi, ama bu bir anlam ifade etmiyordu çünkü Ian için kalbimin atış şeklinin aşk olduğunu düşündüğümde bile, vücudum onun için asla Daniel için olduğu gibi ısınmadı.

Ama bu iyiydi. Önemli bir değildi. Alex'in de çok güzel bir şekilde belirttiği gibi Daniel ateşliydi, gerçekten ateşliydi. Ama bunun bir önemi yoktu çünkü pek çok erkek seksiydi ama çok azı beni rahatlatabilecek yeteneğe sahipti. Bana yardım etmek isteyenlerin sayısı daha da azdı.

Dün gece yanıma kıvrılıp Daniel'ı arkadaş kutusuna koydum. Belki şeffaf bir arkadaş kutusuna, böylece ne kadar seksi olduğunu takdir etmeye devam edebilirdim.

Güven içeren bir arkadaş kutusuna sıkıca yerleştirilmiş olsa bile, spor salonuna dönüştürülmüş eski bir binanın dışında ne yaptığımı sorguladım. Şehir merkezinin kenarında yer alan bölgeyi taradım. Köhne görünümüne rağmen burası Cincinnati'nin en zengin bölgelerinden biriydi.

Kapıyı açtığımda, buranın koşu bantları ve Stairmaster'ların olduğu sıradan bir spor salonu olmadığını fark ettim. Alan açıktı ve bir duvar boyunca halterler, yanında da yığın yığın ağırlıklar vardı. Diğer tarafta ise barfiks çubuklarının sıralandığı büyük bir yapı vardı. Arka tarafta bir grup kadın ve erkek ağırlık kaldırıyordu. Hatta bazı kadınlar erkeklerden daha fazla ağırlık kaldırıyordu ve belki de bu benim biraz daha uzun durmamı sağladı. Kadın dayanışması falan.

"Hey, ."

Daniel bir ofisten çıktı ve gözlerim kendi aklına sahipmiş gibi onun vücudunu taradı. Spor yapan erkeklerden bazıları tişörtsüzdü ve terden parlıyorlardı ama bu beni Daniel'ın üzerime oturan siyah tişörtü ve gri eşofman altıyla karşımda durması kadar etkilemedi.

Bir şişkinlik fark ettiğimde yanaklarım alev aldı ve gözlerimi hızla arkadaki insanlara kaydırdım, dua ettim ve fark etmemiş umdum.

"Evet-" Sesim çatallaştı ve boğazımı temizleyerek tekrar denedim. "Evet. Burası neresi? Daha önce hiç böyle bir spor salonuna gitmemiştim."

Boynunun arkasını ovuştururken pazuları gömleğinin kollarını zorluyordu. "Burası bir CrossFit spor salonu. Arka odada yoga ve savunma dersleri de veriyorlar. Sahibini tanıyorum ve bir öğleden sonra için ödünç alabilir miyim diye sordum."

"Okaaaay." Ne ifade edeceğimi bilemeden kelimeyi yavaşça ağzımdan çıkardım. Birlikte ders mi alıyorduk?

Bir kahkaha attı. "Erik'in sana kendini savunma dersleri aldırmadığına inanamıyorum."

"Bana birkaç tane çalıştı," dedim bakışlarımı yere indirerek. "O sırada herhangi bir temasa hazır değildim ve sanırım daha sonra bu konu bir daha hiç açılmadı."

Bir bakış atmaya cesaret ettiğimde, şimdiye kadar ondan görmediğim kadar çok duygu gösterdi. Daniel bana her zaman normal davranırdı. Beni asla şımartmadı ya da iyi olup olmadığımı sormadı. Bana kurban olduğumu hatırlatacak hiçbir şey yapmadı ve ben de bunu her seferinde takdir ettim.

Yine de, Erik beni kurtardıktan sonra kimseye dokunamadığımı duyunca burun deliklerinin sıkılmış bir çenenin üzerinde alevlenmesini izlemek, göğsümde çok uzun zamandır soğuk olan bir noktayı ısıttı.

Göründüğü kadar hızlı bir şekilde gitti. Başını arkaya doğru salladı. "bakalım. Sana odayı göstereyim."

Daniel omzuna bir çanta aldı ve sınıfın etrafından dolanarak zeminin her santimini hasırların kapladığı açık bir odaya girdi.

"Sana kendini nasıl savunacağını öğretmek istiyorum. Sadece bazı temel bilgiler. Kendini daha rahat hissetmeni sağlamaktan başka bir sebep yoksa. Ve tabii ki o çok gurur duyduğun pazularını güçlendirmek için."

"Bana öğretmek mi istiyorsun?"

Bir omzunu silkti. "Bir sınıfın çok fazla olacağını düşündüm. Genellikle başka bir öğrenciyle ve bazen de öğretmenle pratik yapmanızı gerektirir, ki bu da tanıdığınız biri olmayabilir ve muhtemelen erkektir."

Yüzümü buruşturan çekingenliği gizleyemedim. "Evet, bu kesinlikle benim tarzım değil."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Eğer benim için bir sakıncası yoksa sana birkaç şey öğretmek isterim. Olmazsa bir kahve içip çıkabiliriz."

Erik beni özel bir kendini savunma kursuna katılmaya zorlamıştı ve hala zaman zaman bu konuyu gündeme getiriyordu ama Daniel'in bahsettiği nedenlerden dolayı bunu reddettim. Öğitmen tanımadığım biri olacaktı - o zamanlar kadın ya da erkek fark etmezdi, tüm dokunuşlar beni paniğe sürükledi.

Ancak dünyanın arama fazladan bir koruma katmanı ekleme düşüncesi beni Daniel'in sunduğu avantajlardan yararlanmaya itti.

"Hayır. Bunu yapmak istiyorum. Belki Erik'in bana aldığı tüm o topuz kutularını yeniden hediye edebilirim."

Cevabımdan gurur duymuş gibi gülümsedi. "Güzel. Kapıyı kapatacaktım ama seni daha rahat ettirecekse açık bırakabiliriz."

Müzik ve ağırlıkların şangırtısı odaya doluyor, duymayı zorlaştırıyordu. Sonuç olarak Daniel'a güveniyordum, beni bir mindere sıkıştırabileceği özel bir odada tek başıma olsam bile.

İlk panik dalgası çöktü. Burnumdan sertçe nefes aldım, sıkışmışlık, saflık ve çaresizlik hissini bastırdım ve Daniel'a baktım.

İşte böyle, dalgalanma kayboldu ve kalbim sakinleşti.

"Sana güveniyorum."

Omuzları geri çekildi ve sanki benim güvenim onda da bir şeyleri doldurmuş gibi biraz daha uzun durdu. "Bunu yapmak zorunda değiliz."

"Hayır. İstiyorum. Sana güveniyorum ve bu da yardımcı oluyor. Ayrıca, saldırıya uğradığında kaçma ve çığlık atma şansın olmuyor. Yani bu iyi bir şey."

Yine o bakış vardı - sıkılmış çene ve alevlenmiş burun delikleri. "Bu doğru," diye mırıldandı. Derin bir nefes aldı ve yüz hatlarını gevşeterek hepimizin tanıdığı o rahat Daniel'a dönüştü. "Tamam, bazı temel hareketlerle başlayacağız ama önce biraz esneyelim."

"Saldırıya uğramadan önce esnemek için zamanım olacak mı?" Şaka yaptım.

Kaşlarını çattı ve bana ters ters baktı. "Muhtemelen hayır, ama ben yaşlı bir ve neredeyse yarı yaşımdaki birinden dayak yemeden önce esnemem gerekiyor."

"Neredeyse senin yarı yaşında

değilim." "Tam olarak kaç

yaşındasın?"

"Yirmi altı."

Bir kahkaha attı ve ayak parmaklarına dokunmak için

ikiye eğildi. "Neden, kaç yaşındasın sen?"

"Neredeyse kırk."

"Oooo," diye tısladım, yüzümü buruşturarak. "Bir büyükbabayla kavga etmek konusunda ne hissettiğimi bilmiyorum. Sırtını dışarı atmanı istemiyorum."

Başını kaldırıp ters ters baktı ama dudaklarındaki seğirme etkisini yumuşattı. "Birinin şakaları var."

"Birkaç tane."

"Tamam, genç çekirge, hadi başlayalım."

Odanın bir duvarında aynalar ve zeminin büyük bir kısmını kaplayan dört büyük kare paspas vardı.

Vücuttaki tüm baskı noktalarını ve farklı açılardan saldırıya uğradığımızda her birine ulaşmanın yollarını gözden geçirerek küçük bir başlangıç yaptık. Arkamda onu görebilmem için aynaları kullandı ama benim dikkatim daha çok onun üzerimde yükselişine bakmaktan hoşlandığım için dağıldı. İnceleme zamanı bittiğinde minderlere geçtik.

Daniel her zaman mümkün olduğunca alanını korudu ve yavaş yavaş daha temaslı hareketlere doğru ilerledi. Bileğimi yakalayan birinden nasıl başladı ve hareketin bu kadar basit olması beni şok etti. Her zaman kendimi savunamayacak kadar zayıf olduğumu düşünmüştüm ama bu hareket güce dayanmıyordu. Bana zayıf noktalarımı ve onlardan nasıl yararlanacağımı anlattı.

"Sana dokunmamın bir sakıncası var mı?" diye sordu. "Zaten dokundun sayılır."

"Evet, ama bu sefer daha fazla temas olacak. Arkandan geleceğim."

Her şey durdu. Kalbim, ciğerlerim, kaslarım. Beynim hariç her şey. O da son sürat çalışıyordu, iki çelik bandın etrafımı sardığını ve bir elimle ağzımı kapatarak beni geri çektiğini hatırlıyordum.

Beni bombardımana tutan görüntülere karşı mücadele ederken gözlerim dalgalandı.

Geçmiş böyle komiktir. Hiç beklemediğiniz bir anda sinsice yaklaşır. Kabullenmek, anlamak ve geçmişi geride bırakmak için ne kadar çaba harcarsanız harcadığınız, sanki iyi olmak için yıllarca terapi görmemişsiniz gibi geri gelir.

"Yapmak zorunda değiliz." Daniel'in sesi paniği bir iğnenin balonu patlatması gibi delip geçti. Her şey bana çarpan bir dalga gibi geri geldi.

Birdenbire kalbim çok hızlı atmaya, ciğerlerim çok hızlı hareket etmeye, kaslarım durmadan seğirmeye başladı.

Sen bundan daha iyisin. Bundan daha güçlüsün.

Ben bundan daha güçlüydüm. Zihinsel olarak bundan daha güçlü olmak için çok fazla zaman harcadım. Şimdi, fiziksel olarak daha güçlü olmak istiyordum, böylece bir daha asla bu korkuyu yaşamak zorunda kalmayacaktım.

Alabildiğim kadar derin nefes alarak ciğerlerimi gerdim ve onları yavaşlamaya . Nefes verirken odada beş kırmızı şey buldum, say-

onları çıkarıyorum.

Bir, üzerinde durduğumuz kare minder. İki, Daniel'ın çantasının fermuarı. Üç, egzersiz pantolonumun dikişi. Dört, bir köşeye yığılmış yoga matları. Beş, Daniel'ın ayakkabılarının bağcıkları.

Bu sefer daha kolay gelen derin bir nefes daha.

"Hayır, bunu yapmak istiyorum. Sadece yavaş git."

Daniel kendini çabucak toparladı ve neredeyse panik atak geçirecekken beni zorlamadı. Her şeyi durdurup bana iyi olup olmadığını sormadı. Bu konuda konuşmak isteyip istemediğimi sormadı.

Sadece başını salladı ve olan bitenin her adımında benimle konuştu. Kolları beni sardığında, çok sıkı kavramak yerine nazik ve neredeyse havada asılı duruyorlardı. Şaşırtıcı bir şekilde, sıcak bir kucaklamaymış gibi göğsüne gömülmek istedim.

İşte yine sadece onunla hissettiğim rahatlık. Minnettarlık gözlerimin arkasını yakan yaşlara neden oldu ama onları kırıpıştırarak uzaklaştırdım. Daniel zaten benden yeterince duygu almıştı, bu yüzden onun yerine sözlerine ve sırtımda nasıl titreştiklerine odaklandım.

Bana öğrettiği son hareket, saldırgan bana önden gelirse kalçamı savurmaktı. Daniel'ın altı üçlük iri cüssesi ve benim beş beşlik çelimsiz vücudumla bunu yapmak daha zordu. Dışarıdaki spor salonuna katılmak için aklıma bir not aldım. Belki kas yapmak zihinsel gücümü de artırırdı.

"Tamam, bu sefer gerçekten deneyelim," diye önerdi kendini yerden kaldırarak.

"Benim için bilerek düşmen hoşuma gidiyor. Egomu yükseltiyor."

Pozisyonunu alırken güldü. "Ego seni bu durumdan kurtarmaz."

"Yeterince adil," diye homurdandım, ellerimi omuzlarına koyarak. "Unutma, sarsıl ve olabildiğince sert it."

Onu kendime doğru çektim, kalçalarımı sola döndürdüm ve bacağımı arkasından uzattım. Aynı hızla, tüm gücümle onu ittim. Fazla güçlüydüm çünkü itişin momentumu beni de onunla birlikte aşağı çekti. İkimizin de yere düştüğünü fark ettiğinde kollarıyla beni sardı ve düşüşümü hafifletmek için elinden geleni yaptı.

Yuvarlandık ve onun ağırlığı beni mindere bastırdı. Nefesimi tuttum ve kendimi paniğin etkisine hazırladım ama o etki hiç gelmedi. Daniel düştüğümüz kadar hızlı bir şekilde kalktı ve üzerimden indi.

Minderin üzerine uzandım, zor nefes alıyordum ve vücudumun korkusuzluğuna hayret ederek ışıklara bakıyordum.

"Tamam mı?" diye sordu, uzanırken.

"Evet."

"Güzel. Bir dahaki sefere iterken omuzlarımı bırak." "Bu muhtemelen akıllıca olurdu," diye güldüm.

"Yine mi?"

"Evet. Kesinlikle, yine."

Hareketi üç kez daha tekrarladık ve ben sadece bir kez düştüm.

"Bu işte iyiye gidiyorum. Belki de bir dövüşçü olarak çağrımı kaçırdım," diye şaka yaptım, iki yumruğumu havaya kaldırdım ve bir ayaktan diğerine zıpladım.

Gülümseyerek başını salladı. "İyi iş çıkardın."

Zıplamayı bıraktım ve Daniel'in çantasını toplamasını izledim. Minnettarlık duygusu içimi kapladı ve serbest kalmakla tehdit gözyaşlarımı yuttum. Daniel'in önünde zaten bir ömür boyu yetecek kadar duygu göstermişim. Şimdi ağlamayacaktım.

"Teşekkür ederim Daniel," dedim usulca.

"Ne zaman istersen," dedi kolayca, çantasını omzuna atarak. "Belki bunu tekrar yapabiliriz?"

"Evet. Bunu isterim." Midem utanç verici bir sesle homurdandı ve onu sakinleştirmek için elimi bastırdım. "Şimdi eve gidip yemek yeme zamanı."

"Yiyecek bir şeyler almak ister misin? Açıkçası, elimde sadece bu olduğu için güzel bir şey yok." Vücudunun aşağısını işaret etti ve gözlerim çaresizce onu takip ederek gri eşofmanını tekrar taradı. Bir şekilde tüm bu süre boyunca bakmamayı başarmıştım çünkü Daniel eşofman altını inanamayacağınız kadar doldurmuştu. Kalçaları pantolona baskı yapıyordu ve Daniel'in giysilerinin arkasında ne tür kaslar sakladığını ilk kez merak etmiyordum.

"Bence harika görünüyorsun," diye neredeyse fısıldıyordum.

Dudakları onu takip etmeden önce kaşları şaşkınlıkla bir parça kalktı. "Sen de o kadar kötü değilsin."

İltifat gerçek bir iltifat bile değildi. Bana güzel, muhteşem ya da seksi demedi ama yine de yanaklarımda bir sıcaklık oluştu.

Bu duyguyu çabucak üzerimden attım. Daniel'in benim hakkımda ne düşündüğü önemli değildi çünkü o benim arkadaşımı ve arkadaşlar birbirlerine basit bir iltifatta bulunduklarında karınlarında sinekler hissetmezlerdi.

Ayrıca, Daniel her gün güzel kadınların .
Muhtemelen sadece iyi davranıyordu.

DANIEL

"Olivia dışında başka bir ailen var mı?" Hanna masanın öbür ucundan sordu. "Belli ki bir yeğenin olduğuna göre bir tür kardeşin var."

"David adında bir kardeşim var. Biliyorum, D ve D. Ailem çok özeldi."

Kızartmasını çiftliğin içinde sürükledi ve ağzına atmadan önce güldü. "Yaklaştın mı?"

"Evet, ama ben Kent'e David'den daha yakınım. Onun dışında sadece annem ve babam var. İkisi de tek çocuktü ve ben küçükken ebeveynleri öldü. Ya sen?"

Gözleri karardı ve hamburgerinden arta kalanlara baktı, sonra silkeleyip bakışlarını tekrar benimkilere çevirdi, melankoli gizliydi ama unutulmamıştı. "Erik ve benim ailelerimiz ve ziyarete gelen birkaç teyze ve amcamız var. Tabii bir de Sofia var," diye mırıldandı hızla.

Bırakın ikizini, bir kardeşini kaybetmeyi hayal bile edemediğim için içim acıdı. "Sonra da Ian, ki o da lösemi hastası," diye devam etti.

Gözlerini devirmesine güldüm ve sormak bir sonraki soruyu ısırarak geri çektim, onun yerine Hanna'nın daha önce Ian'a aşık olduğu söylentisinden kaçındım. "Siz ne zamandır arkadaşsınız?"

"O ve Erik çocukluğumuzdan beri. Onunla birlikte kalıcı bir demirbaş gibi büyüdüm."

Gözlerini tekrar tabağına dikti ve saçlarının yüzünün etrafına düşmesine izin verdi. Alt dudağını sıkıca dişlerinin altına sıkıştırdığını görebilecek kadar aradan bakabiliyordum.

"Muhtemelen onu merak ediyorsunuzdur. Ne olduğunu."

Kadınlar konuştuğu kadar erkekler de konuşurdu ve Hanna'nın bir zamanlar Ian'a asıldığını duymuştum, hem de oldukça sert bir şekilde. "Hiçbir şey açıklamak zorunda değilsin."

Saçlarını kulağının arkasına taradı ve çimen yeşili gözleri kirpiklerinin kalın saçaklarının arasından kayarak zümrüt gibi parladı.

"Ian her zaman iyi biriydi. Her gün bizimle birlikte yaşamak zorunda değildi, bu yüzden Erik'in eskiden olduğu gibi sinirli değildi. Peşimize takılmamıza izin verirdi. Ve dürüst olmak gerekirse, Ian seksi, özellikle de genç bir kız için. Bunu ona söylemeyin, zaten yeterince büyük bir egosu var."

"Yapmayacağım," diye söz verdim gülerek.

"Sonra, olan her şeyden sonra, hayatımda gerçekten ailemden olmayan tek erkek oydu. Ona güveniyor ve değer veriyordum. Belki de saf duygularımla bunu daha fazlası sandım. Rahatlık ve güvenlik daha fazlası." Hafifçe homurdandı. "Belki diye bir şey yok. Ona aşık olduğumdan emindim. Şimdi geriye dönüp baktığımda bu aptalcaydı."

"Aptalca değil. olman iyi bir şey."

Dudakları, biraz da kendini küçümseyen orantısız bir sırıtışla eğildi. "Bunu daha önce anlayamamış olmam çok kötü."

"Keşke daha önce anlayabilseydim dediğimiz pek çok şey var. Bazen gözümüzün önündekini görmemiz için yüzümüze bir sandalye yememiz gerekir."

"Tecrübelerinize dayanarak mı konuşuyorsunuz?" diye sordu, kaşları çatılmıştı.

"Benim yaşıma kadar yaşadığınızda, kendinize ait bir hata romanınız olur."

"Çok yaşlı," diye abarttı. İkimiz de garsonumuz gelene kadar güldük.

"Bir tur daha mı?"

Hanna elini salladı ve ben de su istedim.

"Peki, en iyi arkadaşın ve yeğeninin birlikte olması nasıl bir duygu?"

"Ugh," diye inledim ve başımı kabine yasladım. "Hatırlatma bana."

"O kadar kötü mü?"

"Pek sayılmaz. Sadece onlara bok atmayı seviyorum. Ayrıca Kent, kıza zarar verirse onu uykusunda öldüreceğimi biliyor ve kız da ona zarar verirse hiç acımam."

"Adil görünüyor," diye başını salladı, gülümsemesi genişledi. "En iyi arkadaşının bir ilişkisi olması nasıl bir şey? Carina her zaman ikinizin nasıl daimi bekârlar olduğunuzdan bahsederdi."

"Birlikte bir iş sahibi olmak iletişim halinde olmamıza yardımcı oluyor. Artık aile buluşmaları da var."

"Bu sende bir yuva kurma isteği uyandırıyor mu?" "Hayır."

"Nedenini sorsam çok mu ileri gitmiş olurum?" Gözleri sanki reddetmemi bekliyormuş gibi kısılmıştı.

Başka bir kadın olsa, masum görünen sorularının ardındaki nedenleri sorgulardım. Ama Hanna'da bu soruların sadece meraktan kaynaklandığını biliyordum. Bir ilişkiye açık olup olmadığını anlamak istediği için değil. Her yanıtı aşırı analiz etmeden yanıtlayabilmek güzeldi.

"Sadece bana göre değil," dedim omuz silkerek. "Sadece kendimle ve ilgi alanlarımla ilgilenmeyi seviyorum. Kendi başıma dolu dolu bir hayatım var."

"Hiç kız arkadaşın oldu mu, yoksa anne karnından yalnız mı çıktın?"

Sorusunu gülümseyerek sordu, sözlerinin ağırlığının ya da yaratacağı etkinin farkında değildi. Konuşmayı hemen reddetme isteğimi bastırarak cevabımı boğuk bir şekilde söyledim. "Bir kez."

Bana gösterdiği onca dürüstlükten sonra bunu ona verebilirdim.

Hanna'nın gülümsemesi kayboldu ve yaptığı gafı fark etti. "Ah."

Geniş gözleri odada geziniyor, konuyu değiştirmek istiyordu ama soruların arttığını gördüm. Belki de ona biraz zaman tanırsam, bu onun vazgeçmesi için yeterli olabilirdi.

"Lisede beden eğitimi dersinde tanıştık. Ben bowlingde onun kışını tekmeledim ama o beni futbolda bıraktı. Kelimenin tam anlamıyla. Topa o kadar sert vurdu ki kafama çarptı ve beni bir saniyeliğine bayılttı."

Elleri nefesini kesmek için havaya kalktı ama gözlerindeki kahkahayı da gördüm.

"Üniversiteye birlikte gittik ve Kent'ten önce sahip olduğum en iyi arkadaşımdı. Benim içimi dışımı bilirdi."

"Ne oldu?" diye fısıldadı, sanki kendini çöküşe hazırlıyormuş gibi.

Ama bu benimle ilgili değildi. Durumumuz ve kurduğumuz düzen Han- na ve onun mücadele ettiği şey içindi. Tartışmamayı tercih ettiğim bir geçmişe daha fazla ışık tutmamıza gerek yoktu. Han- na'nın geçmişine ışık tutmamıza gerek yoktu.

Daha önce birini nasıl hayal kırıklığına uğrattığım konusunda. Bana güvenmeye devam etmesine ihtiyacım vardı. Sabrina'ya nasıl yardım edemediğimden bahsetmek bunu çabucak yok ederdi.

Bunun yerine, sulandırılmış gerçeği söyledim.

"İşte. Bu da iyi oldu çünkü gibi, hayatımdan memnunum. Sadece kendimle ilgilenmeyi seviyorum."

"Bunu anlıyorum," dedi usulca. Başparmağı bardağın üzerindeki buğuyu aşağı yukarı sürükledi ve büyülenmiş bir halde onu izledi. "Bedenimin kontrolünü elime almak, yani yakınlaşmak istesem de, biriyle birlikte *olmak* istediğimden emin değilim." Boğazını temizledi ve çok aşına olduğum bir acıyla başını kaldırdı. "Kız kardeşim olmadan... yanlış hissediyorum."

Hanna'ya söyleyecek bir sözüm yoktu. Muhtemelen ona milyonlarca kez söylenmemiş yeni bir şey değildi. İnsanlara başsağlığı dilekleri için teşekkür etmek gibi bir rutini olduğundan emindim ve bunu kullanmasını sağlamama gerek yoktu. Ona, kız kardeşi yanında olmasa da kendi mutluluğunu hak ettiğine dair sözler söylemedim. Ona Sofia'nın da onun mutlu olmasını isteyeceğini söylemedim. Bunu söylememin, başkalarının aynı şeyi yüzlerce kez söylemesinden farklı olmayacağını biliyordum.

Onun yerine, elimden geleni yaptım. Rahatlık. Anlayış.

Elimi masaya doğru uzattım ve sert avucumu yumuşak parmaklarının üzerine koydum. Gözleri yaşardı ama ağlamadı. Dudaklarını bükerek gülümsedi ve elini benimkinin altına sokup sıkıca kavrayarak beni şaşırttı.

Bana tutundu ve bir şeyler değişti. Verdiği güvenin her kısıntısı göğsümün içinde görmezden gelmekten daha mutlu olduğum bir şey yaptı.

"Teşekkür ," diye nefes aldı.

Başımı salladım, konuyu değiştirmek için umutsuzluğa kapılmıştım. "Samimiyetten bahsetmişken," diye başladım. Gözlerini kırıştırdı ve o an geçti. Ellerimizi çözdük ve sanki o bağlantı hiç var olmamış gibi arkamıza yaslandık. "Bir fikrim var. Eğer istersen. Daha fazla yardım istiyorsan ya da yardıma ihtiyacın varsa. Belki geçen sefer işe yaramıştır ve bensiz gayet iyisindir."

"Aslında denemedim - ama ne zaman bir erkeğin yanında olsam, hala... harika hissetmiyorum."

"Tamam." Birden gömleğim boynuma çok sıkı yapıştı ve yakasını çekiştirdim. Son birkaç günümü temas terapisi hakkında bulabildiğim kadar çok araştırma yaparak geçirdim. Fazla bir şey yoktu.

Dünyada herkesin karşılaşabileceği temel temas türlerinin ötesinde. Sırtını sıvazlamak, el sıkışmak, dostça sarılmak. Ne düşündüğümü sorgulamama neden oldu ama aramızdaki tüm bu durum alışılmadıktı, öyleyse neden denemeyeyim. En azından bu konuyu ona açabilirdim.

"Vur bana," dedi parmaklarını kendine doğru sallayarak.

Olabildiğince derin hava emdim, sadece dünya kadar anlamı olan iki basit kelimeyle nefesimi dışarı vermek için. "Temas terapisi."

"Ne?"

"Temas terapisi."

Gözleri fincan tabağı gibi açıldı. "Ummmm..."

Onun tereddütleri karşısında ben de rahatsızlığımı gidermek için acele ettim ve bunun öylesine bir öneri olmadığını teyit etmeye çalıştım. "Garip olmaya çalışmıyorum. Araştırma yaptım ve maruz bırakma terapisi oldukça yaygın bir tedavi yöntemi. Korku ve kaygıların üstesinden gelmek için kullanıldığına dair çok şey okudum ve belki bunu yakınlığınız için kullanabileceğimizi düşündüm."

Gözleri kısıldı. "Benimle yatmak mı istiyorsun?"

"Hayır!" Ellerimi kaldırarak neredeyse bağıracaktım.

Kahretsin.

Kaşlarının yavaşça kalkması, niyetlendiğimden daha sert çıktığını anlamamı sağladı. "Yani... Demek istediğim bu değil. Sadece bir dahaki sefere..." En az rahatsız edici ve en az endişe verici açıklamayı bulmaya çalışır gibi ellerimi sallıyorum. "Sadece bu, bir dahaki sefere dokunduğumuzda. Küçük bir şey. Belki el ele tutuşuruz ya da küçük dokunuşlar. Seni rahatsız etmeyecek bir şey."

Tanrım, hayatımda hiç panik içinde bu kadar çok kelimeyi bir araya getirmiş miydim? Hoşlandığım bir kızı benimle çıkmaya ikna çalışan ergen bir çocuk gibi hissediyordum. Garip, utanmış ve biraz da korkmuş.

Kabininde dik bir şekilde oturdu, beni incelerken sırtı arkasındaki mindere değmiyordu. durmak ve teklifimdeki samimiyeti görmesini sağlamak için elimden geleni yaptım. Tam bir sürüngen olmadığımı anlamasını umuyordum. Ayrıca kendimi muhtemelen beni tokatlamasına ve bir daha onunla iletişime geçmememi söylemesine hazırladım.

Nefesimi tuttum. Bir. İki. Üç. Dört. Fi- "Tamam."

"Tamam mı?"

"Tamam," dedi başını sallayarak.

"Tamam o zaman. Güzel. Harika. Fantastik."

Kapa çeneni, Daniel.

Başımı salladım ve rahatlamak için elimden geleni yaparak elimi saçlarımda gezdirdim.

"Ne kadar ileri gidebiliriz? Ne kadarına dokunabiliriz?"

Bakışlarını tuttum, etrafta dolaşan sinirleri gizledim. Benim güvenime ihtiyacı vardı. "Ne kadar ileri gitmek istersen. Küçükten başlayabilir ve rahatlığın arttıkça ilerleyebiliriz."

Birbirine çarpan ellerine baktı, yanağını çiğniyordu. Geçen her saniye sinirlerim daha da geriliyordu.

"Bu senin için zor olmaz mıydı?" Vücudumun kontrolünün tamamen bende olduğunu tekrar teyit etmek için ağzımı açtım ama o çoktan başını sallamaya başlamıştı. "Sadece senin için değil, bizim için de. Biriyle yakınlaşmak... daha fazlasına yol açabilir. Duygular gibi ve ben buna hazır değilim."

Ellerimi onunkilerin üzerinde gezdirerek kıpırdanmalarını durdurdum ve başını kaldırmasını bekledim. "Hanna, ben aşık olmam, bu yüzden ikimizin de bu tuzağa düşmesi konusunda endişelenmemize gerek yok. Senden hoşlanıyorum. Arkadaşlığını ve seninle konuşmayı seviyorum. Yani, tüm bunlar arkadaşın arkadaşına yardım etmesi."

Yüzüme baktı, gizli bir anlam aradı, sonunda ağzının bir tarafı eğildi ve omuzları gevşedi.

"Arkadaş, ha? Kanka gibi mi? Tırnaklarını boyayabilir miyim?" "Yüce Tanrım," diye inledim.

İkimiz de güldük ama daha konuşacak çok şey olduğunu bildiğimiz için hemen ayıldık.

"Buna ne dersin?" Ben başladım. "Öpüşme yasağı koyuyoruz. Öpüşmek her şeyi daha samimi hissettirebilir; bu sınıra sahip olmak çizgide kalmamıza yardımcı olacaktır.

"Kulağa hoş geliyor. Akıllıca." Yine dudağını çiğnedi. "Ama diğer her şey?"

"Adil bir oyun." Devam etmeden önce bir an bekledim. "Peki, bunu nasıl yapmak istiyorsun? Belki denemek istediğin şeylerin bir listesini yapabilirsin. Sınırlar ve endişelendiğin konular hakkında konuşabiliriz."

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu başparmağının tırnağını çiğneyerek.

"Bence mümkün olduğunca doğal olmalı, böylece normal bir durum gibi hissedilebilir."

Yavaşça başını salladı. "Tamam. Kontrolü sana versem ve çok fazla gelirse konuşsan nasıl olur?"

Kalbim kontrol kelimesine takıldı. Yatak odasında kontrolü severdim, tercih ederdim ama Hanna'nın ne dediğini bildiğinden emin değildim.

"Ben her zaman nazik bir adam değilim, Hanna." Bu yorum üzerine gözleri irkildi ve orada oluşan endişeyi hafifletmek için usulca gülümsedim. "Ama senin için daha nazik olabilirim. Benimle hissettiğin rahatlığa güvenmen ve herhangi bir noktada durmak istediğinde tek yapman gerekenin bunu söylemek olduğunu bilmen gerekiyor. Durumların kolayca akmasını sağlamak için liderliği ele alabilir ve ipuçlarınızı takip edebilirim."

"Tamam," diye nefes aldı. "Bu hoşuma giderdi. Kontrolden çıkmak istemediğim kadar, bir sonraki adımda ne yapacağım ve doğru mu yanlış mı yaptığım konusunda endişelenmek istemiyorum. Bana öğretmeni istiyorum."

"Bunu yapabilirim."

Umarım.

"Sakıncası yoksa bir soru daha soracağım..." İhtiyatlı davrandım. "Daha önce ne kadar tecrüben vardı? Erkek arkadaşın var mıydı?"

Yanakları pembeleşti ama sinirlerini yuttu ve çenesini kaldırdı. Her zaman çok cesurdu. "Her şeyden önce birkaç erkek arkadaşım vardı. Ama dokunmanın ötesinde pek bir şey yapmadık."

Tanrım, düşündüğümde daha masummuş. Kaçırıldığında on yedi yaşındaydı. Güneşin altında şeyi yapmak için bolca zamanı vardı. Tanrı biliyor ya, benim vardı.

"Bu seni rahatsız ediyor mu?" "Hayır, hiç de değil."

"Yani... biz iyiyiz. Bunu yapacak mıyız?"

"Öyle görünüyor."

Elini masaya doğru uzattı, dudakları küçük bir gülümsemeye dönüştü. "Bir arkadaşına yardım eden bir arkadaşına."

Elimi onunkinin içine kaydırardım, ipeksi yumuşak tenini sevdim. "Arkadaşlara yardım eden arkadaşlara."

Daha geniş gülümsedi ve bir an için onun dolgun dudaklarında kayboldum, mükemmel düz dişlerinin üzerinde gerildi ve içimde bir şeyin bunun bir arkadaşın arkadaşına yardım etmesinden daha fazlası olduğunu fısıldamasını görmezden geldim.

DANIEL

Terli avuçlarım yüzünden bardak neredeyse elimden kayıyordu. Kalabalığa bakarak burbonumu yudumladım ve Hanna'yı aradım. Bu sefer onun bana gelmesine izin vermeye karar verdim. Belki de bu gece fazladan bir adım atmasını istediğim içindir. O kapılardan kendi başına geçmesini istedim. Bu gecenin gerçekten istediği şey olduğundan emin olmak için her şeyi enine boyuna düşünmesini istedim.

Neredeyse kendime gülecektim, dün gecesindeki bir bakire gibi terliyordum. Gerçekte, sadece tekrar el ele tutuşabiliriz. Daha hafif sıyırmalar, daha ağır nefes alıp vermeler yapabiliriz. Her şey mümkündür ve zihnim beni bir roller coaster yolculuğuna çıkarmış, bunu öğrenmeyi bekliyordu. Tanrım, geçen sefer orada oturarak zar zor hayatta kalmıştım.

Elimi saçlarımda gezdirerek sakinleşmek için elimden geleni yaptım. Her ne kadar cinsel olsa da, bu cinsel değildi. Bu normal bir deneyim değildi. Hayır, vücuduna dokunmama izin verecekti, bu da onun çıldırmasına ve durumu daha da kötüleştirmesine neden olabilirdi.

Bir iniltiyi bastırdım ve elimi bara vurmaktan alıkoymayı başardım.

Ya daha da kötüleştirdiysem?

Elini otuz saniyeden daha kısa bir süre tutabilmem ve ona kendini savunmayı öğretebilmem, tepki görmeden seks izleyebileceğimiz ve dokunabileceğimiz anlamına gelmiyordu.

"Hey," diye selamladı yumuşak sesi.

Doğrudum ve döndüm, içimdeki tüm kargaşayı gizlemek için nötr bir ifade takınmaya zorladım. "Hey, başarmışsın."

Vücuda oturan, uzun kollu elbisesi içinde çok güzel görünüyordu. Basit bordo kumaşı, geniş göğüs dekoltesini kare bir boyun altında saklıyor ve

uyluğunun ortasına kadar örtüyordu. Gösterişli ya da dekolteli değildi ama onun vücudunda öyle de olabilirdi. Baş döndürücüydü.

Hanna saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı ve gülümsedi. Benim aksime, bu akşam için hiç gergin görünmüyordu. Belli ki ben kendi sinirlerimi saklamakta yeterince iyi bir iş çıkaramıyordum çünkü beni daha fazla içine çektikçe kaşları daha fazla çatılıyordu.

"İyi misin?"

"Evet," diye onu rahatlatmak için acele ettim. Kendimi toparlamam gerekiyordu. Benim duygularım onunkilerin yanında bir hiçti. Yorumunu geçiştirdim ve gülümsedim. "Sadece uzun bir hafta."

İkna olmaktan biraz uzak bir ifadeyle başını salladı ve odayı taradı. "Bu gece daha az kalabalık."

"Evet. Tatil olmamasının yardımı oluyor."

Barmenlerden biri Hanna'ya ne içmek istediğini sordu ve o da her zaman içtiği sek içki yerine bir shot tekila sipariş ederek beni şaşırttı.

Bardağı ince parmaklarının arasında sıkıca tutarken bana doğru baktı ve mazeretini söyledi. "Sinirlerimi yatıştırmak için," dedi hafifçe gülerek ve omuz silkerek.

"Burada yargılama yok."

Ve aşağı indi, hemen ardından tatlı dudaklarının arasına bir dilim limon sıkıştırdı. İnlememi zar zor tuttum.

Atış bitmiş ve aramızda gergin bir sessizlik uzanırken, zihnim boşluğu doldurmak için çabaladı. Ben bir şey söyleyemeden döndü ve "Dans etmek ister misin?" diye sordu.

Pek sayılmaz, ilk tepkim buydu. Onun yerine, "Elbette." dedim.

Parmaklarımı hafifçe sırtının alt kısmına dayadım ve onu dans pistinin duvara en yakın kenarına yönlendirdim. Arkasında daha az insan olduğunda daha iyi dans ettiğini biliyordum. Barın üzerindeki doğrudan ışıklardan farklı olarak etrafında dönen ışıklar yeşil gözlerinin parlamasına neden oluyordu. Şarkının yavaş, ağır ritmi sarmıştı ve o hiç vakit kaybetmeden kalçalarını bir o yana bir bu yana sallıyordu. Her hareketi sade ve çekiciydi. Kalçalarını sallayarak her erkeğin dikkatini çekmeye çalışmıyordu ama benim dikkatimi çektiği kesindi.

Korkunç bir iki adım attım, o da bunu hemen fark edip gülümsedi. Ayak parmaklarına kadar bastırarak kulağıma konuşmak için yaklaştı.

"Dans , değil mi?"

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum. Burada en iyi olan benim."

Geri çekildi ve gülümsedi, beni bütün gece olduğumdan daha fazla rahatlattı. Bir şarkı diğerine karıştı ve onun hareket edebileceği bir alan olduğundan emin oldum. Yavaş bir şarkı başladığında, yönünü öğrenmek için ona baktım. Hiç tereddüt etmeden kollarıma atıldı ve ellerini boynuma doladı. Ellerimi hafifçe beline koydum ve aramızda saygın bir lise dansı mesafesi bıraktım.

"Yavaş dans etmekte çok daha iyisin," dedi gülümseyerek. "Güzel bir kadın bunu kolaylaştırır."

Gülümserken burnunu buruşturdu. "Kadınlar bu sözlerle kanar mı?"

Başımı iki yana eğdim. "Bazen."

Etrafımızdaki çiftler birbirlerinin kollarında sallanıyordu. Bazıları kalçalarından dudaklarına kadar birbirine kenetlenmişti. Bir çift hep birlikte dans etmeyi bırakmış, öpüşüyordu. Dans pistinin köşesine yerleşmişlerdi, gölgede kalmışlardı ama yine de görülebiliyorlardı. Adam Hanna'nın boynundan aşağı öpüyor, başını göğüslerine gömüyordu ve ben de bu gece Hanna'nın boynundan aşağı öpüp öpemeyeceğimi merak ediyordum. Onun teninin tadının nasıl olacağını merak ettim.

Aletim sertleşti ve başımı sallayarak bu fanteziden sıyrıldım. Bu gece bununla ilgili değildi. "Haftan nasıl geçti?" Tarafsız bir konu tutarak sordum.

"Güzel."

"Hafta sonu planın var mı?"

Gözleri kısıldı ve beni inceleyerek tereddüt etti. "Dans ettiğin tüm kızlarla böyle mi yapıyorsun? Uzak durup basit bir sohbet mi?"

"Hayır. Azıcık bile değil."

Hanna beni incelemeye devam etti, dişlerini yavaşça alt dudağına gömdü, sonunda yaklaştı ve yumuşak göğüslerini sert göğsüme bastırdı. Otomatik pilotta onu kendime yakın tuttum, büyük avuçlarım sırtının tamamına yayılmıştı.

Parmakları saçlarımın arasına girdi ve tırnaklarını boynumun hassas derisinde gezdirdi. Tüylerim diken diken oldu, taşaklarıma kadar indi ve sıkimin karnına doğru sertleşmesini engellemek için mücadele ettim.

"Eskiden dans etmeyi severdim," diye itiraf etti. "Sofia baleyi severdi ama ben hip-hop'a bayılırdım."

Kalçalarını döndürdü ve ben iniltimi bastırmak için mücadele ettim. "Anlayabiliyorum."

Küçük pembe dili dudaklarının arasından kayıyor, ancak dişleri onu takip ediyordu. Bunu gergin olduğunda ve söyleyeceklerini düşünürken yaptığını fark etmeye başlamıştım. "Bu gece ne kadar dokunacağız?" diye sordu kirpiklerinin altından bakarak.

"Bu olabilir. Başka bir şey yapmamıza gerek yok." "Ya daha fazlasını istersem?"

Zihnim onun isteyebileceği ve muhtemelen varlığından bile haberdar olmadığı daha fazlasını çağırıyordu.

Bir kahkaha attım. "Sana dokunmak hiç de zor değil. Her şeyi teklif ediyorum. Bedenim senin, ona istediğin her şeyi yapabilirsin," dedim başımı eğerek. "Sadece istediğini iste. Onu isteme gücüne sahip çık."

Hareket etmeyi bırakmıştık ve ona ne istediğini söylemesi için gereken tüm zamanı verdim. "Bana dokunacak mısın?"

"Öyleyim."

"Hayır." Başını iki yana sallamadan önce başını salladı. "böyle." Dikkatimi işaret ettiği yere verdim ve iki kadının alınlarını birbirine bastırmış, bir o yana bir bu yana sallandığını gördüm. Basit bir anın içinde kaybolmuş iki aşık gibi görünüyorlardı, ancak biri diğerinin kalçasına doğru kaldırmış, diğeri de elini onun kalçalarının arasına gömmüştü. Kadının kalçaları hareket etti, al-

En çok da sevgilisinin elini beceriyormuş gibi. "Beni orgazm edecek misin?"

Kelimeler içimde bir patlama gibi dalgalandı. Kükremeden daha yüksek bir fısıltı. Bu kadar cesur olmanın ona neye mal olduğunu hayal bile edemiyordum; gurur, onu boşaltan adam olmanın baş döndürücü tahrikiyle karışarak içimde kabardı.

Ellerim sırtına yaslandı ve istemeden de olsa onu göğsüme doğru çekti. Göğüsleri, göğüs dekoltesi elbisesinin dışına çıkana kadar yukarı doğru bastırdı. Kendi elleri boynuma dolandı ve gözlerimi onunkilere dikti. Bir anlığına, onun nazik yüz hatlarına karşı iri zümrüt gözlerinde kayboldum. Daha fazlası için yalvaran zavallı bir çocuk gibi bakıyorlardı - çaresiz.

"Ben sadece...asla. Yani her şeyden sonra. Yani daha önce vardı, sanırım. Ve şimdi nasıl bir his olduğunu bilmek istedim, ama yapamıyorum ve bilmek istiyorum," diye saçmaladı.

"Hanna." Elimi sırtından omzuna götürdüm, çenesini parmaklarımla kavrayana kadar boynundan yukarı doğru sıyırdım ve başka tarafa bakmasına izin vermedim. "Boşalana kadar seni parmaklamak bir hediye olurdu."

"Tamam," diye nefes aldı ve beni kavrayabildiği kadarıyla başını salladı.

" gel. Gidip bir seçim yapalım."

Elini tuttum ve onu arka tarafa götürdüm. Seçimi bana bıraktı, sadece açık saçık konuşulmamasını istedi, ama hemen biraz razı oldu.

Onun pis bir ağızdan duyduğu korku beni, elbisesinin altına gömülü elime nasıl tepki vereceğinden daha çok germiştir.

Geçen seferkinden farklı bir odaya girdik. Neredeyse her izleme odası birkaç değişiklik dışında aynıydı. Bu odada şezlonglu bir kanepe vardı. Hanna'ya istediği şeyi vermek için aklımdaki şey için daha fazla alan sunuyordu.

Camın diğer tarafında bir oturma odası düzeneği vardı. Bir televizyon, sehpa, kanepe, sandalye, sehpa, her şey normalmiş izlenimi veriyordu.

"Hanna," dedim, dikkatini diğer odadan yöne çekerek. "Başlamadan önce, vücudumu yüzde bin kontrol edebildiğimi bilmeni istiyorum. Ne zaman durmak istersen, sadece söyle ve duralım. Soru sormak yok."

Yutkundu ve başını salladı. "Tamam."

Yüzümü buruşturarak kendimi bir sonraki konuşmamda öfkelenmesine hazırladım. "Bedenimi kontrol edebilsem de, ağzım benden uzaklaşabilir. Eğer seni rahatsız edecek bir şey söylersem, bana çenemi kapatmamı söyle. Taşaklarıma vur. Kendini kontrol altında hissetmek için ne gerekiyorsa yap."

Bu sefer güldü ve başını salladı. "Umarım iş o noktaya gelmez."

"Umarım."

"Bunu nasıl yapacağız?" diye sordu, ellerini önünde kavuşturarak.

"Gel bacaklarımın arasına otur. Sırtını göğsüme yasla."

Bir an için dondu kaldı. Ne göz kırptı, ne yutkundu, ne de ellerini sıktı. Hiçbir şey olmadı. "Tamam," diye nefes aldı.

Hazır olduğumuzu bildirmek için düğmeyi çevirdim ve ona yer açmak için bacaklarımı açarak kendimi şezlongun köşesine yerleştirdim. Yavaşça kenara tünedi ve kışını sertçe arasına bastırana kadar geriye doğru ilerledi.

Kahretsin, bu rahatsız edici vardiya bile içimi sızlattı. Bunu yaparken ölebilirdim ama eğer yardımı dokunacaksa, her şeye değirdi.

"Arkana yaslan, bebeğim."

Başını salladı ama çoğunlukla dik durdu ve bana başlamak istediğine dair bir işaret verene kadar ellerimi yana doğru tuttum.

Kapı, randevudan dönmüş gibi görünen bir çiftte açıldı. Kadın çantasını yere attı ve kanepeye uzanıp televizyonu açtı. Adam yanına oturdu ve onu kollarına çekti. Yanıp sönen ekranı iki dakikadan daha kısa bir süre izlediler ama Hanna'nın ihtiyacı olan tek şey normalliğin sıradan tasviriydi. Göğsüme tamamen bastırılana kadar yavaşça her seferinde bir santim gevşedi, başı omzuma yaslandı.

Sahnedeki çift öpüşüyor, elleri dolaşıyor, sevişme daha da yoğunlaşıyordu. Adamın elleri kızın göğüslerini kavradı, meme uçlarını sıkı ve kızıdan sert bir nefes aldı.

Hanna kucağımda kıpırdandı, neredeyse kendi iniltimi benden çekecekti. Bunu ellerimi hareket ettirmek için bir işaret olarak aldım. Ellerimi onunkilerin dışında, kalçalarımın üzerine koydum ve başparmağımı uzatarak elbisesinin yumuşak kumaşına sürtünmesini sağladım.

Adamın kadının boynunu öpüşünü, göğüs uçlarını emmek için gömleğini çekiştirişini izlerken ellerimi Hanna'nın kalçalarına götürdüm. Parmak uçlarımın altında kaslarını hızlıca sıkmak dışında rahatladı ve istemeden de olsa kalçalarını bana doğru salladı. Bunu yaptığının farkında olduğunu bile sanmıyordum.

Yaptığım her hamlede nefesimi tutuyor, bu dokunuşun onun dönüp beni tokatlamasına neden olmasını bekliyordum.

Elimi elbisesinin kenarına kadar götürdüm, beni karşılayan tereyağı yumuşaklığındaki ten karşısında bir iniltiyi bastırdım. Bir elim yumuşak bir şekilde kalçasına yaslanırken, diğer elim elbisesinin kenarının hemen altında, uyluklarının arasından içeri doğru ilerliyordu.

"İyi hissediyor musun?"

"Evet," diye tısladı hiç tereddüt etmeden.

Elimi kalçasından yukarı sürükleyerek eğildim ve dudaklarımı boynunda gümbürdeyen nabzına bastırdım. Öpüşmek yok demiştik ama bu vücudunun geri kalanını öpemeyeceğim ve teninin tadına bakamayacağım anlamına gelmiyordu. Başını yana eğerek bana daha fazla erişim sağladı ve ben de bunu daha fazlası için bir işaret olarak aldım.

Dilimi boynunun uzunluğu boyunca sürükledim, açıkta kalan her santimiyle seviştim. Teninin tatlı tadıyla sarhoş olmuştum. Her öpüş ve emiş onu daha da rahatlatıyor, kalçaları yavaşça birbirinden ayrılıyor ve arayan elime yer açıyordu.

Camın arkasındaki kadın eteğini yukarı kaldırdı ve adamın üzerine tırmandı. Külot giymemişti ve utanmadan adamın pantolonundaki sert çıkıntıya doğru sallandı.

Hanna'nın amının sıcaklığını hissedebildiğim zaman, adam sikini serbest bırakmıştı ve kadın ıslak amını onun uzunluğunda yukarı ve aşağı okşadı.

"Daniel," diye nefes aldı Hanna. "Şimdi. Lütfen."

Öldüğüm güne kadar, Hanna'nın ona dokunmamı isteyen, hayır, ona dokunmamı *talep eden* sesini hayatım boyunca unutamayacaktım.

Hâlâ yavaşça hareket ederek, parmağımı külotunun ıslak kumaşı boyunca okşadım. Sertleşti ve durdum ama geri çekilmedim.

"Daha fazla."

Ve bu şekilde çalıştık. Tereddüt ederse, daha fazlasını fısıldayana kadar dururdum ve ona verirdim.

Külotunu yana doğru çekiştirdim ve pürüzsüz, nemli bir ten buldum. Elbisesi bana yer açmak için yukarı doğru sıyrılmıştı ve vücudunun dış kısmına, göğüslerinin güzel tepesine bakarken, elimin açılmış kalçalarının arasında hareket edişini izledim.

Parmağımı kıvrımlarına doğru kaydırduğımda tereddüt etmedi ya da donup kalmadı. Kalçalarını büktü ve yukarı doğru itti, ağzı inlemekle meşgulken vücudu şimdi daha fazlası için yalvarıyordu.

Kadın sevgilisinin boynunu kavradı ve yavaşça aşağı doğru kayarak onun tamamını yavaş bir süzülüşle aldı.

Hanna'nın ellerinden biri bileğimi kavradı ve klitorisini yavaşça çevrelediğim yerden uzaklaşmamamı sağladı. Diğer ise elimin olmak için can attığı yerde, kendi göğsünü avuçlamak için hareket etmişti.

Klitorisinin üzerinden her geçişinde daha da ıslanıyordu. Biraz daha itti. Nefesimi tutarak, kendi ağrımı hafifletmek için yumuşak kıkına sürtünmemeye çalışarak, parmaklarımı onun açıklığına doğru hareket ettirdim, bir parça içeri kaydım.

İkinci geçişimde, beni daha fazla içeri iterek yukarı kalktı.

"Daniel, lütfen."

Kadın diğer tarafında adamın sikini okşarken nefes nefese kalmıştı. Hanna kadının sevgilisi üzerinde kurduğu kontrolün büyüüne kapılmış bir şekilde onu izliyordu ve ben de aynı kontrolü parmaklarımı sikmesi için ona bıraktım.

"Çok sıkısın Hanna," diye inledim tenine karşı. "Çok ıslaksın."

Kelimeler ağızımdan uçup gitti ve ben bekledim ama Hanna umursamayacak kadar kendini kaybetmişti. Parmaklarıma daha sert bindi ve ben de

Başparmağımla sert, kaygan sinir yumağını ovuyordum. İnlemeleri ruhuma işleyen inlemelere dönüştü. Kukusu kasıldı, boşalmaya hazırlanıyordu ve ben de onunla birlikte pantolonuma boşalacağımdan korktum.

Adam kadının kıcını kavrayıp yanaklarını ayırarak içine giren her santimini ortaya çıkardığında Hanna boşaldı.

"Aynen öyle, bebeğim. Benim için gel. Bu güzel küçük amcığınla parmaklarımı sık."

Göğsünü sıkıca kavradı, tırnaklarını bileğime geçirdi ve boşaldı. Amcığı parmaklarımı daha önce hiç hissetmediğim kadar sıkıyordu.

Han- na aşağı inerken aynanın diğer tarafındaki çift daha sert sikişiyordu. Parmağımı yumuşak bir şekilde göbeğinin üzerinde ileri geri gezdirerek onu dünyaya geri döndürdüm. Boynunu aşağı yukarı öptüm, ona ne kadar güzel olduğunu ve bu kadar güçlü, bu kadar cesur olduğu için onunla ne kadar gurur duyduğumu söyledim.

Tüm bunlar olurken kendimi tuttum ve onun bekledim. Ama bu hiç olmadı. Rahatladı ve yer değiştirip kızarmış yanakları ve parlak gözleriyle bana bakarken sahnelerini bitiren çifti tamamen görmezden geldi.

"Teşekkür , Daniel."

Ağızlarımız santimlerce ayrıydı. O kadar yakındık ki nefesindeki tekilanın tadını alabiliyordum. Dili dolgun dudaklarında geziniyordu ve ben de siktir et deyip ağzını aldım. Her parçam onu ters çevirmek, kendimi onun sıcaklığına gömmek için can atıyordu ama kendime koyduğumuz katı kuralı hatırlattım. *Öpüşmek yok*. Kendime bunun Hanna olduğunu hatırlattım. Yardım ettiğim arkadaşım. Gece için tavladığım bir kadın değil.

Tekrar kıpırdandı, sert uzunluğuma sürtünerek benden bir inilti çıkardı.

"Sertleşmişsin," dedi şaşkınlıkla.

Kıkırdamama engel olamadım. "Evet. Boşaldığında çok güzel oluyorsun."

"Ah." Gözlerini kaçırdı ve gülümsedi, zaten pembe olan yanakları kızarmıştı. "Ben-" Başını sallamadan önce dudaklarını yaladı. "Boş ver. Aptalca bir soru."

Bana bakması için çenesini eğdim. "Hanna. Bedenim senindir. Ne istiyorsan iste."

Samimiyetimi ölçmek için bakışlarımı tutarak derin bir nefes aldı ve "Seni inerken izleyebilir miyim?" diye sordu.

Neredeyse şok içinde gülecektim ama ilk tepkimi durdurmayı başardım. Hepsini yutarak, "Evet. Emin misin?"

"Evet. Emin misin?" diye sordu, yüzüme doğru otururken, elbisesi hâlâ belindeydi. Külotu hâlâ yana doğru çekilmişti ve şişmiş, ıslak dudaklarını ortaya çıkarıyordu. "Seni rahatsız etmek istemem."

Buna gerçekten güldüm. Pantolonumu zorlayan sikimi göstererek, "Hanna, bu benim için en rahatsız edici olanı," dedim.

Yere baktı, gözleri daha da büyüdü. "Ah." "Emin misin?" Tekrar sordum.

Kasıklarımın gözlerini ayırmadan başıyla onayladı. Şekerci dükkânına girmiş bir çocuk gibi görünüyordu ve onu reddetmemin imkânı yoktu.

Derin bir nefes alarak pantolonumu düzelttim ve çözdüm. Diğer odadan başka ses gelmiyordu, sadece ağır nefes alış verişlerimiz fermuarımın yavaşça kaymasıyla karışıyordu.

"Oh, vay canına," diye nefes aldı kendimi. "Egom için çok iyisin."

Boyuma bakmadan önce zar zor başını kaldırdı. Yan masaya uzandım ve kayganlaştırıcıyı aldım. Onunkini kullanıp kullanamayacağımı sormak istedim - avucumu ıslak kıvrımlarında gezdirmeme ve kendimi boşaltmak için döllerini kullanmama izin verip vermeyeceğini görmek için, ama bu onunla ilgiliydi. Aklımdan geçen her fanteziyi gerçekleştirmeye çalışmamla değil.

Kendimi hiç o an hissettiğim kadar et parçası gibi hissetmemiştim, yavaş ve sıkı darbelerle sikimi ovuyordum. Ve buna bayıldım. Dolgun göğüslerini ıslak amcığınaya doğru çektim. Yumruklarının sıkılışını ve yanaklarının kızarışını izledim. Amcığının etrafımda ne kadar sıkı kasıldığını hatırladım ve boşaldım.

Zevk göğsümün derinliklerinden koptu, omurgamdan aşağı dalgalandı ve uzun sert darbeler halinde sikimden fişkırdı. Başım minderlere yaslandı ve inledim, döllerimin göğsüme ve boynuma ıslak bir şekilde sıçradığını hissettim, ta ki avucuma damlayana kadar.

"Siktir," diye nefes aldım, başımı öne eğdim.

Hanna geniş gözlerini yavaşça yumuşamakta olan sikimden, harap olmuş gömleğime doğru sürükledi ve sonunda bakışlarımla buluştu. "Bu çok güzeldi."

"Çok güzelsin," dedim. "Ve inanılmaz derecede cesursun."

Dudakları yavaşça yukarı kalktı ve gözlerine öyle bir şey girdi ki göğsümün etrafında görünmez bir bant gerildi. Sinirlerimi diken diken eden bir şey.

Gergindi çünkü bana tüm korkularının, geleceğinin cevabıymışım gibi bakıyordu.
çünkü hoşuma gitti.

HANNA

ODADAN AYRILDIKTAN SONRA, bir içki daha aldık ve iş hakkında konuştuk, yaptıklarımızdan sonra bu çılgıncaydı. Ama bir şekilde, hiç de garip hissettirmedi.

Arkadaşmışız gibi güldük. Sanki az önce birbirimizin önünde boşalmamışız gibi, sanki az önce yüzgeçlerini amıma gömmemiş gibi güldük. Sanki bana ilk gerçek orgazmımı yaşatmamış gibi.

Daha sonra yatağıma uzandığımda vücudum hâlâ ağrıyordu. Isı hala daha önce hiç olmadığı kadar etimde kaynıyordu. Kalçalarımı birbirine sürttüm ve ağrı büyüyüp göğsüme yayıldığında ve meme uçlarımı çakılladığında içime dolan saf sevinçle kıkırdadım.

Başka bir başarısızlık yaşamaktan korkarak tereddüt ettim, siktir et dedim ve elimi yorganın altına kaydardım. Diğer gömleğimin üzerinden göğsümü sıyırdı ve içime gönderdiği elektrik akımıyla sert bir nefes aldım.

Yavaşça, parmaklarımı iç çamaşırlarımın altından ve kıvrımlarımın arasından geçirdim, hassas klitorisimi sıyırdıklarında nefes nefese kaldım. Hiç bu kadar ıslak olduğumu hatırlamıyordum. Daniel'ın bana daha önce dokunduğunda hissettiği şey bu muydu?

Bu düşünce yepyeni bir sıcaklık dalgası yarattı. Alnımda ter birikti ve tekrar yukarı çıkıp daire çizmeden önce açıklığıma doğru bastırdım. Çoktan uçurumun kenarında durmuş, düşmeye hazırdım. Tek başıma hiç bu kadar yaklaşmamıştım.

Sıkı tutunmak için çaresiz ve bunu gerçekleştirmeye kararlı bir şekilde gözlerimi kapattım ve çiftin performansını hayal etmeye çalıştım. Onun yerine tek gördüğüm Daniel'ın uzun parmaklarının kalın sikini kabaca kavradığı ve aşağı yukarı okşadığı oldu. Başparmağının her geçişte sikinin şişmiş başında gezindiğini gördüm. Çenesinin sıkıldığını, kavrayışının sıkılaştığını ve kolunun daha hızlı hareket ettiğini gördüm. Tanrım, çok güzeldi. Bir penisi bir şey olarak düşünebileceğimi hiç düşünmemiştim.

Ama Daniel'ı izlemiştim, büyülenmişim, ona dokunmamak için kendimi zor tutuyordum, kaslarım ağrıyordu.

Parmaklarım daha hızlı ve daha hızlı hareket etti. Topuklarımı paspasa gömdüm ve ağzımdaki nemi geri almaya çalışarak yutkundum.

Kendimle oynarken Daniel'ı hayal ettiğim için duyduğum suçluluk duygusu zevkimi dürttü ama sonra göğsünden çıkan derin iniltiyi hatırladım. Gözlerinin bacaklarımın arasını nasıl izlediğini, boşalmadan önce son anda nasıl kapandığını hatırladım. Gömleğine ve boynuna akmasını umursamamıştı bile, zevkten kendini kaybetmişti.

Ve aynen böyle, düştüm. Coşku dalgaları çekirdeğimden vücuduma yayıldı ve tenime hayat verdi. Dudaklarım aralandı ve yapabileceğimi bile bilmediğim zevk iniltilerini serbest bıraktı.

Parmaklarımı bacaklarımın arasından yavaşça çekerken göğsüm kabardı. İnlemelerim, dışarı fışkıran baş döndürücü kahkahalara dönüştü.

Ben de gelirdim.

Kendimi .

Orgazm olmuşum ve bir kâbusun içinde kaybolmamıştım.

Gözyaşlarımın şakaklarımdan aşağı süzülmesine neden olan daha fazla sevinç kahkahası.

Daniel'ı düşündüğüm için suçluluk duyuyordum ama buna değer vermeyecek kadar mutluydum.

Ayrıca, biz arkadaştık. İstedığımız şey buydu. Yardım edemedim ama umursamayacağını düşündüm. Muhtemelen benim adıma mutlu olurdu.

HANNA

Yemek odasına doğru yürürken, Sean'ın geniş sırtıyla yüz yüze geldiğimde adımlarım duraksadı. Geri dönmeme fırsat vermeden döndü ve beni kapı aralığında donmuş halde yakaladı. "Hey, Hanna."

"Hey, Sean," dedim güçlkle, ayaklarımı odanın derinliklerine doğru ilerlemeye zorlayarak.

"Öğle yemeğini geç mi yiyorsun?"

"Evet. Toplantı uzadı." Gözlerimi devirdim ve buzdolabından yoğurdumu aldım.

"Bunun olmasından nefret ediyorum."

Sırtını tezgâha yasladı ve ayaklarını bileklerinden çaprazlayarak bir karpuz kabını kucakladı. Odayı garip bir sessizlik doldurdu ve beni bir şeyler söylemeye zorladı.

"Oh, karpuz. Karpuzla bayılırım." Sanırım gülümsedim. İçimdeki benliğin ne kadar sinirlendiğini anlayamadım. İşleri daha da kötüleştirmek için devam ettim. "Biliyor musun, eğer karpuz seviyorsan matematiğin en güzel yanı kırk dokuz tane karpuz alabileceğin tek yer olması ve kimsenin nedenini merak etmemesi."

Sean'ın gözleri ısındı ve dudakları gülümsemek için gerildi, ama ben karpuzlardan bahsettikçe kaşlarının arasındaki kırışıklık daha da büyüdü. Şaşkınlığı beni durdurmak yerine, sadece açıklamaya itti.

"Biliyorsun, okuldaki matematik problemleri yüzünden... her zaman kamyonlar dolusu karpuz olurdu."

"Evet." Başını salladı, daha sert gülümsedi. "Anladım."

Hiçbir noktada bana gülüyormuş gibi görünmedi. Garip matematik şakalarını çekici ve sevimli bulmasını umuyordum. O defi-

Beni yargılıyor gibi görünmüyordu ama belki de tepkilerini saklamakta gerçekten iyiydi çünkü şakayı anlamış olmasına rağmen yine de yanıt vermedi ve sessizlik yine uzadı.

"Özür dilerim," diye özür diledim. "Tüm matematik kelime oyunları kötü değildir. Sadece toplam. S-u-m gibi."

Bu sefer güldü ve güzeldi, derin, biraz huysuz, belki de seksiydi? Neyse ki partiden arkadaşı içeri girdiğinde daha fazla analiz yapmaktan kurtuldum.

"Burası buz gibi. Yukarıda R ve D ile çok daha sıcak."

"Bir köşede durmayı denemelisin." Adam orada olduğumu fark etmemiş gibi bana döndü, yüzünde bir şaşkınlık ifadesi vardı. "Çünkü her zaman doksan derece oluyor," diye açıkladım.

"Ne?" diye sordu, kafası iyice karışmıştı.

Bu kez dışa doğru ürperdim. Karşılarındaki çılgın kızı açıklamak için Sean'dan yardım istedi ve ben de onun tepkisini görmek istemediğim için arkamı döndüm. Ben de duymak istemiyordum.

"Yok bir şey," diye aceleyle çıktım. "Gitmem gerek."

Arkama bakmadım ve ofisimin kapısının arkasına saklanmak için koşmamak için elimden geleni yaptım. Ama kesinlikle hızlı bir yürüyüş yaptım. Kapımı kapattım ve koltuğuma çökerek başımı masamın üzerine düşürdüm. İyi bir önlem için kafa vurma hareketini birkaç kez daha tekrarladım.

"Aptal," diye mırıldandım.

Göz ucuyla telefonuma bakarken aklıma bir fikir geldi. Fazla düşünmeden hızlıca Daniel'in adını arattım.

Bana nasıl flört edileceğini öğretir misin?

Üç nokta hemen belirdi ve nefesimi tutarak yanıtını bekledim.

Ne?

Ben: Flört. Öğrenmek istiyorum.

Neden?

Ben: Çünkü ben garip biriyim ve erkekleri matematik kelime oyunları korkutursam seksi kabul etmeyi öğrenmenin ne anlamı var? Matematik kelime oyunları mı?

Ben: Kapa çeneni.

Daniel: Matematik kelime oyunlarını seviyorum. **Daniel:** Toplamı komik ... ;)
Ben: Sen göremiyorsun ama ben bakıyorum.
Bu gece Voy'da buluşalım.

Kendimi biraz daha iyi hissederek telefonumu bir kenara bıraktım ve gülümsememi sabitleyerek sandalyemin etrafında döndüm.

Nasıl flört edileceğini öğreneceğim için heyecanlıydım. Daniel'ı tekrar göreceğim için heyecanlıydım. Ama en çok flört edeceğim için heyecanlıydım.

Bana dokunduğu geçen hafta sonundan beri onu görmemiştim.

Gecenin anıları, sıcaklık, his, görüntüler, penisi bu hafta her gün olduğu gibi beni bombaladı.

Çıkardığım seslerden, yeniden aradığım şeylerden utanç duyuyordum ama bu mutluluğu yok etmeye yetmiyordu. Orgazmımı hatırladığımda gülümsemekten yanaklarıma kramplar girdi.

Orgazm olmuşum.

Ve sonra yine kendi kendime orgazm oldum.

Bundan gurur duyan biri var mı? Çünkü ben gurur duydum. Ve bundan pişmanlık duymadım. Ben de gurur duydum.

Hepsi Daniel yüzünden.

İletişim terapisini ilk önerdiğinde, hemen hayır demek istemiştim. Ama Daniel'e güveniyordum, onu dinledim ve sonuçta denemekten ne zarar gelirdi ki? Yıllar geçtikçe, artık kırılmamak için daha da çaresiz hale geldim.

Kuru dudaklarımı yalayarak, kalçalarımın arasındaki sert parmaklarını hatırladım, çok rahatsız edici değildi ama oradaydı. Boynumu emen dudaklarını ve bunun omurgamdan aşağıya, doğrudan merkezime gönderdiği ürpertiği hatırladım. Muhtemelen en şaşırtıcı olanı da sesindeki derin gümbürtünün sırtıma vuruşunu hatırlamaktı - bunun bardağı son damla olduğunu hatırlamak.

Sonra onun gelişini izlemek için.

Oturduğum yerde kalçalarımı birbirine sürterek artan ağrıyı hafifletmeye çalıştım ve onu izlerken kendime dokunmayı ne kadar çok istediğimi hatırladım. Bana tamamen yabancı bir duygu bu.

Daniel'a kadar.

Şimdi, her fırsatta kendimi kalçalarımın arasına uzanmaktan alıkoymak zorundaydım. İlk geceden sonra kendimi tekrar boşaltmayı başaramamıştım.

Belki de indiğimde Daniel'ı tekrar düşünmeyi reddettiğim içindir. İlk seferden sonra suçluluk duygumun beni ele geçirmesine izin vermemiştim. Voyeur'da onunla birlikte olmak bir şeydi, ama onun mastürbasyon yaptığını düşünerek kendimi tatmin etmek yanlış hissettiriyordu. Bir dahaki sefere gittiğimde, sanatçılara daha fazla dikkat edecek ve bunu şaplak bankama ekleyecektim. Bu kelimeye güldüm, Ian'ın yıllar boyunca bu kelimeyi yüz kereden fazla kullandığını duymuştum. Kendim de kullanabileceğim için başım dönüyordu.

Hatırlayabildiğim en güzel gecelerden biriydi. Onu arkadaştan öte bir şey olarak düşünerek bunu mahvetmek istemedim. En azından bu düşünceler aklıma geldiğinde savaşımam gerekiyordu.

İş günü sona erdiğinde, dersim için hazırdım. Tam asansöre binmek üzereydim ki Erik dışarı çıktı.

"Bu aceleyle nereye gidiyorsun?"

"Voy'a gitmeden önce üzerimi değiştirmek için hemen eve gidiyorum."

Erik durdu ve tüm dikkatini bana verdi, ben de kendimi aşırı korumacı ağabeyime hazırladım. "Alex ve ben seninle orada buluşabiliriz."

Sinirim ensemde diken diken oldu. Sert iç çekişimi ve göz devirmemi engellemek için hiçbir şey yapmadım. "Ben büyük bir kızım, Erik. Bara sensiz de gidebilirim. Ayrıca Daniel da orada olacak."

Daniel'ın orada olacağını bilmek, çatık kaşlarını ve büzülmüş dudaklarını yumuşatmak için hiçbir şey yapmadı. "Onunla çok fazla takılıyorsun," dedi biraz şüpheyile.

"Sakin ol. Biz sadece arkadaşız." Erik'e en iyi gülümsememi verdim. "Bu gece bana flört etmeyi öğretecek."

"O ne?"

Erik'in sesinin en az üç kez yükselmesine neredeyse gülecektim. Ama beni hâlâ hayatına devam edemeyen hasarlı bir kız olarak gördüğü için omuzlarım gerildi. Ben hayatıma devam *etmiştim*. Neden bunu göremiyordu?

"Bu kadar şaşırmış gibi davranma. Ben yetişkin bir kadınam. Flört edebilirim." "Tanrım," diye inledi, bir elini yüzünde gezdirerek.

"Sadece... sadece

Dikkatli ol. Sana aldığım topuz sende mi?"

"Ugh. Ben gidiyorum." Onu geçip asansöre girdim, dimdik duruyordum.

Erik, "Eve sağ Selim Kitaplığındaki siteyi me, çevirgiller

"Evet, baba."

Kapılar kapanmadan önce onun göz devirmesini yakaladım.

Eve koştum ve kıyafetimi fazla düşünmemeye çalıştım. Yoksa bara asla gidemezdim. Kot pantolon ve şirin bir üstte karar kıldım.

Voy'un kapısından çıkar çıkmaz durdum. Barda Ian ve Carina duruyordu. Ona ihtiyacım olmadığını söylememe rağmen Erik'in çıkagelmesini bekleyerek etrafıma bakındım.

Ağır adımlarla, ters ters bakarak gruba yaklaştım. "Ciddi misin?"

Carina kaşlarını kaldırarak, "Sana da merhaba," dedi. Özür dileyen bir bakış attım, o da bana göz kırparak karşılık verdi.

"Ne tesadüf, Küçük Brandt," dedi Ian kocaman gözlerle.

Carina onun göğsünü tokatladı ve gözlerini devirdi.

"Seni Erik gönderdi, değil mi?" Ben sordum.

Ian'ın yüzü buruştu ve sorduğum soruya şaşırmış gibi etrafına bakındı. "Ne dedin? Hayır. İşten beri Erik'le konuşmadım. Hayır, hayır. Bunların hepsi bir tesadüf."

"Kapa çeneni, Ian," dedi Carina hiç .

Onun boşluğuna doğru eğildi ve ona attığı bakış izlemesi en uygunsuz olanıydı. "Yap beni."

Göğsüne bastırmak için yer değiştirdiğinde arkamı döndüm. Bu onların anıydı.

"Merhaba," diye selamladı Daniel kayarak. "Sana bir içki getireyim mi?"

"Elbette."

"Jackson, kıza bir içki getir."

Jackson Daniel'a ters ters baktı. "Seninkine tüküreceğim." "Tam da sevdiğim gibi."

Jackson tekilamı koydu. "Hey, Hanna." "Selam. Nasılsın?"

"Güzel, işten çıkıp eve, erkeğimin yanına gitmek üzereyim."

"Jake'e selamımızı söyle," dedi Daniel. Jackson başka bir müşteriye yardım etmeden önce göz kırptı. "Bana gününüzden bahsedin. Ne oldu?"

Yemekhaneyi hatırlayınca yeniden irkildim ve olayı tekrarlarken gözleriyle yeniden kaynaştım.

Sonunda Daniel'ın yanakları kızarmış ve dudaklarını sıkıp serbest bırakmak istediğini bildiğim kahkahasını çalışmaktan ağzı bembeyaz olmuştu.

"Devam et," dedim elimi sallayarak. "Gülün bakalım."

"Muhtemelen o kadar da kötü değildi," diye yatıştırdı ve sonunda bir gülümsemenin serbest kalmasına izin verdi.

"Korkunçtu."

"Bakalım ne ."

"Yapman gereken şey," dedi Carina, atlayarak. "Onlara tüm dikkatini vermek. Ya da en azından illüzyonunu."

Carina Ian'la yüzleşti ve tırnağını ceketinin yakasında gezdirdi. "Göz teması kurun," diye açıkladı. "Onunla doğrudan yüzleşin. Ulaşılması zor şeylerden bahsetme. Bu tür şeyler için çok yaşıyoruz."

"Hey, Ian," diye nefes aldı Carina en boğucu sesiyle. Hiç de zorlama olmayan, normal bir ses tonuyla söylediği bu sözler karşısında çenem neredeyse yere düşecekti.

"Lanet olsun, Cehennem Kedisi," diye mırıldandı Ian.

Tekrar kollarına kıvrılmadan önce abartılı bir göz kırptı. "İşin püf noktası derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalışmak ve her zaman, her zaman konuşmadan önce düşünmek."

"Söylemesi yapmaktan daha kolay,"

diye homurdandım. "Çoğu şey öyledir."

"Bir başka numara," diye devam etti. "Dokunuşları sıradanlaştırmak. Sanki eski bir arkadaşmış gibi. Bu küçük bir bağ oluşturur ve başka bir yerde dokunulmanın nasıl bir his olacağını merak etmelerini sağlar."

"Tanrım," diye Daniel.

"Dinle," dedi Ian. "Asıl numara bunları yapmamak. Mal varlığını gizlemek istiyorsun. Tahmin etmelerini sağla. Bonus olarak da gözlerinin içine baksınlar, başka bir yere değil." Devam etmeden önce beceriksizce göğsümü işaret etti. "Bu şekilde, seni gerçekten dinlediklerini bilirsin. Ve neyi sevdiğin hakkında konuş. Eğer sevdiğin şey matematikse, o zaman matematikle ilgili kelime oyunları yap. Ona en sevdiğin denklemleri söyle. Erkekler buna bayılır."

"Aman Tanrım," diye inledi Carina. "Sen bir aptalsın."

"Bunu her gece benimle yatan kadın söylüyor." "Haklısın."

Buna itiraz edemem."

Ian ve Carina konudan konuya atladılar ve ben de aşırı bilgi yüklemesinden bitkin düşmüş bir halde bara yaslandım.

"Aldırma onlara," dedi Daniel. "Sadece kendin ol. Carina haklıydı, kelime kusmamak için derin bir nefes al. Ayrıca," diye parmağını kaldırdı. "Her zaman bir çıkış yolunuz olsun. Bir durumda kapana kısılmış hissetmek durumu daha da kötüleştirebilir."

"Bir ne?"

"Bir çıkış. Seni kurtarması için bir arkadaşına el işareti yap. Bir telefon .

Herhangi bir şey."

"Tamam." Güçlendirici bir nefes aldım, kendimi dikleştirdim ve boynumu iki yana doğru uzattım.

"Peki ya o?" Daniel barın sonundaki bir adama başıyla işaret etti.

Güvenli görünüyordu. Kolları ön kollarına kadar kıvrılmış düğmeli bir gömlek. Uzun, açık kahverengi saçları sürekli gözlerine düşüyordu ve barmen onunla her konuştuğunda gülümseyen bir ağzı vardı.

"Buraya birden fazla kez baktı." "Baktı mı?"

"O kadar şaşırmış görünme. Sen bir nakavtsın, Hanna."

Daniel'in boşalırken kalçalarımın arasına baktığı görüntüler beynimi bombardımana tuttu ve ben onları silkeledim. Muhtemelen görünüşüme iltifat ederken düşündüğü şey bu değildi.

"Eğer işler çok zorlaşırsa, orta parmağını alnına sür. Seni kurtarmaya geleceğim."

"Benim kahramanım." Bayılacakmış gibi yaptım.

Güldü ve omzumu itti. "Git. Derin nefes almayı unutma ve kendin ol."

Sonunda dirseklerimi yabancının yanındaki bara kadar titrek bacaklarımla cesetlerin etrafından dolaştım. Daniel karşı taraftaki Jackson'la konuştu ama bana doğru bakmaya devam ederek kendimi güvende hissetmemi sağladı.

"Merhaba," dedim.

Sanırım o güne kadar gördüğüm en derin kahverengi gözleriyle bana baktı. Dudakları, iki metreden daha az bir mesafede daha da şaşırtıcı olan kolay bir gülümsemeye dönüştü. "Selam," diye selamladı.

Derin sesi göğsüme çarptı ve sözcüklerin serbest kalmasına izin vermeden önce derin bir nefes aldım.

"Sana bir içki getireyim mi?" Ben sordum. "Bu benim sıram değil mi?"

Komplocu bir tavırla eğildim. "Barmeni tanıyorum."

"Ohhh," diye başını salladı anlayışla. "Elbette. Güzel bir hanımdan gelen bedava içkiyi geri çevirecek biri değilim."

İltifatı beni etkiledi ve göğsümdeki tipik korkuyla karışan bir gurur girdabı yarattı. Bu adamın beni kaçırdığı tüm senaryoları bir kenara itmek için elimden geleni yaptım ve hayatımı kurtarmak için Daniel'in bana öğrettiği bir saatlik öz savunmayı kullanmak zorunda kaldım.

Jackson bana baktı, ben de içkilerimizi bağırdım. Adama döndüğümde taburesinin üzerinde kayarak yüzünü bana dönmüş, elini uzatmıştı. "Zane."

Yutkundum, onun büyük eline baktım ve zihnimde kendi elimi onun eline koymaya hazırlandım. Kalbim gümbür gümbür atmaya başladı ve elimi onun eline koyar koymaz hemen geri çektim. Rahatsızlığımı fark ettiyse bile bunu bana söylemeyecek kadar kibardı.

"Hanna," diye tanıttım kendimi, sinirimi yutarak. "Memnun oldum, Hanna."

Daniel'a son bir kez bakıp derin bir nefes daha alarak yanındaki tabureye oturdum ve flört etmeye çalıştım.

Sonunda flörtten çok konuşmaya dönüştü. İki yabancının birbirini tanımasıydı. Ve Zane hakkında öğrendiğim şey, içmeyi sevdiğiydi. Bir içki ikiye, sonra da üçe dönüştü. Hepsi de otuz dakika içinde. Dikkati yüzümden çok göğsüme kaymaya başladığında, kırmızı bayraklar sallanmaya . Eli kalçama indiğinde, kimsenin hoşuna gitmeyecek kadar yüksekte, dışarı çıkma zamanının geldiğini biliyordum.

Yana doğru sarsıldım, geri çekildim ve dizimi bara çarptım.

Başımı çevirdiğimde neyse ki Daniel'ın gözlerinin benimkilerde olduğunu gördüm. Orta parmağımla kaşlarımı ovuşturdum ve bekledim. Bir dakikadan kısa bir süre sonra, sırtıma bir sıcaklık bastırdı ve Daniel'ın tanıdık baharatlı portakal kokusu etrafımı sardı.

"Bebeğim," dedi kulağıma karşı. "Üçlü yapabileceğimizi söylediğimi biliyorum ama fikrimi değiştirdim. Bu gece seni tek başıma istiyorum."

Zane'in genişleyen cam gibi gözlerine zar zor odaklanabildim. Tüm hislerim Daniel'ın kollarının göbeğimi sarmasına odaklanmıştı. İlk dokunuştaki hızlı panik zap'ı çabucak mutlu bir vızıltıya dönüştü.

"Uhhh," diye mırıldandı Zane. "Ne?"

"Biraz tuhaflaşmayı seviyoruz. Benim kıcım olmak senin için sorun olmaz, değil mi?"

Zane arkasına yaslanırken elleri havaya kalktı. "Vay be. Üzgünüm, Hanna. Bana göre değil." Yüzü buruştu. "Çok normal görünüyordun," diye mırıldandı.

Sadece tiz bir rahatsızlık kahkahası atabildim.

Sıcak dudaklar boynumdan kulağıma doğru ilerledi. "Hadi bebeğim. Senin için planlarım var."

Daniel elimi tuttu ve beni koltuğumuza geri götürdü. Hâlâ hissettiklerimin şokundayken, gözlerim fal taşı gibi açılmış bir şekilde oturmaktan ve bir sonraki hamleyi beklemekten başka bir şey yapamıyordum.

Elini saçlarında gezdirdi ve dirseklerini bara dayayıp gülümsedi. "Hâlâ kahramanın mısın?"

"Evet," diye güldüm. "Sadece gerçekten kirli bir tane." "Tekrar denemek ister misin?"

"Bu gece için iyi olduğumu düşünüyorum. Her ne kadar harika olmasa da, daha öncekilere kıyasla bir adım önde olduğumu düşünüyorum."

"Denediğin için seninle gurur duyuyorum."

İltifatı beni neredeyse koltuğumda zıplatacaktı. "En iyisinden öğrendim."

Daniel bana bir su uzattı ve ben de sağlıklı bir yudum aldım. Yeterince içmiştim ve Zane'in kendi suyunu içişini izlemek beni bir su için umutsuzluğa .

"Bir şey itiraf edebilir miyim?" Belki daha önceki içkilerdendi, belki de bu sürecin işe yaradığını onunla paylaşma ihtiyacımdı, ama kaşlarını kaldırarak bana doğru baktığında, kendimi ne yaptığımı itiraf ederken buldum. "Mastürbasyon yaptım."

Gözlerini kırıştırıp bara önce gözleri komik bir şekilde büyüdü. Gözleri tekrar benimkilere döndüğünde beni neredeyse koltuğumda zıplarken buldu. Artık bunu yüksek sesle söylediğime göre, içimi dökmek ve bunun benim için ne kadar harika olduğunu bilen biriyle paylaşmak istiyordum.

"Yani, daha önce denemiştin ve zihnimi işe yarayacak kadar odaklayamamıştım, ama yaptığımız şeyden sonra, yatakta yatıyordum ve sadece... sadece yapmak zorundaydım. İnanılmazdı."

Dudakları yavaşça gülümseyerek yukarı kıvrıldı. İtirafımla onu şok ettiğime emindim.

"Üzgünüm, genelde Alex'le konuşurdum ama o meşguldü ve sen de benim bir sonraki en iyi arkadaşımısın. Ayrıca işe yaradığını bilmen gerektiğini düşündüm."

Derin bir nefes aldı ve bardağını bardağın üzerine koymadan önce içkisini bitirdi ve elini benimkinin üzerine koymak için uzandı. Gülümsemesi biraz zoraki olmaktan çıkıp gerçek bir gülümsemeye dönüştü. "Senin adına sevindim Hanna. Bunun için çalışıyorsun ve kontrolü ele aldığın için seninle gurur duyuyorum."

", " diye hülyalı bir şekilde iç geçirdim.

"Genelde öyledir," diye güldü.

"Ne sıklıkla mastürbasyon yapıyorsun?"

Başparmağıyla alnını ovuşturdu ve daha sert güldü. "Gerçekten mi?" diye sordu yüzünü buruşturarak.

"Yani, dürüstlüğe devam edebiliriz." "Sık sık değil.

Yapmak zorunda değilim."

"Ah." Ne demek istediğini anlayınca arkama yaslandım. "Aferin sana," dedim, tam olarak hissetmediğim bir gülümsemeyi zorlayarak. Bunun bir önemi yoktu çünkü Daniel ve ben birbirimize hiçbir şey borçlu değildik.

"Hiç sormadım, bunu yaptığın özel biri var mı? Bugün ofiste flört etmeye çalıştığından bahsettiğini biliyorum. Gözüne çarpan belli biri var mı?"

"Umm..." Tereddüt ederek saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. Az önce kendimi tatmin ettiğimi itiraf ettikten sonra bu beni neden rahatsız ediyordu? Sınırlarımdan kurtuldum. "Adı Sean. Carina'daki akşam yemeği partisindeki adamdı. Biri bana benden hoşlandığını söyledi, kulağa çok çocukça geldiğini biliyorum."

"Hiç de değil," dedi ve endişemi elinin tersiyle itti. "Ondan hoşlanıyor musun?"

"Bilmiyorum. Onun yanında kendimi rahat hissetmekte zorlanıyorum, bu yüzden fazla konuşamıyoruz. Konuştuğumuz zaman da tatlı matematik kelime oyunları yapmaya başlıyorum."

"Peki, o zaman nasıl karşı koyabilir?" diye şaka yaptı.

"Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Sanırım tüm buna veriyorum ve gerisini akışına bırakıyorum."

"Bence bu akıllıca."

"Teşekkür . Her şey için," diye ekledim usulca.

"Benim için bir zevk. Bazen kelimenin tam anlamıyla."

O boğazını temizleyene kadar ikimiz de güldük.

"Peki, birden fazla deneyip denemediğini sormamın bir sakıncası var mı?" "Ah, evet," diye homurdandım ve başımı bara doğru eğdim. "Bu kulağa pek umut verici gelmiyor."

"Yapamadım... Bunu tekrar yapamadım."

"Sizi geri tutan bir sebep mi var?"

Artık mastürbasyon yaptığını hayal etmeme izin vermeyeceğim ve bu orgazmımın anahtarı gibi görünüyordu. Evet, bu pek iyi gitmezdi. Bunun yerine, omuz silkerek cevap vermekten kaçındım.

"Gelecek hafta yine Voyeur'da buluşmaya ne dersin?" Canlandım. "Öyle mi?"

"Tabii ki."

"Üyelik için ödeme yapabilirim. Cömertliğinizden sizi kaçırmak istemem. Çok yüksek bir meblağ olduğunu biliyorum."

"Bu konuda endişelenmeyin. Bu kulüp üyeliği ile ilgili değil. Bu benim bir arkadaşıma yardım etmemle ilgili."

"Teşekkür , Daniel."

"Tabii ki. Peki, bundan sonra ne yapmak istiyorsun?" "Bilmiyorum. Sen ne yapmak istiyorsun?"

Ağzının bir kenarı yukarı kalktı ve gözünün kenarından bana bakacak kadar döndü. "Pek çok şey."

Bir kahkaha attım ve saçlarımı kulağımın arkasına taradım.

"Tamam."

Sinirlerime hakim olamayınca yüzünü tamamen bana döndü. "Hanna, senin için rahat olan her şeyi yapmak istiyorum. Beni kullanmaktan ve istismar etmekten çekinme."

DANIEL

Hanna: Benim için bir şeyler planla... Geçen seferkinden daha fazla, ama çok değil.

Hanna: Ne yapacağımı bilmiyorum.

Beni kazanan son mesajıydı.

Şimdi Voyeur'da oturmuş, votka olmasını dileyerek su içiyordum. Sinirlerimi yatıştıracak kadar güçlü herhangi bir şey, ama onun için tetikte olmak istiyordum. Bunu doğru yapmak istiyordum.

Bunu doğru yapabilirim.

Benden bir şey yapmamı isteyen son kişi Sabrina'ydı ve bugün hala içimde olan pişmanlıklarım vardı.

Tanıdık yeşil gözler hafızamda parladı.

"Baloya gitmek istiyorum, Daniel. Benim için planla. Beni şaşırt," diye yalvardı Sabri- na özlemle.

"Sabrina," diye iç geçirdim. "Sadece gitmek istemiyorum. Kent'le birlikte gideceğim bir gösteri var. Bunu bir ay önce planladım ve planlamadan önce baloyu , sen de hayır dedin. Fikrini değiştirdiğin için iptal etmiyorum."

Hüzün bir örs gibi düşmüş, geriye sadece suçlama ve öfke kalmıştı. "Kent'i bana tercih mi ediyorsun?"

"Hayır. Olmadığımı biliyorsun."

"Seni seviyorum, Daniel. Benimle ol," diye neredeyse çaresizce yalvardı. Yorgun bir elimi yüzümde gezdirdim. "Neden bizimle gelmiyorsun?"

"Çünkü istemiyorum. Giyinmek, güzel hissetmek ve erkek arkadaşım ile dans etmek istiyorum. Lütfen. Bunu benim için yap."

"Sabrina, yapamam."

Öfke yüz hatlarını hırılıya dönüştürdü ve kendimi hazırladım. "İyi," diye bağırdı. "Siktir git. Kyle'la gideceğim. Belki onu bile beceririm."

Yorgunluk sabrımı tüketmişti. Sabrina gittikçe daha çok sıcaktan dondurucu soğuğa koşuyor, ben de ona ayak uydurmakta zorlanıyordum. Sık sık, onun ruh halini daha az sertleştirmek için kendimi her şeyi askıya alırken buluyordum ve o anda yorgundum. Bencil bir pislikten başka bir şey olamayacak kadar yorgundum.

"Biliyor musun, ne? İyi. İyi eğlenceler." Öfkesinin gözyaşlarına dönüşene kadar büyümesini istemediğim için hışımla dışarı çıktım. Uzun sürecek bir çile için orada olmak istemedim.

"Biraz daha su?" Charlotte, barmenim, sordu.

"Evet. Teşekkürler."

Bir elimi saçlarımın arasında gezdirerek, sanki anıyı çekip çıkarmaya çalışıyormuş gibi saç tellerimi çekiştirdim. Sabrina hep yanımdaydı ama onu çok fazla düşünmemeye çalışıyordum. Ama Hanna'ya yardım etmek için ne kadar çok zaman harcarsam, anılar da o kadar çok aklıma geliyordu. Gözleri bu kadar benzeyince zor oluyordu.

O gece Sabrina'yı nasıl yüzüstü bıraktığımı hatırlamak, Hanna için doğru şeyi yaptığımı doğruluyordu. Belki onun için yeterince şey yaparsam, daha önce yaptığım tüm yanlışları telafi edebilirdim. Geçmişteki hatalarımı geleceğimle dengeleyebilirdim.

"Hey."

Hanna'nın müziğin arasından gelen yumuşak sesi dikkatimi ona doğru çekti ve çenemin yere çarptığına eminim. Neredeyse beline kadar inen uzun kollu, siyah bir şal elbise giymişti. Dolgun göğüslerinin kıvrımları karşısında ağzım sulandı, göğüs uçları ortaya çıkmadan önce elbisenin kumaşını ne kadar sert çekmem gerektiğini düşündüm. Bunun da ötesinde, dizlerinin üzerindeki siyah çizmelerinin yaklaşık beş santim üzerinde bitiyordu.

"Tanrım, Hanna."

Kollarını önüne doğru çekerek adım adım ilerledi. "Çok mu fazla?"

"Tanrım, hayır. Dürüst olmak gerekirse, odadaki en seksi kadın sensin."

Sinirleri kayboldu ve yerini dişlerinin altında saklamak için elinden geleni yaptığı çarpıcı bir gülümsemeye bıraktı.

"İçecek bir şey ister misiniz?"

"Aslında, başlamaktan çekinmem." "Hevesli misin?" Şaka yaptım.

"Belki biraz." Omuz silkti. "Beni bağımlısı yaptın."

"Zevk, güvende olduğunuz sürece bağımlı olmak için kötü bir şey değildir."

Omzunu benimkiyle çarpıştırdı. "İşte bu yüzden sen varsın."

Onun güveni, kalbimin etrafında tuttuğum mesafeyi biraz daha yok etti ve içine kayabileceğim bir yarık yarattı.

"Bu gece burada başlıyoruz," dedim, etrafımızdaki barı işaret ederek. Gözleri fincan tabağı gibi açıldı. "Burada hiçbir şey yapmıyoruz," diye yatıştırdım. "Sadece gözlemliyoruz."

Hâlâ temkinli görünüyordu ama başını salladı. "Sanırım o içkiyi alacağım."

Ona bir tekila aldım ve köşedeki salona yönlendirdim. Orada izleme zevkiniz için neredeyse her şeyi bulabilirdiniz. Kahverengi, deri kulüp sandalyeleri küçük kümeler halinde alanı dolduruyordu. Bir grubun oturabileceği kadar yakın, ama bir yabancı gelip gösterinin tadını çıkarmak isterse rahatsız etmeyecek kadar da uzaktı.

Kulübün adı Röntgenci'ydi çünkü insanlar izlemek için geliyorlardı ama bazıları izlenmeyi de seviyordu. Kent ve ben, zevkli kaldığı ve müstehcen olmadığı sürece teşhirciliğe izin verdik.

Aradığım şeyi ikinci grup sandalyede buldum ve Hanna'yı onları rahatsız etmeden sessizce oturması için yönlendirdim. Koltuğunun kenarına sertçe oturdu, çifte bakmamaya çalışıyordu ama onlara doğru bakmaktan da kendini alamıyordu.

Sandalyenin kollarına yaslandım. "İzlemen sorun değil Hanna. Yapmanızı istiyorlar."

Birbirlerinin dudaklarıyla ziyafet çekerlerken kadın kalçalarını adamın kucağına bastırdı. Adamın bir eli kadının uzun sarı saçlarını kavırıyor, diğeri ise elbisesinin altından dolgun göğüslerini avuçluyordu.

Kadın adamın kalçalarının arasında dizlerinin üzerine çöktüğünde, Hanna neredeyse tüm bardağını bir dikişte bitirecekti.

Kadının başı çoğunlukla adamın sikini engelliyordu ama adamın kadının ağzına baktığını görebiliyorduk. Çenesinin nasıl gerildiğini ve gözlerinin zevkle nasıl geriye yuvarlandığını izleyebiliyorduk.

Kadın hızını artırarak yere çöküp geri kalktığında iniltisi aramızdaki boşlukta süzüldü. Sonunda, eli kadının saçlarına daldı ve hızını yönlendirdi.

Hanna'nın ne gördüğünü anlamasını istediğim için tekrar eğildim ve saçlarını okşayarak kulağına fısıldadım. "Kontrol onda."

Hanna'nın gözleri delirmişim gibi benimkilere kaydı. "Başını aşağıda tutuyor."

"O olabilir ama kontrol tamamen kızda. Elini görüyor musun? Çıkmak isterse işaret verebilsin diye serbest bırakmış. Ama çıkmak istemeyecek. Adam onun merhametine kalmış. Ona sahip."

Kadının eli sevgililerinin içine kaydı ve daha hızlı sallanırken sıkıca tuttu, boşalırken adamdan kısıtlanmış bir inilti çıkardı.

Kadın, kucağına kıvrılmadan önce sevgilisinin sikini pantolonuna geri yerleştirdi ve kendisini dudaklarından öpmeye başladı.

Tüm bunlar olurken onlardan çok Hanna'yı izledim. İstemeden kıpırdanışını izledim. Bardağı öyle sıkı kavırıyordu ki parmakları neredeyse bembeyazdı. Göğsünün nefes nefese kıpırdanışını ya da dilinin kuru dudaklarında kayganlaşmak için dışarı çıkışını.

Özellikle boynuna doğru inen kızarıklığa bayıldım. Bu gece ne kadar ileri gidebileceğimi görmek için sabırsızlanıyordum.

Elimi ön kolunda gezdirerek dikkatini çektim. "Hazır mısın?" İçkisini bitirdi ve başını salladı.

Seçimimizi çoktan yapmıştım, belirli bir zaman için planlamıştım - işletme sahibi olmanın avantajları. Böylece hemen odaya girebildik.

Hanna camın diğer tarafındaki düzeneği geniş gözlerle inceledi.

Karanlık, dairesel bir sahne ve yerden tavana kadar uzanan bir direk. Düşük aydınlatma, performans sergileyenleri izlemek için konulan tek sandalyeyi aydınlatıyordu.

"Striptiz kulübü mü?"

Şaşkınlığına gülümsemekten kendimi alamadım. "Bana güveniyor musun?" "Elbette," diye yanıtladı hiç tereddüt etmeden.

"O zaman gel ."

Bu odada da bir öncekinde olduğu gibi bir şezlong vardı ve düğmeyi çevirdikten sonra köşede arkama yaslandım, bacaklarımı tekrar arasına girmesi için genişlettim.

Bu sefer vücudunu benimkinden uzak tutmadı. Hemen arkasına yaslandı, göğsüme yaslanarak rahatladı ve başını omzuma yasladı. Açık bana vücudunun aşağısını mükemmel bir şekilde görmemi sağladı. Gözlerimin göğüslerinin dolgun kabarıklıklarında, meme uçlarının sert tepelerinde gezinmesini engellemek imkansızdı

Üstünün ince kumaşına bastırıyordum. Dilimin altında teninin ne kadar yumuşak hissedeceğini ya da tadının nasıl olacağını merak ederken neredeyse kayboluyordum.

Rahatlamak için kalçalarımı kaydırduğımda nefesi kesildi ve istemeden de olsa sertleşmiş sikimi sırtına bastırdım. "Sertleştin mi?" diye sordu merakla.

"Evet." Bir kahkaha attım ama bunun onda yaratmış olabileceği rahatsızlığı gidermek için acele ettim. "Özür dilerim. Bunun bir anlamı yok."

"Hayır, değil. Tek olanın ben olmadığımı bilmek güzel." "Pek sayılmaz."

Bir adam odaya girdi ve sandalyeye oturdu, ışıkların sönmesi ve gümüş rengi bir giysi giymiş bir kadının ağır bir ritimle dışarı çıkması için fazla beklemesine gerek kalmadı.

"Bu gece, her zaman bakmadığınız yerlerde kontrolü bulmakla ilgili."

Başını salladı, saçları çeneme değiyordu.

Kadın kalçalarını salladı ve vücuduna dokunarak direğe doğru ilerledi. Adam onu izliyor, eli pantolonunun içinde giderek uzayan boyunda geziniyordu.

Saçlarını geriye doğru tarayıp kulağına fısıldadığımda Hanna biraz sıçradı. "Kendini boşaltmanı istiyorum."

Geniş gözlerini benimkilere dikti. "Ne?"

"Geçen gece sana yaptığım şeyi yapmanı istiyorum. Kontrolü ele al, Hanna. Vücudunda zevk bul. O senin bedenin. Bunu ne kadar çok yaparsan, o kadar kolay gelecektir."

Başını sallayıp dikkatini tekrar sahneye vermeden önce yutkunurken bakışları benimkiler arasında gidip geliyordu.

"Ben buradayım."

Kadın yine başını salladı. Adam aletini çıkarıp okşamaya başladığında Hanna da onu izledi ve titreyen ellerini kalçalarından yukarı kaydırarak elbisesinin kumaşını çekiştirdi. Kırmızı dantel parçasını kenara itti ve titreyen parmaklarını kıvrımlarında gezdirdi.

"Kendinle dalga geç, bebeğim. Beklentiyi arttır."

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum," diye neredeyse hırlayacaktı.

"Ben de bu yüzden buradayım. Sana yardım edeceğim." Bardağa doğru başımı salladım. "Bak nasıl acele etmiyor. Yavaş, uzun vuruşlar. Kendisiyle dalga geçiyor - geleceğini bildiği zevki erteleyerek kendine işkence ediyor."

Hanna'nın eli sözlerimi takip ederek yavaşça aşağı indi ve tekrar yukarı kalktı.

"Parmaklarınızı aminize daldırın, ıslatın ve yavaşça yuvarlayarak klitorisinize geri getirin. Size en çok zevk veren hareketi bulun. Yanlış bir cevap yok."

Kadın üstünü çıkardı, direğe yaslandı, göğüslerini ovuşturdu, meme uçlarını sıktı, sonra aşağı kaydı ve adama amını göstermek için iç çamaşırını kenara çekti.

Hanna arasında inledi ve ben de yumruklarımı sıkarak onun eliyle birleşmelerini engelledim.

Adam hızlı ve sert vuruşlarla orgazma doğru hızla ilerlerken, gözleri kendini tatmin eden kadından hiç ayrılmıyordu. Hanna'nın eli de adamınkiyle birlikte hareket etti ve adam inleyerek boşalırken Hanna da onunla birlikte inledi ama boşalmadı.

Dudaklarını dişlerinin arasına sıkıştırarak kendisiyle oynamaya devam etti ve hayal kırıklığı dolu bir homurtu çıkardı.

"Sabırlı ol, Hanna. Bir sevgilinin seninle acele etmesini istemezsin, bu yüzden kendinle de acele etme. Bu senin zevkin. Vücuduna hak ettiğini ver."

Adam sandalyeden kalktı ve kadının ayak bileklerini kavradı, kalçalarına doğru kayarak onu sahnenin kenarına doğru yönlendirdi. Kadının külotunu yırttı ve yüzünü kalçalarının arasına gömebilmek için bir kenara fırlattı.

Kadın adamın başını tuttu ve inledi. Adam, kadın sahnenin kenarına tüneyene kadar hareket etti, dizlerinin üzerindeydi ve açık büfede açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi onunla ziyafet çekiyordu.

"Daniel," diye fısıldadı Hanna. "Lütfen. Bana yardım et."

İşte bu kadar. Onun ricasını geri çevirmem mümkün değildi. Ellerimi kaldırdım ve vücuduna baktım, ilk nereden başlayacağımdan emin değildim. Bir sürü yeri dokunmam için yalvarıyordu ama parmakları kalçalarının arasında meşguldü ve göğüsleri kabarmış, bir Siren gibi beni çağırıyordu. Gözlerimi onlardan alamıyordum. Kendini kaybetmiş bir adam gibiydim, hemen içine dalmak ve onu yutmak istiyordum. Almak için o kadar olgunlaşmıştı ki, ama bunu doğru yapmalıydım.

Elbisesinin kenarlarında gezindim, başparmaklarımın kıvrımlarının vadisindeki malzemenin altında biraz oynamasına izin verdim ve ona durmamı söylemesi için zaman tanıdım.

Yapmadığında, yanlardaki malzemeyi sıkıştırdım, elbiseyi da çekiştirdim, nefesimi tuttum, ta ki dik meme uçları

serbest kaldı. Pek çok göğüs görmüştüm, pek çok göğsü sevmiştim ama *hiçbiri* Hanna'nın al al olmuş meme uçlarıyla kıyaslanamazdı. Sert tomurcuklar serin havada sıkıca gerildi, tüylerim diken diken oldu.

Avuçlarımı tamamen doldurarak diplerini kavradım ve başparmaklarımı uçlarına sürttüm.

Temas anında neredeyse kollarımdan fırlayacaktı ama onu gevşekçe yerinde tutarak göğsüme doğru çektim. Tek dikkatimi şimdiye kadar gördüğüm en mükemmel göğüslerle oynamaya verdiğimde camın arkasındaki çiftin varlığı sona erdi.

Büyük ellerim onu zar zor örtüyor, her santimine masaj yapıyor, sürekli meme uçlarına dönüyordu. Sızlanmaları hızlı ve sert bir şekilde gelip kadınınkilerle eşleştğinde, tüm dikkatimi sert uçlara odakladım. Hanna'nın kalçaları parmaklarının altında vahşileşmişti ve yakın olduğunu biliyordum. Ucu parmağım ile başparmağım arasında tutarak çimdikledim, sınırlarını test ettim. Ellerime doğru eğildi ve ben de daha sıkı çimdikledim, her seferinde biraz daha sertçe büküp çektim. Daha yüksek sesle inledi ve Hanna'nın zevkle birlikte acıyı da sevdiğini bilmek omurgama zevk verdi. Eğildim ve boynunun yumuşak derisini ısırdım.

Başı omzuma yaslandı, kalçaları genişçe tutuldu, sırtı kavislendi ve ağzı sonuna kadar açık, sessiz bir çılgınlıkla boşaldı.

"İşte böyle, bebeğim. Gel. Zevkini hisset. Şu haline bak, vücudunu kontrol ediyorsun. Çok güzel."

Kollarımda nefes nefese yatana kadar parmaklarımı yavaşlattım, o da parmaklarını yavaşlattı. Boynunu öperek fısıldadım, "Çok iyi yaptın Hanna. Seninle çok gurur duyuyorum."

Başını bana çevirdi ve ben eğilmemek için kendimi zor tuttum. Yine, dolgun dudakları benimkilerden sadece birkaç santim uzaktaydı, üzerlerinde kayan dilinden dolayı nemliydi ve tadına bakmam için yalvarıyordu.

"Teşekkür , Daniel. Teşekkür ," diye nefes aldı.

Kural kuraldır. Kuralları koymamızın bir nedeni vardı ve göğsümde oluşan ağrı kendimi tutmam için mükemmel bir hatırlatıcıydı.

"Ne zaman istersen."

"Bu gece mükemmeldi." Nefes alış veriş i düzeldikten sonra kıkırdadı. "Kendimi tekrar boşalttığ ıma inanamıyorum ve bundan hoşlandım."

Sözleri göğsümü deldi, ondan alınan şeyden nefret ediyordum. Ama sonra yine kıkırdadı ve ben de ona kıkırdayacak kadar hafif hissedeceği bir şey vermekten onur duydum.

"Sanırım şimdi ikinci bir içkiye ihtiyacım olacak."

"İstersen sana bir tane getirebilirim, ama henüz işimiz bitmedi."

Başını kaldırdı, gözleri hâlâ orgazmdan parlıyordu, şok ve heyecan karışımıyla doluydu.

"Üçüncü üs hakkında ne düşünüyorsun?"

HANNA

ÜÇÜNCÜ KALE Mİ?

Lise anılarımda üslerin ne olduğunu hızlıca gözden geçirdim.

Birincisi öpüşmek, ikincisi eller, üçüncüsü...

"Oral yapmamı mı istiyorsun?" Gözlerimin açıldığını hissederek nefes aldım. Şaşırtıcı bir şekilde, Daniel'ın uzunluğu hala sırtıma bastırılmışken, bu fikirden nefret etmedim.

"Hayır, hayır," diye atıldı Daniel. "Senin almanı istiyorum." Dudaklarını yaladı ve yardım edemedim ama dilinin bacaklarımın arasında nasıl hissedeceğini hayal ettim. Parmaklarından daha mı yumuşak olurdu? sertlikte mi? "Bu gece senin zevkini kabul etmenle ilgili."

"Ummm." Doğruldu ve seçeneklerimi değerlendirdim, kıyafetlerimi tekrar yerine yerleştirdim. Göğsümdeki baskıya boyun eğebilir ve nasıl tepki vereceğimden korktuğum için hayır diyebilirdim. Bir şeyler içebilirdik ve ben de eve dönüp bunun nasıl bir şey olduğunu merak edebilirdim. Ya da deneyebilirdim. Daniel'a ihtiyacım *olduğunda* durması için güvenebilirdim; sonunda çıldırırsam beni yargılamayacağına güvenebilirdim. Pişmanlık duymadan güvenli bir yerde ileriye doğru bir adım atabilirdim.

Evet, Han-Han. Bırak adam amını yesin, Sofia'nın sesi kafamın içinde çınladı.

"Tamam."

Gülümsemesi yavaşça yayıldı ve beni de gülümsetti. "Beni nasıl istiyorsun?"

"Burada olmaz."

Daniel ayağa kalktı ve boyunu ayarlayarak önünden çekti ve bir erkeğin dokunuşunu izlemenin çok çekici bir yanı vardı

Kendisi. Ona dokunmak nasıl bir şey olurdu? Diğer kadınların sevgililerini memnun ettiklerinde hissettikleri gibi güçlü hisseder miydim?

Daniel benim sevgilim değildi.

Sadece bir arkadaş, diye kendime hatırlattım.

Koridorda attığım her adımda içime yeni bir şüphe düşüyordu. Omuzlarını kalçalarımın arasına almak nasıl bir his olacaktı? Garip göründüğümü düşünür müydü? Tadımın tuhaf olduğunu düşünür müydü? Endişe ve sersemlik karışımı bir duygu karnımda kelebek sürüsü gibi dönüp duruyordu.

Ama kaygıyı çünkü hayatımda ilk kez, herhangi bir kadının bir erkekle ilk kez karşılaştığında duyacağı korkulara dayanıyordu. Bunlar kapana kısılmış hissetmek ya da geçmişe dönmekle ilgili değildi, ortalama, basit korkulardı.

Kendi düşüncelerime o kadar odaklanmışım ki, yürümeyi bıraktığında Daniel'in sırtına çarptım. Kapının önünde dururken döndü ve parmağıyla çenemi kaldırdı. "Ne zaman istersen durabiliriz. Tamam mı?"

"Tamam."

Benim onayıyla sağa doğru ilerledi ve izleme odasına değil, performans odasına girdi. Uyuşmuş ayaklarımın üzerinde tökezleyerek onu takip ettim.

"Daniel?"

İnsanlar izlerken oral seks mi yapmak istedi? Vay . Bu daha önce hiç düşünmediğim yepyeni bir korku seviyesiydi. Göğsüm endişenin ağırlığı altında çökmeden önce o odadan çıkmak için bir bahane bulmaya .

Sakinleştirici bir gülümsemeyle bana baktı. "Merak etme, gösteri yapmıyoruz."

Duvardaki bir düğmeye bastı ve siyah cam solup berraklaşarak ötesindeki boş izleme odasını gösterdi. Odaya girdiğimden beri ilk kez nefes alarak rahatlamaktan neredeyse bayılacaktım. İki elimi de kavradı ve beni yatağa doğru çekti. Yatağın kenarında durduğumuzda saçlarımı kulağımın arkasına taradı ve beni kendisinden birkaç santim uzakta tuttu.

"Sadece daha fazla yere ihtiyacım var. Her santimini tatmak istiyorum ve hepsini hissetmen için alana ihtiyacım var."

Sözleri tenimde gümbürdüyor, sanki alev almışım gibi her santimimi ısıtıyordu. Onun içine düşmek ve ne isterse yapmasına izin vermek istiyordum.

Beni çok fazla arzulattı ve ilk kez Daniel'a baktığımda kalbimi yeni bir duygu delip geçti. Sıcak bir sıkışma, büyümeden önce onu dışarı itip ezmek istedim. Bu duygunun aramızda yeri yoktu.

"Bütün arkadaşlarınla bu şekilde mi konuşuyorsun?" Kendime ne olduğumuzu hatırlatarak şaka yaptım.

"Kent ve Jackson benim müstehcen konuşmalarından hoşlanmıyorlar." "Çok yazık. Çok şey kaçırıyorlar."

İkimiz de güldük ama sonra daha ciddileşti. "İkiniz de mi?"

Edepsiz konuşmalardan nefret ederdim. Bana hatırlattığı şeylerden nefret ederdim. En kötüsünün en kötüsünü duymuştum ve bunların hâlâ zihnimde dolaştığını, ortaya çıkmayı beklediğini bilmek beni hasta ediyordu. Nefret ediyordum.

Daniel konuştuğunda, nefret aklımdan geçen en uzak şeydi. Kelimeleri içime çektim ve damarlarımda ateş gibi yayılmasına izin verdim.

"Hayır," diye itiraf ettim.

Başparmağı yanağımı okşadı. "Bunda yanlış bir şey yok. Eğer sana zevk veriyorsa, yasalsa ve rızan varsa, önemli olan tek şey budur."

O sıcaklık geri geldi ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Bunun yerine dikkatimi dağıtmaya çalıştım. Ayak parmaklarımın üzerinde yükseldim ve dudaklarımı boynuna bastırdım. Dudakları boynumu her okşadığında vücudum karıncalanıyordu ve ben de bu iyiliğe karşılık vermek istiyordum. Kolları nazikçe belime dolanmıştı ama öpücüklerim çılgınca arttıkça onun tutuşu da artıyordu.

Dilimi boynunun güçlü tendonları boyunca sürükledim ve dibinden usulca ısırdım. Teninin tadı tüm düşüncelerime, tüm duygularıma, içime dolan tüm hislere hükmediyordu. Ondak başka hiçbir şey düşünmüyordum. Bizi nasıl döndürdüğünü ve beni yatağa nasıl geri yatırdığını düşünmedim. Benimkinin üzerindeki iri bedenini ya da kalçalarımın arasında kendine nasıl yer açtığını düşünmedim. Durmaması dışında hiçbir şeyin önemi yoktu.

Kolları gömleğinin altında esnedi ve tüm ağırlığıyla beni ezmesine izin vermeden üzerimde durdu. Boynumdan aşağıya doğru öpüşme sırası ondaydı ve göğüs dekolteme doğru ilerledi. Elbisemin göğüslerimi örten kenarını kavradı ve durakladı, bana anı bozmadan ona durmasını söyleme şansı verdi.

"Evet," diye yalvardım neredeyse.

Örtüyü kenara çekti ve tenime karşı hırladı, göğsüme ulaşana kadar ıslak, emici öpücükler bıraktı. Dili ilk kez meme ucumdan kayarak geçtiğinde neredeyse yataktan tamamen kalkacaktım. Sertleşmiş ucu dişlerinin arasına sıkıştırdığında daha fazlası için umutsuz bir yalvarışla inledim.

"En güzel göğüslere sahipsin," dedi birinden diğerine geçerek. "Avuçlarımdan taşmalarına bayılıyorum. O kadar dolgunlar ve - kahretsin - tatları cennet gibi." Başını kaldırdı ve tam kalbimden vuran bir sırıtişla bana baktı. "Ama eminim sende tadı daha da güzel olan bir şey vardır."

Karnımdan aşağıya doğru ilerledi, elbisemi kalçalarımdan çekiştirerek külotuma ulaştı. Her iki yanımı kavrayarak malzemeyi uyluklarımdan aşağı kaydırıldı. Dantelli kumaşın sıyrıldığı her santim ihtiyacımı artırıyor. Ayaklarımı sıyırdılar ve topuklarımı yatağa dayadım, kalçalarımı birbirine bastırdım. Daniel'in avuç içleri dizlerimin üzerinde duruyordu ama onları ayırmıyordu.

"Hanna," dedi başparmaklarını tenime sürterek.

Derin bir nefes aldım, gözlerimi kısıtım ve aklıma gelen ilk şeyi ağzımdan kaçırdım. "Bunu daha önce hiç yapmadım ve tadımın garip, kötü ya da başka bir şey olmasından endişeleniyorum."

Gülmedi ve gözlerimi açmaya çalıştığımda, korkularımın sevimli olduğunu düşünmüş gibi küçük bir gülümsemeyle karşılaştım.

"Hanna, amcığa bayılırım. Hepsini ve seninkinin dilime değen en tatlı am olacağından hiç şüphem yok."

"Oh," diye nefes aldım, gevşeterek.

Sert avuçlarını yavaşça hassas tenimden aşağı kaydırıldı, ta ki ben onun önünde yayılana kadar. Arkasına yaslanıp eğildiğinde gözlerini benden ayırmadı ve dilini iç uyluğumda gezdirdi. Diğerini de öptü, her geçişinde beni öldürüyordu, ta ki ben ona bunu yapması için neredeyse yalvarana kadar.

Sonunda açıklığının üzerinde durdu, nefesi ıslaklığımı gıdıklıyordu. "İlk seferin olduğu için unutulmaz kılsam iyi olur."

"Sorun değil-" Dilinin ilk hareketi gözlerimin başımın arkasına doğru kaymasına neden oldu. "Vay anasını."

Daniel söz verdiği gibi yaparken ağzımdan çıkan son anlaşılır kelimeler bunlardı. İçimdeki ve dışımdaki her bir santimi yaladı. Kıvrımlarımı emdi ve klitorisimle oynadı. Beni genişçe itti ve başparmağı etrafımda dolambaçlı daireler çizerek beni becerdi.

Sinir yumağım. Islaklığın aşağı indiğini hissedebiliyordum ama umurumda değildi.

Tüm odağım Daniel'ın diline ve boşalma odaklanmıştı. Başka hiçbir şeye yer yoktu.

"Göğüslerinle oyna, bebeğim."

Hiç tereddüt etmeden söyleneni yaptım. Meme uçlarımın bu kadar hassas olduğunu bilmiyordum. Sert çimdiklemelerden ve sert çekiştirmelerden bu kadar hoşlandığımı için utanmalıyordum ama o anda hiçbir şeyin önemi yoktu. Daniel parmaklarını içime soktu ve klitorisime yapıştı, sertçe emdi ve hepsi bu kadardı. Zevk üzerime çöktü, beni bir uçurumdan aşağı fırlattı, asla geri dönmek istemediğim bir serbest düşüşe yolladı. Bu duygunun, bu zevkin, bu unutuluşun içinde yaşamak istiyordum.

Vücuduma geri çarpmak yerine, yumuşak yalamalar ve okşamalar beni dünyaya geri döndürdü.

"Çok güzel."

Övgüsü beni sadece onunla ilişkilendirmeye başladığım rahatlıkla sardı.

Arkasına yaslanıp ağzını ve çenesini kaplayan nemi sildi. Utanmam gerekirdi ama vücudum hâlâ sarsıntılarla titriyor, utanç duyamayacak kadar dikkatimi dağıtıyordu.

Aleti pantolonunu deldi ve hareket ettiğinde yüzünü buruşturdu. Bu deneyimin bitmesine hazır değildim. Doğrulup ona uzandım.

"Ben...?"

Ben ona ulaşamadan elimi tuttu ve dudaklarına götürerek her bir boğumu öptü ve inledi, "Beni öldürüyorsun. O dudakların etrafımda olduğunu düşünmek bile bir erkeği delirtmeye yeter. Ama bu gece seninle ilgili."

"En azından... tekrar inecek misin?"

Bir kahkaha attı. "Sanırım mecbur kalırsam," dedi ve beni de kendisiyle birlikte güldürdü. "Benim için arkana yaslan, bebeğim."

Yutkundu ve pantolonunu çözdü. Boşalırken beni izlemesi fikri hoşuma gitmişti. Göğüslerimi dışarıda bıraktım ve kalçalarımı açtım. Daniel'ın bacaklarımın arasına diz çöktüğü, sert aletini kavradığı ve boşalmamı izlediği o andaki kadar kendimi hiç seksi hissetmemiştim.

Avuçlarını ıslak amımın üzerinde gezdirdi, hassas klitorisimi sıyırdığında sarsılmama neden oldu. Sonra benim döllerimi kullanarak kendi kendine mastürbasyon yaptı.

gözlerini benimkilerden zar zor ayırdı. Çenesi sıkıca kenetlendi ve kolu daha hızlı hareket etti.

Aramızdaki gerilim gerildi ve dokunmadan, o an içimde olduğundan daha samimi hissettirdi.

Bana hiç dokunmadı ve ben yine uçurumun kenarında düşmeye hazır bir şekilde durdum. Çok geçmeden gözleri kapandı ve boştaki elini şaftının üzerine koyup inledi. Bitirdiğinde, düşmek için çaresizce yatakta kıvranıyordum.

"Siktir, çok seksisin," dedi. Hiç tereddüt etmeden tekrar kalçalarımın arasına girdi ve beni son yemeği gibi yedi. Alay etmek ya da acele etmek yoktu. Klitorisimi emdi, diliyle fiskeledi ve ben tekrar düşene kadar beni itti.

İkimiz de nefes alış verişlerimizi kontrol altına aldığımızda, yanıma yatağa yayıldı ve beni göğsüne çekti. Dünyadaki en doğal şeymiş gibi, başımı boynunun kıvrımına yasladım ve bacağıma onunkinin üzerine sardım.

"Bu çok hoş," diye gürlledi. "Genelde sarılıp yatma faslını atlarım."

Sessiz odada yüksek sesle bir kahkaha koptu. "Az önce sarılalım mı?"

"Evet, bütün havalı çocuklar bunu söyler," diye açıkladı bana gülümseyerek. "Kimler?" Meydan okudum. "Yirmili ve daha önce hiç duymadım.

kimse bunu söyleyemez."

"Sen sadece döngünün içinde değilsin," diye şaka yaptı. "Tanrım, işi öğren Han-Han."

Ve aynen böyle, kalan tüm sıcaklık bir buz kütlesi gibi dondu. Her şeyim dondu, kaskatı kesildim ve Hawaiili yumruk adam gibi zihnime çarpan anılardan rahatsız oldum.

"Hey, iyi misin?" Daniel'ın sesi anılarıma nüfuz etti ve ona tutundum. "Hanna."

"Sofia bana Han-Han diyen tek kişiydi," diye açıkladım göğsüne yaslanarak.

Hiçbir şey söylemedi. Özür dilemedi. Daha fazlası için zorlamadı. Daniel'da hoşuma giden en önemli şeylerden biri buydu. Asla zorlamadı ama konuşmak istediğimde her zaman açtı.

Başım onun derin nefesleriyle yükselip alçaldı ve sırtımda dolanan kolunun hissine, avucunun küçük elimin üzerinde duruşuna daldım. Serçe parmağı kolumu itti ve her iki bileğimde de hâlâ izleri olan yara izlerini okşayacak kadar geriye itti.

"Bazen unutuyorum," diye sessizce itiraf etti.

"Unutman hoşuma gidiyor." Daniel bana asla zar zor bir araya getirilmiş kırık bir cam gibi davranmadı. Bana normal bir insan gibi davrandı - güçlü bir insan gibi. "Keşke ben de unutabilseydim."

"Hala bunu çok düşünüyor musun?"

Tereddüt ettim. Kaçırılıp satılmamla ilgili bana sorduğu en doğrudan soruydu ama kendimi onunla bu konu hakkında konuşmak isterken buldum.

"Genellikle değil. Bazen aklıma gelmeden bir hafta ya da daha fazla zaman geçirebiliyorum. Ama her zaman Sofia'yı düşünürüm." Bana daha sıkı sarıldı ve ben de titreyerek nefes aldım. "İlk başta - Erik bizi ilk kurtardığında - zor zamanlar geçirdim. Bize ilaç verdiler ve ben ilaçları bırakmakta zorlandım. Çok fazla geriye dönüş yaşadım. Panikliyordum ve beni zapt etmeye çalışıyorlardı ama bana dokunulmasına dayanamıyordum. Bu her şeyi daha da kötüleştirdi."

"Tanrım, Hanna." Kelimeler o kadar yumuşaktı ki, sanki ağzından kaçırmak istememiş gibi yanağımda zar zor titreştiler.

"En kötüsü -bana en çok musallat olan şeyler- vücuduma ne olduğunu anlayamayacak kadar uyuşturulduğum anlardı." Gözyaşlarım gözlerimin arkasını yaktı. Bunu terapistim dışında kimseye söylememiştim. Bunun üzerinde çalışmıştık ama bu korku hala diğerlerinden daha fazla üzerime yapışmıştı. "Belki de bana ilk kez oral seks yapmıyordun. Belki de sadece hatırlamıyorumdur."

Daniel o zaman hareket etti, artık bu konuşmanın pasif bir üyesi olmaktan memnun değildi. Yan yatmıştı, bu yüzden güneşte buz gibi parlayan mavi bakışlarıyla buluşmaktan başka çarem yoktu. "Önemli olan tek şey bu," dedi, sözleri o kadar yoğun ki, gerçek olduklarına inanmaktan başka çarem kalmayana kadar her türlü şüpheyi ezip geçiyordu. "Önemli olan tek şey vermeyi seçtiğin şeydir." Parmakları çenemi hafifçe sıktı ve beni yerimde tuttu. "Beni duyuyor musun?"

Uzak tuttuğum gözyaşlarım yastığa doğru kaydı. Çoğunu tutmaya çalıştım ve başımı , boğazıma düğümlenen yumruyu geçip konuşmadım. Ellerimi tuttu ve yumuşak dudaklarını alnıma bastırdı, gözyaşlarım kuruyana kadar bir daha konuşmadı.

O anda neredeyse kuralları unutup dudaklarını dudaklarıma bastırması için yalvarmak istiyordum. Bir şekilde kendimi tuttum.

İtiraflarımdan sonra nasıl devam edeceğimi bilemez bir halde, beceriksizce gülümsediğimde, bunu bizim için o yaptı.

Kaşları yukarı kalktı ve kibirlendi, dudakları ukala bir gülümsemeyle aralandı. "Ayrıca, şu anda alfa olan ilk kişi olduğum için çok heyecanlıyım."

senin amını yemek için. Bunu benden alma."

Şok olmuş bir kahkaha koptu ve kaçmakla tehdit eden gözyaşlarını uzaklaştırdı. "Aman Tanrım, Daniel."

Bir kolunu kaldırdı ve esnetti, surat yaptı ve göz kırptı. Beni serbest bıraktığı her kahkahayla üzüntüm uçup gidiyordu.

Yanlarımı tutmadan önce göğsüne bir tokat attım. "Dur. Daha fazla dayanamayacağım."

"Ben çok alfayım, değil mi?"

"Soooo alfa." Onu kaburgalarından dürttüm ve izlemek hoşuma gitti. "Gıdıklanan bir alfa."

"Her alfanın bir zayıflığı vardır."

"Teşekkür Daniel," diye fısıldadım.

Beni göğsüne doğru çekti ve başımın üstünü tekrar öptü, dudaklarını dudaklarımda hissetmek için duyduğum acıyı tazeledi. "Ne zaman istersen. Her zaman."

"Bunu mu demek istiyorsun? Herhangi bir şey?"

Geri çekildi, kaşları kuşkulu gözlerinin üzerine düştü. "Evet," diye yavaşça cevap verdi.

"Yardım galasında benimle çıkmaya ne dersin?" "Korsaj almak zorunda mıyım?"

Güldüm. "Belki."

"O zaman kesinlikle . İyi bir çiçek aksesuarına bayılırım. Nasıl hayır diyebilirim ki?"

HANNA

BİR O YANA BİR BU YANA DÖNEREK, boy aynasında göğsüme çok sıkı gerilmiş mavi danteli inceledim. Göğüs dekoltem hakkında ne hissettiğim konusunda bir ileri bir geri gitmiştim. Lisedeyken bununla övünür, ilgiyi severdim. Sonra bundan nefret ettim ve yok olmaları için her şeyi yapardım. Sonraki yıllarda da onlarla bir sorunum yokmuş gibi davrandım. Ama Voyeur'daki son gecemize kadar onları gerçekten takdir etmemiştim.

Onları Daniel'ın gözlerinden gördüm. Onları kendi gözlerimle gördüm.

Vücudumun benim olarak geri kazandığım başka bir parçası.

"Görelim bakalım," diye bağırdı Olivia perdenin diğer tarafından. "Bu elbisenin içinden Incredible Hulk çıkmak üzere."

"O zaman acele etseniz iyi olur. Herkese göstereceğimize söz verdik."

Dışarı çıktım ve herkes elbiseyi çok beğendi ama biraz fazla sıkı durduğu konusunda hemfikirdi.

"Oaklyn nerede?" Ben sordum.

"Oaklyn, beni seni dışarı sürüklemek zorunda bırakma," diye tehdit etti Olivia.

Benimkinin yanındaki perde açıldı ve açık renk saçlı esmer, Olivia'ya hançer gibi bakarak dışarı fırladı. Gülmemek için dudaklarımı birbirine çalıştım ama bir tanesi ağızımdan kaçtı ve diğer herkesi de yıktı. Hepimiz kıkırdama krizine girmiştik.

Olivia gülümseyerek, "O kadar da kötü değil," diye savundu.

Oaklyn ellerini havaya kaldırdı, büyük çiçekli kumaş bileklerinin etrafında hışkırdadı. "Elimi bir çalıya sıkıştırmışım gibi görünüyor."

Kendimi , yine güldüm.

Oaklyn homurdandı ve perdenin arkasına doğru ilerledi.

"Bunu sevdim, Carina," dedim, onun dönüp durmasını izlerken. Siyah dantel kıvrımlı vücuduna yapışmıştı. "Uzun kolları ona ağırbaşlı bir görünüm veriyor ama omzunun açık olması seksi."

"Ayrıca kıcıma tutkal gibi yapışıyor." Bebek arabasında Puffs yiyen Audrey'e dönmeden önce kaşlarını salladı. "Evet, öyle bebeğim. Sana yapışan bir şey olacağından değil. Hayır. Baban varken olmaz."

Audrey dört dişli bir gülümsemeyle Carina'ya uzandı. "Anne-anne."

Carina onun tombul yanağına bir öpücük kondurdu ve soyunmaya gitti. "Sıradaki," diye sordu Alex. "Bu gri beni yıkıyor."

Elbiseyi çıkardım ve en sevdiğim zümrüt yeşili elbiseyi giydim. Sevgiliye benzeyen yakası göğüslerimi yukarı kaldırıyor ama düzgün durmasına kadar örtüyordu. Üst kısmı, ağır satenin dışarıya doğru genişlediği belime kadar üzerime oturdu.

"Son zamanlarda çok meşgulsün Hanna," diye seslendi Carina dışarıdan.

"Evet. İş," diye cevap verdim, perdeyi açarak Audrey'i kucığında tutuyordu ve cevabımdan etkilenmemiş bir şekilde bana boş boş bakıyordu. "Ben de yeni bir kendini savunma dersi alıyorum."

Alex tam zamanında çıkıp "Daniel'la birlikte" dedi. Carina'nın kaşları havaya kalktı.

"Daniel, Daniel? Daniel Amcam mı?" Olivia gruba katılarak sordu.

"Evet. Önemli bir şey değil."

Alex, "Yardım onunla çıkacak," diye ekledi ve ben de bu konuyu olduğundan daha fazla büyütmesine ters baktım.

"Vay canına," diye ekledi Oaklyn. "Daniel randevuya çıkmaz." "Biz arkadaşız. Bu bir randevu değil. Hiçbir şey değil."

Alex kollarını kavuşturdu ve ben de başka bir şey söylememek için elimden gelen en iyi telepati denemesini yaptım. O da bana karşılık verdi ve sert çıktı.

"Neden onlara sana başka ne konuda yardım ettiğini söylemiyorsun?" diye önerdi sırtarak.

Olivia elini bir böceğe vurur gibi salladı. "Voyeur'u zaten biliyoruz. Duh. Eski haber."

"Oh, bundan çok daha fazlası."

Neredeyse ayağımı yere vuracaktım. Neredeyse. "Önemli değil. Bir şey yok." Alex'in bakışları saçmaladığımı söylüyordu. "Senden nefret ediyorum."

"Hayır, ."

"Dökül bakalım," dedi Carina, şu anda saçlarını çiğneyen bir bebeği zıplatan bir kadın için fazla iyi görünüyordu.

"Bir şey yok," diye tekrar denedim. "O sadece arkadaşına yardım eden bir ." "Seks konusunda," diye ekledi Alex.

"Ben yokum," dedi Olivia, ellerini havaya kaldırıp odasına döndü. "O benim babam gibi ve bu çok kötü. Ugh. Artık Kent ve benim hakkımda ne hissettiğini biliyorum."

Alex gümüş rengi elbisesiyle göz alıcı görünen Oaklyn'e döndü. "Daniel'ı tanıyorsun. Hiç kimseye yardım etti mi?"

"Yani, evet. O bir canavar değil. İnsanlara yardım ediyor ama onlar daha çok tanıdıkları. Çok fazla yakın arkadaşı yok."

"Ne demek 'seks'?" Carina sordu. "Onunla yatıyor musun?"

Perdenin arkasından "İğrenç," sesi geldi.

Olivia'nın öğürme sesleri üzerine "Hayır,"

dedim. "Henüz değil," diye mırıldandı

Alex.

Bulabildiğim en yakın şeyi, Audrey'nin doldurulmuş hayvanlarından birini kaptım ve Alex'e fırlattım. Tavşanı kolayca savuşturdu. "Ne? Erik'e söylemeyeceğimi söyledim. Böyle şeyleri arkadaşlarla konuşmak iyidir."

"Evet, şimdi de Carina Ian'a söyleyecek."

"Ne maymunlarıma, ne de sirkime. Dudaklarım mühürlü."

Görevli gizlice yaklaşp hepimizi bir çember oluşturacak şekilde ayakta bekletti. "Biraz daha şampanya, bayanlar?"

"Tabii ki evet," dedi Carina, beni iterek kadının uzattığı şişeyi kaptı. Olivia ve Oaklyn daha fazla alkol sesi duyunca kot pantolonlarıyla kanepeye tünemek için dışarı çıktılar.

Görevli uzaklaştıktan ve daha fazla şampanya doldurulduktan sonra, kalabalığı sakinleştirmeye çalıştım. "Cidden, önemli bir şey değil. İlk kez arka odaya gittiğimde panikleyip kaçmıştım. Daniel'a rastladım ve sakinleşmem için beni ofisine götürdü. Konuştuk ve yardım etmeyi teklif etti. Onun yanında rahatım ve hayatımda bir şeyler deneyecek kadar rahat olduğum bir erkek yok."

"Bir şeyler mi?" Carina kuru bir sesle sordu.

Onu görmezden gelerek devam ettim. "İyi anlaşıyoruz. Biz arkadaşız ve ikimiz de geleceğimizde ne istediğimizi biliyoruz. Bu da bir ilişki değil."

Carina, "O zaman istemiyorsan neden flört etmeyi ve seks yapmayı öğreniyorsun?" diye sordu.

"Bunu istiyorum. Ve buna sahip olabilmek istiyorum. Vücudumla barışık olmak istiyorum. Sadece kimseye bağlanmak istemiyorum."

"Neden?"

Carina'nın iten ve kısık gözleri sinirimi bozdu ve daha uzun durmamı, kollarımı kavuşturmamı ve müdahaleci sorularını engelleyecek bir tavırla kalçamı eğmemi sağladı.

"Daniel'e neden yalnız kalmak istediğini soruyor musunuz, yoksa toplumun şimdiye kadar bir koca ve çocuklar planlaması gerektiğini düşündüğü genç bir kadın olan bana mı?"

Carina'nın kaşları saç çizgisiyle birleşmeye çalışıyordu ve ben de buna maruz kalacağımı biliyordum. Ona çıkışmamı hak etmiyordu ama kendimi köşeye sıkışmış hissediyordum.

"Öncelikle sakın olun. Ben kadınların güçlenmesinin kraliçesiyim. İkincisi, evet ona soruyorum ve o da bu konuda en az senin kadar baş belası." Gözlerini devirdi. "Yalnız olmayı sevdiğini söylüyor. Bence saçmalıyor."

"Evet," diye söze karıştı Oaklyn. "Bence kendini tutuyor. Aralarında daha vahşi olan Kent gibi değil. Daniel evcimen biri."

"Peki, neden?" Carina bana dönerek sordu.

İçimdeki mücadele ağır bir iç çekişle dışarı sızdı, omuzlarım yenilgiyle çöktü. "Sofia'sız bir gelecek istemiyorum. Ben sonsuza dek mutlu bir hayat yaşarken onun yaşamaması doğru değil. Ve birini kaybetmek için aşık olmak istemiyorum." Gözyaşlarım boğazımı yaktı ve bakışlarımı yere indirdim. "O kaybı tekrar hissedemem."

İtirafım tüm gece boyunca ilk kez çembere sessizlik getirdi ve onların bakışlarını -yargılarını- hissedebiliyordum.

"Kahretsin," dedi Carina sonunda ve beni şok etti. "Şimdi kendimi bir pislik gibi hissediyorum."

"Asth-ol," diye taklit etti Audrey.

Bu gerginliği kırmak için yeterliydi ve hepimiz kötü söze ve Carina'nın yaşadığı şoka güldük.

"Hayır, bebeğim. Böyle söyleme." "Asth-ol."

"İan bunu yaşamama izin vermeyecek."

Konuşma küçük gruplara bölündü ve Carina bana doğru gelmeden önce Audrey'i yolcu etti. "Bil diye söylüyorum, bence senin reasoning'in de tıpkı onunki gibi boktan ama seni bundan vazgeçirmeyeceğim."

"Teşekkür ederim," dedim içtenlikle. Yılın geri kalanı için yeterince zorlama ve itirafta bulunmuştum. Ateşkes ilan etmesini takdir ettim.

Dolgun dudakları iyi bir şey vaat etmeyen bir gülümsemeye dönüştü. "Şimdi, *arkadaşının* senin seksi olduğunu düşünmesini sağlayacak bir elbise seçelim."

Gözlerimi devirdim ama perdeyi kapattığımda gülümsememi engelleyemedim.

Etrafta başka kimse yokken, itiraf etmeliyim ki bu ses hoşuma gitti.

DANIEL

"VAY CANINA, MUHTEŞEM GÖRÜNÜYORSUN." Hanna zümrüt rengi elbisesiyle beni aptala çevirdi ve kelimeleri zorlaştırdı. Gerçi baş döndürücülük onun .

Dairesinin lobisinde bekliyordum, bu gece onunla çıkmamın arkadaşlığımızın sınırlarını aşıp aşmayacağını merak ediyordum.

İltifatım karşısında yüzünün aydınlanmasını izlerken, sınırlar gerçekten umurumda değildi.

Ellerini elbisesinin kıvrımlarına soktu. "Teşekkür ederim. Cepleri var."

"Kahretsin. Şimdiye kadarki en iyi elbise o zaman." "Çok da güzel temizliyorsun."

Yüzüm onunki gibi aydınlanmadı ama bana yukarıdan aşağıya baktığında biraz gülümsemiş olabilirim.

"Kız kardeşime bakmayı kes," diye homurdandı Erik, geçerken.

Hanna'nın göz devirmesine güldüm ama bakmayı bıraktım. Hanna benim arkadaşımdı ve amının tadının nasıl olduğunu bilsem de - boşaldığı zaman meme uçlarının nasıl pembeleştiğini - ona bakmak istemiyordum.

"Aman Tanrım, Erik. Kapa çeneni. İnsanlar güzel olduğumu söyleyebilir.

Kibarca."

Alex kıs kıs gülerek Erik'in arkasından geldi ve elini sıkıca onun elinin içine koydu. Erik sanki kadınların ona saldırmasının sebebi benmişim gibi bana ters ters baktı. Teslim olmak için ellerimi havaya kaldırdım, masum bir adam gibi davranıyordum ama öyle olmadığımı biliyordum.

Eğer Erik kız kardeşine ne yaptığımı bilseydi, muhtemelen beni eşek sudan gelinceye kadar döverdi. Bunu ona yardım etmek için yapmamın bir önemi olmazdı.

"mağara adamı," dedi Alex. "Limuzinimiz bekliyor."

Çeviri Kitaplar: <https://t.me/cevirigiller>

Hanna kolunu benimkine doladı ve doğru yola çıktık. Onlarla orada buluşmayı, hatta Hanna'yı kendim almayı teklif etmişim ama o gelenek olarak hep birlikte bindiklerini söyledi ve onu hüzünlü çiftlerle yalnız bırakmamam için bana yalvardı.

Arkada oturmuş, Erik'in ellerini Alex'ten nasıl uzak tutamadığını izlerken, onu suçlayamazdım. Etkinliğe gitmeden önce Ian ve Carina'yı aldık. Ian, Carina'ya dokunma ve onu ne kadar seksi bulduğunu herkese söyleme zahmetine bile girmedim.

Tüm bu PDA'larla nasıl başa çıktığını görmek için Hanna'ya baktım ama dikkatini bile vermiyordu. Pencereden dışarı bakıyor, kaldırımların ve yanıp sönen şehrin ötesinde bir şeye odaklanmıştı. Elleri kıpır kıpırdı, kucagında çok sıkı kenetlenmişti ve sinirleri dalga dalga yayılıyordu. Her iki geçişte bir, başparmağı bilezik koleksiyonunun altına kayıyor ve yaralarını ovuşturuyordu. Hiç düşünmeden avucumu onunkinin üzerine koydum. Elbisesiyle aynı renkteki geniş yeşil gözleri benimkilere kaydı. Eli gevşedi ve ters dönerek parmaklarımızı birleştirdi.

"Teşekkür ," diye mırıldandı.

Göz kırptım ve sıkıca tuttum. Herkes kendi sevgilisiyle o kadar meşguldü ki kimse aramızdaki bağlantıyı fark etmedi. En azından neredeyse hiç kimse. Carina'nın meraklı bakışları gözlerime takılmadan önce ellerimize takıldı ve ben de hızla gözlerimi kaçırdım. Hanna'nın elini tutmak önemsiz bir şeydi. Sadece destek sunan bir arkadaş.

Paralarını iyi bir amaç için harcamaya hazır insanları bırakan limuzin kuyruğunda sıramızı bekledik. Nihayet sıra bize geldiğinde, kızların hiçbirisi ceket giymediği ve bunun görüntüyü bozacağını iddia ettiği için hızla içeri girdik.

Hanna çift kapıdan geçtikten sonra bile koluma sıkıca sarıldı. Geniş salon sohbetle uğulduyor, insanlar uzun yuvarlak masaların etrafında kaynaşüyor, şampanyalarını sıkıca tutuyorlardı. Bazıları açık artırma ürünlerini inceliyor, tekliflerini çoktan vermişlerdi.

"Bu harika görünüyor."

Hanna gülümsedi. "Her yıl daha iyiye gittiğimizi düşünmek istiyorum. Biz büyüdükçe uluslar kesinlikle daha iyi oluyor."

Voy'dan yaptığımız bağışa atıfta bulunarak, "Çok yakında küçük bir barın ücretsiz yiyecek ve içecek ikramına ihtiyacınız kalmayacak," diye şaka yaptım.

Göğsüme yumuşak bir tokat attı. "Oh, kapa . Bir barda bedava içkiden çok daha fazlasını sunabilirsin. Voyeur'da bir gece, eğer satışa çıksaydı muhtemelen en çok satılan ürün olurdu."

"Muhtemelen," diye övündüm. Ancak ikimiz de Voyeur'da geçirdiğimiz bir gecenin seks ticareti yapılan bir etkinlikte açık artırmaya çıkarılmasının en uygun seçenek olmayacağını biliyorduk.

"Bunun için teşekkür ederim bu arada," diyerek geldiğimiz yerden başını sallayarak geri döndü.

"Ne?"

"Sadece elimi tutuyorsun. Beni ."

"Önemli bir şey değil. Bunun neden bu kadar önemli olduğunu anlıyorum ve bu çok büyük bir girişim."

"Evet." Odanın etrafına baktı, özenle seçtiğinden emin olduğum her bir parçayı tek tek inceledi. "Erik ve ben çoğu şeyi kendi başımıza yapıyoruz. Annem ve babam ellerinden geldiğince yardım ediyorlar."

"Bu gece buradalar mı?"

"Hayır. Hayır galaları onlara göre değil. Annem o kadar tutumlu ki, bir gece için süslü bir elbise almayı reddediyor." Ayılmadan önce güldü. "Ayrıca, gecelerini... böyle geçirmek istemezler," diye açıkladı nazikçe. "Haven'dan kurtulanlara ev sahipliği yapıyoruz, şimdiki ve geçmiştekilere ve burada olup da Sofia'yı aralarında görmemek onlar için çok zor. Yılın bu zamanı. Hepimiz için zor bir dönem."

Hanna burnunu çekti ve ben de boştaki elimi onun kolumu kavrayan elinin üzerine koydum.

Gözlerine pek de yansımayan bir gülümsemeyi zorlayarak devam etti. "Ayrıca, biz kendi işimizi yapıyoruz. Ertesi sabah büyük bir kahvaltımız var."

"Kulağa hoş geliyor. Brunch her zaman en iyi seçimdir."

Kısa bir süre sonra Hanna kolumu bırakmak zorunda kaldı ve herkesten daha fazla para koparmak için etrafta dolaşmaya başladı. Arkama yaslandım ve bedava içkilerin ve grubun çaldığı yumuşak cazın keyfini çıkardım.

"Randevun nasıl geçti?" Kent arkamdan gizlice yaklaşarak sordu. "O benim değil," diye kestirip attım.

Elini tamam anlamında kaldırdı ve abartılı bir şekilde başını salladı.

"Onu bırak," diye azarladı Olivia.

"Teşekkürler, ufaklık."

Gülümsedi ama beklediğim rahatlamayı sağlayamadı. "Duyduğuma göre ona yardım ediyormuşsun."

Şampanyam neredeyse boğazıma kaçacaktı, köpükler yanlış boruya gitmişti. Kent'e ters ters baktım, bilgiyi yeğenime aktardığı için biraz sinirlenmiştim. Ellerini kaldırdı ve Olivia'yı işaret etti.

"Bu hafta hep birlikte elbise alışverişine çıktık. Kızlar konuşur."

"Tanrım."

"Peki, ondan hoşlanıyor musun?" "Olivia," diye hırlayarak uyardım. "Ne? Sadece merak ettim." "Biz arkadaşız. Hepsi bu."

"Sıkıcı. O da öyle dedi. Bazılarımız daha fazla olduğuna dair bahse girmişti. Carina'ya beş dolar borçluyum."

Kent onun yanında kıkırdadı ve ben ters ters baktım.

"Onu ne inkâr ediyorum ne de cesaretlendiriyorum. Sadece yanında duruyor ve destek sunuyorum," dedi beşinci maddeyi savunur gibi.

"Arkadaş olduğumuzu sanıyordum."

"En iyisi ve ben her seferinde seni seçeceğim. Onu seçmek zorunda kalmadığım sürece. Her zaman onu seçeceğim." Kent her nasılsa yeğenimin -Olivia Witt'in- kızarmasına neden oldu. "Neyse ki o bana asla seni seçtirmez."

İnledim. "Bu PDA'ya çok yakın. İkinizin çıkması için kurallarımız vardı. Ben hastalanmadan gidin dans edin."

Olivia güldü ve bana sıkıca sarıldı. "Ondan hoşlanman sorun değil Daniel Amca," diye fısıldadı sadece benim için.

Göz kırparak geri çekildi ve Kent'in kolundan tutarak onu dans pistine sürükledi.

Odayı tararken Hanna'yı başka biriyle el sıkışırken buldum. Elinde şampanya ile yürüyen bir garsona göz ucuyla bakarken güldüm ve muhtemelen herkesi selamlamakla meşgul olduğu için durup bir şeyler içemediğini düşündüm.

Onun için bir bardak alıp, konuşma biter bitmez yanlarına gittim.

"Bir içki?"

Bana döndü ve iki eliyle bardağa uzandı. "Aman Tanrım. Teşekkür ederim." Bardağın yarısını bir yudumda boşalttı. "Seni öpebilirim."

Seni durduramazdım.

Bu düşüncüyü bir kenara ittim ve onu kolumdan tutup yüksek masalardan birine götürürken bir kahkaha attım.

odanın kenarında. Masayı kavradı ve her iki bacağını da ayak bileklerini elbisenin altına sokacak kadar kaldırdı.

"Bu ayakkabılar mağazada çok şirin görünüyordu, ama onları çıkarmak için sabırsızlanıyorum."

"Muhtemelen onları çıkarıp ceplerinde tutabilirsin. Kimsenin haberi olmaz."

Derin bir nefes almadan önce güldü, gecenin sadece yarısı bittiği için bitkin görünüyordu.

"?"

"İyi," dedi ama durakladı ve maskesini bir an için düşürdü, omuzları birkaç santim düştü. "Ben iyiyim. Bu hafta onsuz dokuzuncu yılım. Bu... zor."

"Zamanın acımızın kenarlarını yumuşatmaya yardımcı olduğunu söylerler. Ve yumuşatır, ama yumuşatmaz da."

Teselli edici bir kahkaha attı. "Tecrübelerinize dayanarak mı konuşuyorsunuz?"

Sorduğunda bana bakmadı ve üzerimde dolaşan duyguları göremediği için minnettardım. Sabrina hakkında konuşmaktan elimden geldiğince kaçındım. Onu tanıyan tek kişi Kent'ti. David hariç, ama yeterince konuşmuyorduk. İçime bakıp onunla ilgili duygularımı incelemeyeli uzun zaman olmuştu. "Evet. Uzun zaman önceki kız arkadaşım," diye cevap verdim sonunda. Bunu neden açıkladığımı bilmiyorum. Belki de Hanna bana karşı çok açık davrandığı için, ben de karşılığında ona biraz anlayış göstermek istemiştim. "Onunla yakaladığım şansları özledim. Her şeyi harika yapma ve yapacağımızı söylediğimiz şeyleri gerçekleştirme şansını."

"Anlıyorum. Sofia hep geleceğimiz hakkında konuşurdu. Sanırım bu onun üstesinden gelmesine yardımcı oldu. Beni bir inek yapsa bile matematik yapacağıma söz verirdi." Yumuşak bir şekilde güldü. "Her şeyden önce zeki olamayacak kadar havalıydım. Sadece erkeklerle ilgileniyordum."

"Çoğu genç kız gibi. Ve bilginiz olsun, erkekler zeki kadınlardan hoşlanır. O matematik kelime oyunları beni her seferinde etkiliyor," dedim, heyecanlı bir ürperti taklidi yaparak.

"Kapa çeneni." İsteddiği etkiyi yarattı ve ondan gerçek bir kahkaha kopardı. "Dans etmek istiyordu," devam etti, üzüntüsü biraz daha azalmış bir şekilde. "Her zaman bundan bahsederdi, kaçtığımızda, tırnak içinde söylüyorum, lanet olası bir balerin olacağını ve çok yaşlı olduğunu söyleyen herkesin canına okuyacağını söylerdi. Onların etrafında pirou- ette yapacağını iddia ederdi."

"Kulağa harika geliyor."

Gülümsemesi azaldı ama kaybolmadı. "O en iyisiydi." "Onunla ne yapmayı planlıyordun?" diye usulca sormadan önce şampanyasını bitirdi.

Derin bir nefes aldım. "Seyahat en önemli şeydi. Cincinnati'nin dışında neredeyse hiçbir yere gitmediğim için bu çok eğlenceli."

"O zaman seyahat edin. Artık birlikte olmamanız kendi başınıza seyahat edemeyeceğiniz anlamına gelmez."

Bunu dünyanın en kolay şeyiymiş gibi söyledi ve belki de öyleydi. "Yapmalıyım."

"Hayır. Ciddiyim. Seyahat. Planla. Sana yardım edeceğim. Bunu birlikte yapabiliriz." Kelimeler bir kartopu gibi yuvarlanıyor, o söyledikçe zihninde daha da anlam kazanıyordu.

"Ne?"

Dik durdu ve omuzlarını geriye çekti, verdiği karardan duyduğu güven etrafa yayılıyor, beni kendi fikrine çekmek için elinden geleni yapıyordu. "Evet. ," diye ikna etti. "Hadi gidelim. Bunu seninle yapacağım."

Onunla dalga geçerek ve belki de meraktan biraz daha fazlası için, "Tamam, nereye?" diye sordum.

"Hmmm." Başını eğdi ve parmağını dudaklarına vurdu. "İtalya," dedi sonunda.

Güldüm ve elimi enseme gezdirdim. "Benim pasaportum yok."

Gözlerini kırıştırdı, tek kaşını hak ettiğim yargıyla kaldırdı. "Nasıl olur da pasaportunuz olmaz?"

"Bende bir tane var," diye savundum. "Sadece süresinin dolmasına izin verdim."

"Daniel," diye azarladı göğsümü tokatlayarak. "Biliyorum, . Güncelleyeceğim."

"Sen daha iyisin."

Bakışları beklenti dolu bir bakışa dönüştü, birlikte seyahat etme konusundaki cevabımı bekliyordu. "Peki, tamam. Sen kazandın. Nereye gideceğiz?"

"Belli ki ABD'de bir yer," diye şaka yaptı. "İki yere ne dersin? Ben birini seçerim, sen de birini seç."

"Tamam. Önce sen seç."

"Hmmm... Hadi dağlara gidelim."

"Kulağa hoş geliyor." Nereye gideceğimi düşündüm ve Sabrina ile yaptığımız bir konuşmayı ve onun her zaman dalgaları duymayı ne kadar çok istediğini hatırladım. Onu deniz kenarına götürmem için bana söz verdimişti.

bir gün sahilde. Bana hiç fırsat vermedi. "Seni şaşırtmama ne dersin?"

"Tamam." Başını salladı, gülümsemesi büyüdü. "Bunu yapacağız."

Bunu yapacaktık. Hanna'yla birlikte seyahat edecektim ve aklımdan geçen senaryolar oyun oynamaktan gülmeye, başka şeylere ve bolca inlemeye kadar uzanıyordu. Adrenalin damarlarımda dolaşıyordu, bilinmeyenin korkusuyla karışık bir heyecan karışımıydı bu. Ama onun geniş gülümsemesine bakarak bunu sorgulamadım.

Müzik çalmayı bitirdi ve Erik elinde mikrofonla sahneye . "Herkes teşekkür ederim. Gecenin bu saatinde tüm alkolü içinize çekmelisiniz. Akşam yemeği Corbett Tower'da servis edilecek, ardından harika konuklarımızın konuşmaları ve son olarak da ödülleri verilecek."

Herkes yan odaya geçmeden önce alkış koptu. "Konuşuyor musun?" Hanna'ya sordum.

"Tanrım, hayır. Ben daha çok perde arkasını seven bir kıyım."

Gözlerimi tutmakta zorlandı ve bu etkinliklerde hikayesini paylaşmamasının nedeninin perde arkasında kalmak istemesinden daha fazlası olduğunu biliyordum. "Paylaşmalısın. Belki bu üzerinde çalıştığın kontrolüne katkıda bulunur."

"Erik gibi konuşuyorsun," diye tersledi. "Her zaman beni ayağa kalkmaya ve her şeyi çatılardan haykırmaya zorluyorsun. İyi olmak için bu konuda konuşmama gerek yok."

Bunu biliyordum. Pek çok insan fazla derinlemesine tartışmadan iyi idare ediyordu. Ama ne zaman geçmişini konuşmaya dahil olsa, sinirliliği de beraberinde geliyordu. Hanna'yı gözlemledikçe, biraz fazla fokurdayan bir tencere görüyordum. En büyük korkularının üstesinden geldiğinden ve en büyük sorunlarını rafa kaldırdığından hiç şüphem yoktu ama en büyük canavarların üstesinden gelinmiş olması, küçük canavarların da aynı derecede zarar veremeyeceği anlamına gelmiyordu. Sorun, bazen çok geç olmadan onları gözden kaçırmazdın.

"Bazen benzer düşünen insanlarla bu konu hakkında konuşmak yardımcı olabilir."

Çenesini sıktı ama yüzüme bakmadı. "Bazen her şeyi ortaya dökmek iyidir. Bazen her şeyi kendine saklamak iyidir. Bazen sadece kendimiz için bir kutu saklarız ve bu sorun değildir. Herkes her şeyi anlatmak zorunda değildir."

Konuşmasının sonunda göğsü hararetle bir şekilde inip kalkıyordu. Söylediklerinde bu kadar çok şeyi itiraf etmek istediğini düşünmemiştim.

Bazı şeyleri kendine saklamak istediği için onu suçlayamazdım. Sabrina hakkında konuşmayı hiç istemedim çünkü bazen geçmişini unutmış gibi yapmak daha kolaydı. Sanki her gün verdiğimiz kararlara karışmıyormuş gibi.

Böyle bir şey olmamış gibi davranmak daha kolaydı ve bu konuda konuşmazsak sorun olmazdı.

Evet, Hanna'nın perde arkasında kalma gerekçesini herkesten daha iyi anladım.

Ben de geçmiş beni rahatsız etmiyormuş gibi davranmayı severdim.

Hanna'nın kutusunun ne kadar dolu olduğunu merak etmekten kendimi alamıyordum. Sabrina'nınki kadar dolu olup olmadığını merak etmekten kendimi alamadım. Sabrina'nın kutusunu açmasına yardım etmek için orada olsaydım, bunu başarabilir miydi diye düşünmeden edemedim.

Belki de Hanna'nın ihtiyacı olan tek şey buydu, kalan canavarlarla yüzleşmesine yardım edecek güçlü ve istikrarlı biri.

Gecenin sonunda, Sabrina'ya yardım etmediğim gibi Hanna'ya yardım etmek için planlar düşünmeye başlamıştım bile.

HANNA

Kapının çalınması beni şaşırtmadı. Beni şaşırtan şey, gelmek için bu kadar uzun süre beklemiş olmasıydı. Acele etmeden bir çift bacağımı katladım ve bavuluma yerleştirdim.

Sonunda kaşlarını çatmış Erik'e açmadan önce kapımın bir kez daha çalınmasına izin verdim.

"Bu da ne böyle?" Erik bir kâğıt tuttu ve beni iterek daireme girdi.

"Elbette, içeri gel," diye mırıldandım ve kapıyı yavaşça kapattım. "Hanna. Neden işten iki hafta izin almanız gerekiyor? Sen

Tamam mı? Bir şey mi oldu?" Volta atarken her yön değiştirdiğinde yeni bir soru soruyordu.

"Ben iyiyim, Erik. Sadece tatile çıkıyorum. Dört yıldır yaptık tatil."

Durdu ve sanki bir sorunu arayan bir MR gibi içimi tarayabilirmiş gibi beni inceledi. Erik'i severdim ama o koruyucu ağabeyliği yepyeni bir seviyeye taşıdı. Ve bunu mümkün olduğunca az nezaketle yaptı. "Nereye gidiyorsun?" diye bağırdı.

Isırığının ardında yersiz bir suçluluk duygusuyla sarmalanmış bir endişe vardı.

Ailece çıktığımız tatile gitmediği için kendini çok suçladı - Sofia ve benim gizlice bara gittiğimiz ve bir daha geri dönmediğimiz tatile. İş yüzünden son dakikada kaçmıştı ve kendini asla affetmedi. Ona kaç kez söylediğimin bir önemi yoktu, o orada olsa bile gizlice kaçmanın bir yolunu bulacaktık.

Yani, şimdi buradaydı. Hepsi. Zaman. Zaman.

Onu bu yüzden seviyordum ama onu yumuşatacağını ummuştum. Öyle olmadı ve her patlamasında sinirim daha da arttı.

Hiçbir şeyim yoktu ama güvendedim. İnanın bana, hiç kimse en kötü senaryoya benim kadar hazırlıklı olamaz.

"Rahatla, Erik. Yolculuğun ilk durağı Asheville'de süper şirin bir kulübe. Eğer kendini daha iyi hissedeceksen sana adresi gönderirim."

"Bir kulübe mi? Ormanda mı? Tek başına mı?"

Olabildiğince derin nefes alıp uzaklaşmak zorunda kaldım, peşimden geldiğinde hiç de şaşırmadım. Vereceğim bir sonraki cevabın onu muhtemelen deli trenine bindireceğini bildiğimden, en masum sesimi kullandım ve başka bir gömleği katlayarak gözlerinden kaçtım. "Hayır, Daniel'la gidiyorum."

"Daniel?" diye kükredi. "Daniel mı? Seks kulübünün sahibi mi? Seni ormandaki bir kulübeye mi götürüyor?"

"Burası bir seks kulübü değil."

"Ne demek istediğimi biliyorsun," diye hırladı. "Ne yapıyorsun ki Hanna?"

"O benim arkadaşım. Alex'le gitmekle bunun arasında ne fark var?"

İnançsız bir kahkaha attı ve kollarını iki yana açtı. "Alex seni becermek istemiyor. Alex tek istediği pantolonuna girmekken arkadaşlık iddiasında bulunmaz." Çenesini gıcırdatarak ellerini yüzünde gezdirdi. "Onu öldüreceğim."

Gömleğimi bavula atıp ellerimi kalçalarımın altına koyarak döndüm. "Erik, dur. Ben iyiyim. Biz sadece arkadaşız."

"Bu kadar aptal olma, Hanna. Bu kadar saf olma."

Yavaşça geri çekildim, kaşlarım saç çizgimle birleşti ve geniş gözlü bir şokla baktım. "Affedersiniz," dedim tehlikeli bir şekilde alçak sesle.

"Bu... bok değil. Kastettiğim bu değildi."

"Hayır, hayır. Bana gerçekten nasıl hissettiğini söyle. Şimdi durma."

"Kahretsin, Hanna," diye tekrar homurdandı, avuç kalçalarına vuruyordu. "Zeki olduğunu biliyorsun. Ama kendini ilk kez ortaya koyuyorsun. Bu yeni bir şey ve birilerinin seni görüp incitmesini istemiyorum." Gözleri onu duymam, anlamam için yalvardı ve ben de anladım ama bu durumu daha iyi hale getirmedi.

"Bunu daha önce yapmadığımı biliyorum. Ne kadar deneyimsiz olduğumu *biliyorum*. Ama deneyimsizlik beni aptal yapmaz." Duruşumu ve ses tonumu yumuşattım. "Ne yaptığımı biliyorum. Eğer ikimizden birinin diğerinin nerede durduğunu bilmeden bu işe girdiğini düşünüyorsan, beni hiç tanıımıyorsun demektir. Her senaryoyu analiz ettim ve enine boyuna konuştum."

"Ben sadece... Seni seviyorum, Hanna. Yaralanmanı ya da sana bakılmamasını istemiyorum."

Neler yaşadığımı bilmeyen birinin dikkatsiz davranmasını ve beni panik atak geçirmeme neden olabilecek bir duruma sokmasını istemiyordu.

"O biliyor."

Erik volta atmayı bıraktı ve bana döndü; çenesi düştü. "Ne?" diye fısıldadı.

"O biliyor. Korkularımı biliyor ve onlara saygı duyuyor. İkimiz de seyahat etmek istiyorduk, hatta bu benim fikrimdi. İkimiz de bundan birbirimizle ilgisi olmayan bir şey elde ediyoruz. Biz sadece yolculuğumuzun ortakarkadaşınız."

"Ona söyledin mi?"

"Yani, etrafımızda olması bile yeterince şey biliyordu. Çevremizdekiler arasında bir sır değil ama evet, onunla bu konu hakkında konuştum. Aslında bana kendini savunma dersleri veriyordu."

Erik yutkundu. "Ben yapardım. Denedik. Hâlâ deneyebiliriz. Haven'daki tüm kaynaklar sana her zaman açık Hanna. Soru sormak yok. Ve ben her zaman buradayım."

"Biliyorum." Boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçiştirdim. Erik bazen tam bir karıncaydı ama beni kurtarmıştı. İkimizi de eve getirmek için her şeyi göze almış ve hayatını tehlikeye atmıştı. Onu herkesten çok seviyordum ve her zaman yanımda olduğunu bilmek beni her şeyden daha çok merkeze alıyordu. "Yapacağını biliyorum. O zaman hazır değildim. Ve dürüst olmak gerekirse, şimdi de hazır olduğumu fark etmedim."

"Seni zorlamıyor, değil mi?"

"Hayır," diye güldüm. "Aksine, hem aşırı temkinli hem de bana bebek gibi davranmıyor. Bu hoş bir şey. Ama her zaman her an durabileceğimizi bilmemi sağlıyor."

Bunun kendini savunmadan daha fazlası için olduğundan bahsetmedim. Erik, Daniel'in bana başka neler öğrettiğini bilseydi, hiçbir şey onu çıldırmaktan alıkoyamazdı ve Alex, erkek arkadaşının evlenmeden önce kalp krizi geçirmesine neden olursam çok üzülürdü.

"Güzel. Sevindim. Keşke başka biriyle olsaydı ama mutlu olduğun için mutluyum. Sanırım."

"Sanırım senden ancak bu kadar iyi olabilir. Şimdi git. Toplanmayı bitirmeliyim."

Yatağımın üzerine serpiştirilmiş eşyaları taradı ve gözleri fal taşı gibi açılarak durdu. "Bu da ne böyle? Ben senin

seks yok dedi," diye suçladı ve parmağıyla dantel yığınının işaret etti.

"Onlar benim külotlarım, Erik. Onları kendim için giyiyorum. Tebrikler. Artık kız kardeşinin kıyafetlerinin altına ne giydiğini biliyorsun."

Erik'in yüzü allak bullak oldu ve elleriyle gözlerini ovuşturarak kapıya doğru döndü. "Siktir, Hanna. Bunu bilmeme gerek yoktu. Beni travmatize etmeye mi çalışıyorsun?"

"O zaman bavulumu analiz etme," dedim gülerek.

Onu oturma odasına kadar takip ettim ve tam kapıyı açmaya hazırlanıyordum ki ikinci kez kapı çalındı. Saate baktığımda otuz dakika erken geldiğini gördüm.

Bu eğlenceli olacak.

Kapıyı gülümseyen Daniel'a açtım. Gözleri Erik'in kara kaşlarına takılınca gülümsemesi biraz kaydı. Onu yerinde tutma çabası için ona bir A verdim.

Erik öne çıktı, Daniel'la göğüs göğüse, sadece bir santim daha uzun. "Eğer ona bir zarar gelirse, seni öldürürüm. Yavaşça. Acı çektirerek."

Daniel bir kez başını salladı. "Not edildi."

"Aman Tanrım, Erik. Git artık," diye inleyerek onu kapıdan dışarı ittim.

Yanından geçti ve Robert De Niro'nun *Meet the Fockers* filmindeki gibi parmaklarını gözlerine götürdü ve Daniel'e döndü, sürekli ters ters baktı.

Daniel'ı içeri çektim ve kapıyı arkasından kapattım.

"Her şey yolunda mı?"

"Evet. Sadece sinir bozucu bir ağabey." Omuz silktim. "Rock n' roll'a hazır mısın?"

"Evet, hanımefendi."

"Sadece toparlanmam gerekiyor."

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

Hala yatağımın üzerinde duran dantelleri düşündüm. "Hayır, ben . Sadece bir saniye sürecek."

Erik'e küçük bir yalan söylemiştim. Evet, kendim için güzel külotlar giymiştim ama belki de bu yolculuk için en seksi külotları paketlemiştim. Ne olur ne olmaz.

Bir kızın doğaçlama derslere hazırlıklı olması gerekirdi.

HANNA

"Peki, bugün programda ne var?" Kahvemden bir yudum daha almadan önce sordum. Kulübeye o kadar geç girmiştik ki, yataklarımıza yığılmadan önce kontrol etmek için ışıkları zar zor açmıştık.

Şimdi, Adirondack sandalyelerde oturmuş, kapalı verandada sarmalanmış bir şekilde dağlardan yavaşça dağılan sisi izliyorduk. Kusursuzluk bu anı açıklamaya yetmiyordu.

"Yürüyüş hakkında ne düşünüyorsun?" "Ben buna açığım."

"Bungee jumping?"

Neredeyse kahvemde boğuluyordum. "Buna daha az açık." "Ama hâlâ açık mısın?" diye sordu kahkahasının arasında.

"Belki zar zor bir çatlak. O kadar küçük ki, kağıdın geçebileceğinden bile emin değilim."

"Tamam. Tamam."

"Açıkçası bütün gün burada oturup manzaranın güneşle birlikte değişmesini izleyebilirim."

"Çok güzel," diye kabul etti.

Aptalca bir romantik film anı umarak ona doğru baktım, güzel olduğunu söylerken bana baktı, ama gözleri ormanın iniş ve çıkışlarına dikilmişti. Bunun bir önemi yoktu. Çünkü biz arkadaştık.

"Burayı seçerek iyi bir iş yaptın." "Teşekkür .

En azından bunu yapabildim. Gerçekten." "Sana sürpriz yapmak istedim," diye savundu.

Daniel hangi dağlara gideceğimizi ve nerede kalacağımızı benim seçmeme izin vermişti ama diğer her şeyi buna göre planlamıştı. Kontrolü bu kadar elimden bırakmaya alışık değildim ama sürprizin heyecanını sevdiğimi de itiraf etmeliydim. Artık şaşırmama izin vermiyordum, kontrolü elimde tutmak için elimden geleni yapıyordum. Bir süre sonra Daniel'a olan güvenim daha da arttı ve onun beni denetlemesi fikri *hoşuma* gitti.

"Sürprizlerden bahsetmişken. Dağlardan sonra nereye gidiyoruz? Bana hangi yeri planladığını hiç söylemedin mi?"

"Bu bir sürpriz."

"Ugh." Gözlerimi devirdim. "En azından bana bir ipucu ver." "Su var."

Ters ters baktım. "Bu berbat bir ipucu ve sen de bunu biliyorsun."

O sadece omuz silkti, tamamen özür dilemeden ve belki biraz da böbürlenerek. "Şimdilik kahvemizi bitirelim ve keşfe çıkalım. Botlarınız var mı?"

"Eminim öyledir. Her şeyi kırdım."

Ian ve Erik yerel yürüyüşlere çıkarlardı ve ben de fırsat buldukça beni de yanlarında götürmelerini sağladım.

"Mükemmel."

"Ne tür bir yürüyüş bu?"

"Çok yorucu bir şey değil. Sadece birkaç mil."

Daniel için çok yorucu bir şey olmamasının benim aynı anlama gelmediğini neredeyse altı saat sonra fark ettim.

"Sen bir vahşisin," diye nefes nefese kaldım. Yürüyüşün son yarım mili tamamen yokuş yukarı olmuştu ve bacaklarımın her an kramp girip düşeceğinden oldukça emindim.

"Pek sayılmaz," dedi bana göz kırparak, örgü şapkası ve flanel gömleğiyle fazlasıyla seksi görünüyordu. Yürüyüşümüzün başlarında ceketini kaybetmişti.

Bu sabah sakallarını kesmemişti ve bu onu dağ adamı olmak için yaratılmış gibi gösteriyordu. Bu arada suya batırılmış bir domatese benzediğimden emindim. Şakaklarımdan aşağı ter damladığını hissedebiliyordum. Hava kırk dereceyken insan nasıl terleyebilirdi ?

"Ayrıca, bu virajı döndüğümüzde orada olmalıyız." "Orası tam olarak neresi?"

"Son. Manzaranın olağanüstü olması gerekiyor."

"Zaten bir sürü manzara gördük. Belki de bu sonuncuyu atlamalıyız. Yani, dönüş yolunun tamamını yürümek zorundayız."

"Bu en iyisi."

Bir yanım çöküp ağlamak ve ona beni terk etmesini söylemek istiyordu. Drama kraliçesi moduna girmenin eşiğindeydim.

Bir dağın kenarı boyunca, sık ağaçların arasına girip çıkarak yürüyor ve güzel manzaralarla karşılaşıyorduk. Tırmandıkça her biri bir öncekinden daha güzel oluyordu. Tam bacaklarımın tam bir diva gibi davranıp iznim olmadan pes edeceğini düşündüğüm anda, başka bir ağaç açıklığından geçtik.

"Lanet olsun," diye nefes aldım. "Sana söylemiştim."

Önümde uzanan manzara karşısında tüm ağrılar ve acılar uçup gitti. Daniel elimi tuttu ve beni kayaların katmanlarına doğru götürerek uçurumun kenarına kadar getirdi. Yeşil lekeli kahverengi, keskin kenarları ve derin vadileri örten kalın bir battaniye gibi uzanıyordu. Nereye dönsem manzara beni karşılıyor, değişiyor ve dönüşüyordu. Sola baktığımda, koyu renkli köpüklü su parçası beyazlığı bozuyordu. Sağa döndüm, en yüksek tepe gökyüzünde yükseliyordu. Dümdüz baktığımda, sırtlar arasında bir vadi göz alabildiğine uzanıyordu.

Muhteşemdi, hayranlık uyandırıcıydı. "Öğle yemeğini burada yeriz diye düşündüm."

"Burada mı?"

"Tabii şimdi geri dönmeye hazır değilsen?" "Tanrım, hayır," dedim ve hemen sırt çantamı yere bıraktım.

Daniel güldü ve yavaşça aşağı çekti, üstünü açarak kap üstüne kap çıkardı.

"Bütün bunları ne zaman topladın?"

"Bu sabah senden önce kalktım. Ben ."

"Lanet olsun." Saat altı buçukta kalkmışım. Genelde geç saatlere kadar uyumazdım ama işe gitmem gerekmeyen bir gün için yine de erkendi. Nedense Daniel'in öğlene kadar uyuyup yataktan çıktığını ve her şeyi yeniden yapmak için gece üçe kadar çalışıp eğlendiğini hayal ettim.

İtiraf etmeliyim ki, onun bu yerleşik görmek, gerçekte kim olduğunu ortaya çıkarmak için olduğunu düşündüğüm kişiden bir parça kopardı.

"Eğer alt fermuarı açmak istersen, üzerine sermek için bir battaniye hazırladım. Fazla bir şey değil, sadece böcekleri uzak tutmaya yetecek kadar."

Sessizce oturduk, sandviçlerimizin, granolamızın ve şimdiye kadar gördüğüm en muhteşem manzara karşısında kaldık.

Son lokmamı da bitirdikten sonra arkama yaslandım ve iç çektim. "İyi miydi?"

"İnanılmaz." Başımı arkaya eğdim ve güneşin yüzümü ısıtmasına izin verdim, D vitamini aldım. "Çok yürüyüş yapar mısınız?"

"İstediğim kadar değil." Benim duruşumu taklit etmek için arkasına yaslanmadan önce çöpü paketleyip bir kenara koydu. "Dediğim gibi, Ohio'dan pek sık ayrılmıyorum. Fırsat buldukça New York'ta birkaç patika yapıyorum."

"Kent seninle geliyor mu?"

"Hayır," diye güldü. "O bir kez gitti ama sadece bungee jumping yapmak için. O daha şehirli, ben ise daha doğayım."

"İkinizi de şehirli insanlar olarak düşünmüştüm."

"Şehri seviyorum. Cincinnati'yi seviyorum ama Kent daha hızlı tempolu, bu anların tadını çıkarmayı seviyorum. İzolasyon. Sessizliğin. Ama bu iyi bir şey, birbirimize uyum sağlıyoruz. O beni daha fazlasını yapmaya zorluyor, ben de onu sakinleştiriyorum... bazen de onu cesaretlendiriyorum" diye ekledi küçük bir gülümsemeyle.

"Gençken yürüyüş yapar mıydın?"

"Biraz. Zengin değildik, bu yüzden tatiller çok azdı. Fakir olduğumuzdan değil, ama her yere seyahat etmiyorduk ve Ohio yürüyüş için en iyi yer değil. Biraz düz."

"Mısır tarlalarında yürüyüş yapabilirsin," diye şaka yaptım.

"Heyecan verici bir macera." Kenardan dışarı baktı ve göğsü gömleğinin kenarlarını gererek derin bir nefes aldı, sonra yavaşça bıraktı. "İşte bu yüzden Sabrina ve ben hep seyahat etmek istediğimizi söyledik. Bir gün onu yürüyüşe çıkaracağıma dair bana söz vermişti."

Bu seyahatin sebebi bu muydu? Erik'e ikimizin de gitmek için birbirimizle ilgisi olmayan nedenlerimiz olduğunu söylediğimi biliyordum, ama şu anda yanında oturan kimi görüyordu. Ben dağları seçtim, ama o sevdiği tek kızla özlediği şeyi yaratmak için mi yürüyüşü seçti?

Bu düşünce manzaranın güzelliğini azalttı ve bunun önemli olmasına izin verdiğim için kendimi azarladım. Önemi yoktu. Biz arkadaşık.

"Bana onun adını ilk kez söylüyorsun."

"Evet." Güldü ve elini saçlarının arasında gezdirdi. "Onun hakkında pek konuşmuyorum."

"Kalbini gerçekten kırmış olmalı."

Bir şey söylemeyince ona baktım ve uzaklara bakıp sertçe yutkunmasını izledim.

"İkinci yılınızda kendini öldürdü."

Kelimeler bir Mack kamyonu gibi içime çarptı ve ciğerlerimdeki havayı çaldı. Ateş boğazımı yaktı ve söyleyecek kelime bulmak için çabaladım.

"Daniel," diye nefes aldım.

"Voy'a onun adını verdim. Her zaman seyahat etmek isterdi ve bunu birlikte yapacağımıza söz vermiştik. Gideceğimiz tüm yerler ve nereden başlamak istediğimiz hakkında konuşurduk. Porto Rikolu'ydu ve Voy İspanyolca'da gidiyorum anlamına geliyor. Voyeur ile uyuşuyordu, bu yüzden mükemmeldi."

Yersiz kıskançlık beni vurdu ama aynı hızla kayboldu. Mesleğinin kıskançlığa neden olacak bir yeri yoktu. Bu, en zor acısını itiraf eden bir adamdı; son birkaç aydır benim sorunlarımda bana yardımcı olan bir adam. Ben de onun için aynısını yapabilirdim.

Birdenbire Daniel'ın travmamla çevremdeki herkesten daha iyi başa çıkabilmesi daha anlamlı gelmeye başladı. O sadece bir ayrılıkta sevip kaybetmemişti. Ölümle tanışmış ve onun acısını benim gibi hissetmişti. Anlıyordu.

"Peki ya sen?" Daniel boğazını temizleyerek ve konuyu tekrar daha hafif konulara çevirerek sordu. "Seyahat ettin mi?"

Kendimi toparlamak ve daha hafif konulara geri dönmek için bir an durmak zorunda kaldım. Milyonlarca soru sormak istiyordum ama bu kelimeleri yüksek sesle söylemenin ona neye mal olacağını hayal bile edemiyordum. Ve o beni zorlamadığı sürece ben de onu zorlamayacaktım.

"Pek sayılmaz. Annem de babam da öğretmen ve üç çocuk seyahat etmeyi biraz zorlaştırıyor. Florida gezisi büyük bir olaydı ve esasen Erik faturanın çoğunu üstlendiği için gerçekleşti."

"Orada olmadığı için kızgın mıydın?" diye sordu yumuşak bir sesle, konuyu daha hassas bir noktaya getirerek.

"Hayır," diye kolayca cevap verdim. Erik'e hiç kızgın değildim ama bu kızgın olmadığım anlamına gelmiyordu. Derin bir nefes alarak, daha önce hiç itiraf etmediğim bir şeyi itiraf ettim - terapide bile. Daniel'in itirafındaki bir şey benimkini de teşvik etmişti. Onu kilitleyip kutuma tıkmıştım, diğer her şeyin üzerine onunla başa çıkamıyordum, dışarı çıkarırsam öfkenin beni yutacağından endişeleniyordum. "Onu dışarı çıkmaya zorladığım için kendime kızgınım. Kaçırılmadan önce aylarca onun ikizi olmaya içerlediğim için kendime kızgınım." Derin bir nefes daha aldım ve en zor itirafı nefes verirken ağzımdan kaçırdım. "Birkaç saat daha dayanmadığı için kızgınım. Erik ertesi gün ortaya çıktı ve o gitmişti." Esinti yanaklarımdan süzülen ıslak izleri serinletti ve titreyen ellerimle sildim.

Bir süre sonra Daniel'ın eli benimkinin üzerinden kayarak kendi itirafını yaptı. "Kendini öldürdüğü için kızgınım. Bunun olacağını göremediğim için kendime kızgınım. Onu durduramadığım için kızgınım."

Yer değiştirerek elimi onunkine doladım ve sıkıca tuttum, itiraflarımızın oyalanmasına izin verdim ve artık özgür olduklarına göre kaybolmalarını umdum.

"Bir fikrim var," dedi Daniel. Ayağa kalktı ve beni de kendisiyle birlikte yukarı çekti. Beni aşağıda uzanan kaya katmanları ve sarp kayalıkların bulunduğu en uç noktaya kadar çekti.

Onu izledim, planından emin değildim. Dimdik durdu, Smokey Dağları'nın uçsuz bucaksız uzantısına baktı, havayı içine çekti ve bağırdı. Sarsıldım ama elini bırakmadım. Bağırması kayalıklarda titreşiyor, ağaçlarda kanat çırpın kuşları kızdırıyordu. Bağırması bittiğinde tekrar bağırdı. Gırtlaktan geliyordu ve içinde hissettiği öfkeyle doluydu. Bunun gücü beni bir fırtına gibi vurdu ve onun içinde tuttuğu her şey için acı çektim.

Sonunda durduğunda, göğsü nefes alıp verirken inip kalktı ve bana döndü, ilk durduğumuzdan daha hafif görünüyordu. "Senin sıran."

"Ne? Sıra bende mi?"

", Hanna. Bırak çıksın. Benim içimde olduğu gibi senin içinde de olduğunu biliyorum.

Bırak çıksın."

Yutkunarak uçsuz bucaksız manzaraya baktım. Dudaklarımı yalayarak ağızımı açtım ve bağırdım.

"Güzel ciyaktadın, sanırım bir tırtılı korkuttun."

Ters ters baktım ve omuzlarımı dikleştirdim.

Bağırarak zorunda değildim. Hiçbir şey yapmak zorunda değildim. Onun için kutumu açmak zorunda değildim.

Fark etmezdi zaten.

Bir avuç ağaca bağırarak suçluluk duygusunu, öfkeyi durduramazdı. Bunu sonsuza dek yapmamız gerekirken beni yalnız bırakıp öldüğü için kız kardeşime duyduğum öfkeyi hiçbir şey dindiremezdi. Birlikte.

Beni terk etti.

Beni terk etti ve bunun için ondan nefret ettim. Ve böyle hissettiğim için kendimden nefret ettim.

Göğsüm titredi ve ağladığımı, hıçkırdığımı fark ettim.

fazlaydı. Çok büyüktü. Kutuyu açmıştım ve beni yutuyordu.

"Bırak çıksın," diye fısıldadı.

İçime çekebildiğim kadar çektim ve çığlık attım. Ciğerlerimden koptu, boğazımı tırmaladı, ruhumu parçaladı. Bedenim sarsıldı, gözlerim öfkemden dolayı acıdı.

, her santimini sıkarak serbest bıraktım. Ve bitirdiğimde, tekrar yaptım.

Ve tekrar.

Ta ki Daniel bana katılana ve birlikte çığlık atana kadar.

İlk kez, bu kadar büyük, bu kadarengin bir şeyin önünde, öfkem küçük görünüyordu - başa çıkılabilecek kadar küçük, serbest bırakılabilecek kadar küçük.

Doğanın izin

verdim. İkimiz de

yaptık.

Verecek bir şeyim kalmadığında nefes nefese kaldım ve her şeyle birlikte serbest kalan gözyaşlarımı sakinleştirmeye çalıştım.

Birkaç dakika daha sessizlik oldu ve Daniel'a ilk kez baktım, mavi gözleri kendi gözyaşlarıyla parlıyordu.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım ve diğer elini tutmak için uzandım.

Yüzümü okşamak için elini bıraktı ve başparmaklarıyla gözyaşlarımı sildi.

"Sanırım benim de buna ihtiyacım vardı. O yüzden teşekkür ederim. Beni bu yolculuğa ittiğin için teşekkür ederim."

Orada durduk, tertemiz yıkandık, birbirimizin geride kalan halini inceledik.

İlk kimin hareket ettiğinden emin değildim. Bunun önemli olduğundan da emin değildim. O aşağı eğilirken ben yukarı bastırdım ve yarattığımız kırılğan anı bozmaktan korkarak ağızlarımız yumuşakça birleşti.

Dudaklarımdan içti, diliyle dudaklarımı okşadı ve ben de onun tadına bakma ihtiyacıyla hemen açıldım. Kollarımı beline dolayarak sıkıca tutundum ve öpüşmemizin yoğunluğunun üzerimden akıp gitmesine izin verdim.

Öpüştük ve öpüştük. Voyeur'da olduğumuz ve bu da dokunmayı kabullenmeme yardımcı olacak bir başka ders olduğu için değil. Hayır, bunun nedeni benim Hanna, onun da Daniel olması ve istememizdi.

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum ama o anda kesinlikle umurumda değildi. Kuralların canı cehenneme.

, durup alnımızı birbirine yaslayana kadar basit öpücüklere ve kalıcı tatlara dönüştü. Bana bunu yapmamamız gerektiğini söylemesini bekledim. Öpüşmenin bir hata olduğunu. Olanları unutmamız gerektiğini.

Onun yerine fısıldadı. "Hava kararmadan geri dönmeliyiz."
Elimde olmadan inledim ve o da güldü. "Beni taşıyabilir misin?"
" olmaz."

Gözlerimi diktim ama gülümsedim de, sırt çantamı kaldırdım, bu uçurumu ve onunla birlikte özgür bıraktığım her şeyi geride bırakmaya hazırdım.

O gece birbirimize dokunmadık, öpücük hakkında konuşmadık ya da herhangi bir şey değişmiş gibi davranmadık; belki de değişmemişti. Belki de aşırı duygusal bir anda uçurumda olanlar uçurumda kalmıştı. Kulağa korkunç gelmiyordu.

Ateş yaktık ve yataklarımıza girmeden önce sessiz bir akşam yemeği yedik. Ama başımı yastığa koyar koymaz tekrar kalktım ve onun odasına gittim. Kapıyı kaydırarak açtığımda kapı gıcırdadı ve koridordan gelen ışık buruşuk kaşlarını ortaya çıkarırken o yuvarlandı.

"İyi misin?"

"Evet," dedim, odada bir adım daha atarak. "Bu gece seninle uyuyabilir miyim? Yalnız kalmak istemiyorum."

Sola doğru kaymadan önce sadece bir saniye durakladı. "Tabii ki. Elbette."

Tırmandım ve hiç tereddüt etmeden beni çıplak göğsüne çekti. Bunun herhangi bir kuralı ihlal edip etmediğini ya da bana hangi konuda yardımcı olduğunu tartışmadık. O anda, uzun bir günün ardından birbirinde huzur bulan iki insandık.

Oraya aitmişim gibi kıvrıldım ve birkaç dakika içinde uykuya daldım, son bir düşünce beni uykuya sürükledi.

Daniel'a aşık ve bunun peşini asla bırakmak istemiyordum.

DANIEL

"İYİ MİSİN?"

Hanna pencereden başını çevirdi ve gözlerine ulaşmayan bir gülümseme sundu. "Evet. Sadece sahile gitmeyeli uzun zaman oldu."

"Çok özür dilerim. Eğer bilseydim..." Sofia ile birlikte götürüldükleri tatilden beri sahile gitmediğini söylediğinde neredeyse her şeyi iptal edecektim. Bana her şeyin yolunda olduğuna söz vermişti ve ben de güvenliğinden şüphe duymadığından emin olmak için birkaç telefon görüşmesi yapmıştım.

"Hayır," diye aceleyle güvence vermeye çalıştı, şimdi arka koltukta tamamen bana dönüktü. " yok. Ben senin yanındayım. Ben iyiyim."

Bu bana kendimi onun için her şeyi fethetmeye hazır bir süpermen gibi hissettirmemeliydi.

Dağlarda aramızda bir şeyler değişti. Onu öpmüştüm. Onun için ya da ona yardım etmek için değil, kendim için. Çünkü ben istemiştim ve her gece yatağıma girip göğsüme kıvrılmasına rağmen bunu bir daha yapmamıştık.

Bu konuda ne hissettiğimden emin değildim.

Her gece bunu düşündüm ve her gece bunun bir hata olduğuna kendimi ikna ettim. Biz arkadaştık. Birbirini destekleyen arkadaşlar. Öpüşmeyen arkadaşlardık çünkü bu bizi yıllardır hissetmediğimiz kadar iyi hissettiriyordu. Göğsümü gıcıklayan duygulardan kaçınmak için öpüşmemeyi özellikle kural haline getirmiş arkadaşlar.

"Umarım beğenirsiniz."

"Hiç şüphem yok." Bana gülümsedi, yeşil gözleri içeri dolan güneş ışığının parıltılarından etkilenmeden parlıyordu. "Bu kadar çabuk geldiğine inanamıyorum."

bir pasaport."

"Voyeur'da belirli müşterilerinizin olması ve biraz şans yardımcı oluyor. Küçük bir iptal ve bir kâğıdı en üste itmek ve vay canına- iki haftadan kısa bir sürede pasaport." Omzunun arkasından baktığımda bizi karşılayan büyük krem rengi kemerleri gördüm. "İşte geldik."

Döndü ve şekerçi dükkânına girmiş bir çocuk gibi cama olabildiğince yaklaştı. "Kutsal. Kahretsin," dedi nefesi camı buğulandırarak. "Bu otel çok büyük."

"Aslında otelde kalmıyoruz."

"Ne?" Merak ve heyecanla açılmış gözlerle arkasına döndü.

"Ben uh..." Kelimelerimin arasında bocaladım, elimi saçlarımda gezdirdim. "Biraz abartmış olabilirim. Okyanusta bir kabinim var."

Çenesi düştü ve hayatımda gördüğüm en büyük gülümsemeye dönüştü. "Lanet olsun," diye öyle yüksek sesle bağırdı ki şoför bile irkildi.

"Teknelerle aran iyi, değil mi?"

"Evet."

"Güzel. Kabinlerin olduğu adaya bir tane götürmeliyiz." Bir ciyıklama daha. Buna koltuğunda zıplaması eşlik etti.

Otele giriş yaptıktan sonra şoförümüz bizi bir tekneye götürdü ve ardından adamızın iskelesine bıraktı. Otel personeli bizi kabanamıza götürmeden önce şampanya ile karşıladığında Hanna neredeyse tekrar ciyıkladı, ayaktan ayağa zıpladı. Çantalarımız teslim edilirken Hanna şaşkınlıkla etrafına bakındı.

Görevli, "Thomas kaldığınız süre boyunca uşağınız olacak," dedi. "Bir şeye ihtiyacınız olursa lütfen ona haber verin."

Herkese el salladım ve patlamaya hazır bir bomba gibi görünen Hanna'ya döndüm.

"Uşak mı? Bir uşak," diye bağırdı kapı kapandığında. Şampanyasını yere bıraktı ve kollarıma atladı. "Teşekkür ederim, Daniel." Heyecandan kıpır kıpırdı ve ben de gülmek zorunda kaldım. Sevinci bulaşıcıydı. "Tanrım, kabinim berbat. İyi ki önce oraya gitmişiz çünkü bunu aşmak imkânsız olurdu."

Onu oturttum ve bir bardak uzattım. "Kulübe harikaydı -Mükemmel." Yüzünü buruşturdu, şüpheliydi ama yine de gülümsüyordu. "Umarım tek kişilik yatak sorun olmaz. Eğer öyleyse, aşk yuvasında ya da şuradaki büyük ağda uyuyabilirim." Güvertedeki yuvarlak salıncağı ve okyanusun üzerindeki dikdörtgen hamağı işaret ettim. "Çok fazla seçenek var."

"Son birkaç gündür seninle yatmıyor değilim. Ve bunun bir yatak olarak sınıflandırılabilceğinden emin değilim. Kendi başına bir ada."

Kabin, solda bir yemek alanı, ortada bir yatak ve sağda kapalı bir banyo bulunan tek bir büyük odaydı. En büyük gayrimenkul dışarıda, cam duvarların arkasında, büyük bir verandadaydı. İki oturma alanı, sonsuzluk havuzu, açık hava duşu, suya inen bir iskele ve büyük bir hamak diğer tüm alanı kaplıyordu.

"Daniel, şuna bak." Hanna dikkatimi yatağın önünde durduğu yere çekti. "Cam bir zeminimiz var. Balıkları görebiliyorum. Bu çılgınlık."

"Bir şişe daha şampanya sipariş edip günün geri kalanında odamızın tadını çıkarmaya ne dersiniz?"

"Tabii ki evet." Bardağını yudumladı ve banyoya girmeden önce takım elbisesini almak için bavulunu karıştırdı.

Güvertede oyalandım, kilometrelerce uzanan masmavi okyanusu seyrettim, sadece koyu renkli deniz yosunlarıyla bölünmüştü.

Arkamdan gelen sesle arkamı döndüm ve donakaldım. "Tanrım, Hanna."

Önemli olan her şeyi örten siyah parçalara baktı. "Ne? Zaten hepsini görmemiş değilsin ki."

Nefesimi tutmuş, yanlış bir hareketle göğüslerinin küçücük üstünden dışarı fırlamasını bekliyordum. Bunu hayal ederken sikim sertleşti ve belki de dağlarda, onun kat kat giyinmiş olduğu yerde kalmamız gerektiğini fark ettim.

"Biliyorum," diye boğuldum. "Ama bu şekilde zar zor sarılmak çok çekici."

Kaşlarını salladı ve vücudunu oynatarak göğsümün derinliklerinden bir inilti çıkardı. "Git üstünü değiştir ki ben de seni süzebileyim. Adil olan bu."

Banyoya girdim ve dışarı çıkmadan önce mastürbasyon yapmak için zamanım olup olmadığını merak ettim. Buna karşı karar vererek hızlıca mayomu giydim ve dışarı çıktım. Beni sonsuzluk havuzundan gelen çığlıklarla karşıladı ve önceki gerginliği kırdı.

"Okyanusa açılmak ister misin?" Ben sordum.

"Hepsini yapmak istiyorum," diye haykırdı havuzdan çıkarken, yumuşak teninden aşağı su damlaları süzülüyordu.

Merdivenlerden indik ve suya atladık, ayak parmaklarımız yumuşak kuma gömüldü. Etrafımda daireler çizerek yüzdü ve hiçbir şey ve her şey hakkında konuştuk. İş, aile, oynamayı sevdiğimiz oyunlar, her şey.

"Bu gece bir ara akşam yemeği yemek istiyorsak kurulanmalıyız."

"Hamakta dinlenmek ister misin?" diye önerdi.

Dürüst olmak gerekirse, benden ne isterse yapardım. Duygularım tehlikeli bir yöne doğru kayıyordu ve onları durdurmak için yapabileceğim bir şey olduğundan emin değildim. Devam ettikçe, onları durdurmak istediğimden daha az emin oluyordum.

Önce ben tırmandım, o da beni takip etti ve gülerek yanıma yuvarlandı. Başını omzuma yasladı ve yanıma bastırarak rahatladı.

"Daniel," dedi bana bakmak için başını geriye eğerek. "Bir itirafta bulunacağım."

Nefesi tenimi gıdıkladı ve nefesimi tuttum, ağzından çıkacak her şeye hazırlanmak için çabaladım.

"Biraz çakırkeyifim," diye kıkırdadı ve bana doğru yaklaştı. "Belki akşam yemeğinden önce burada biraz kestirebiliriz."

Ciğerlerim sıkışarak gerginliği dışarı attı. "Elbette. Kulağa harika geliyor."

Ben uyumadım. Yan döndüğünde kolumu omuzlarına doladım. Onu kendime yakın tuttum, göğsüme değen her bir havanın tadını çıkardım. İstemedenden de olsa kıvrımlarının sert kenarlarına baskı yapma şeklini ezberliyor, göğsümde genişleyen sıcaklığın dostluk olduğuna kendimi ikna etmek için elimden geleni yapıyordum. Sadece arkadaşlık.

"Dışarı çıkmak zorunda değiliz. İsterseniz burada, verandada bir akşam yemeği hazırlayabilirler."

Hanna tuvaletin köşesinden kafasını uzattı. "Bu tesis keşfedilmeyecek kadar güzel."

"Biliyorum. Sadece dolaşmadan daha rahat hissedip hissetmeyeceğini bilmiyordum."

"değil," dedi, hiç endişelenmeden. "Yanımda sen varsın. Ben iyiyim."

Az önceki sıcaklık o kapının arkasından çıkana kadar arttı ve sonra hepsi güneye doğru aktı. "Büyüleyici görünüyorsun."

"Bu eski şey mi? Yıllardır bende."

Pastel çiçekler, ayaklarına kadar uzanan açık mavi kumaşı süslüyordu. Her iki yandaki yırtmaçlar ince bacaklarıyla oynaşıyordu. İnce spaghetti askılar, göğüslerini de içine alarak sınırlarını zorluyordu.

"Sen de iyi görünüyorsun. Düğmelerin açık olması hoşuma gitti. Çok seksi." Dudaklarını abartılı seksi bir şekilde büzdü. Benimle oynuyordu ve ben burada göğüs dekoltesi yüzünden güçlü bir esintiyle boşalmak üzereydim.

Hıyarın tekiydim.

Derin bir nefes alarak onu ittim ve kolumu uzatarak teknenin bizi ana adaya geri götüreceği yere kadar ona yol gösterdim.

Kendimizi mekâna kaptırmayı ve lüks bir restoranda Karayip lezzetlerini tatmayı tercih ettik. Okyanustan gelen esinti, siyah saçlarının tellerini yemek boyunca gülümseyen yüzüne savuruyor ve her seferinde gülüyordu.

Bu Hanna, bir şeyden diğerine zıplayan, heyecan ve saf neşeyle dolup taşan Hanna, işte gerçek Hanna buydu. Bu, kendisine yapışan her türlü travmayı bırakan Hanna'ydı. Hayatta kalma suçluluğunun ağırlığını taşımayan Hanna.

Bu, sadece tatilde değil, kalıcı olarak açılmasını istediğim Hanna'ydı. Buradan ayrıldığımızda kendini tekrar işe gömmesini ve her dokunuştan geri çekilmesini istemiyordum. Bu mutluluğu onun için her zaman istiyordum.

Mum ışııyla aydınlatılmış masanın karşısında gülümsediğinde, bunun gerçekleşmesi için her şeyi yapacağımı biliyordum.

Bunu gerçekleştirmenin bana düşmediğini hatırlamam gerektiğini de biliyordum. Benim kadar o da bir ilişki istemiyordu. Hâlâ da istemiyor. Bu konuda hiçbir şey değişmemişti ve bunu güçlü bir şekilde hatırlatmaya ihtiyacım vardı.

"Flört nasıl gidiyor?" Aniden sordum.

Konu değişince gözlerini kırıştırdı. Gülümsemesi solduğunda ve bakışlarını bardağına indirdiğinde kendimi tekmeledim.

"değil," dedi omuz silkerek. "Gerçekten çok fazla denemedim."

İçimdeki kibirden kurtulmaya çalışarak onu susturdum. "Peki ya Sean?"

Dudağını ısırdı ve gülümsedi. Bu sefer acı bir şekilde deldi çünkü benim için değildi. "Sanırım bana birkaç kez çıkma teklif etmeye çalıştı ama cevap vermek zorunda kalmadan önce kaçmayı başardım."

"Onunla yatmak istiyor musun?" Evet

de.

Hayır

de.

Evet de.

Lütfen, hayır de.

Tanrım, evet deme düşüncesi ciğerlerimi yarım tonluk tuğla gibi sıkmamalı.

"Bilmiyorum." Bir omuz silkme daha. "Ya yapamazsam?" diye fısıldadı.

Beni boğmakla tehdit eden yumruyu yuttum. "Geleceksin. Gelecektir. Rahatlık ve zamanla."

Kocaman gözleri benimkilere dikildi ve sanki bir cevap arıyormuş gibi durdu. Bakışları dürttü ve dürttü ve bakışlarını tutmak için elimden geleni yaptım. Masanın diğer tarafına geçip onu karanlık bir köşeye sürükleyeceğimden emin olduğumda, sonunda gözlerini kaçırdı.

"Görüştüğün biri var mı?" diye sordu son şarabını da yudumlamadan önce.

"Hayır ve genellikle kimseyle bir geceden fazla görüşmem," diye ekledim, ikimiz için de çıkmadığımı teyit etmek için. "Öyle bile olsa, meşguldüm."

Ondan sonra kimse ilgimi çekmemişti ama bundan bahsetmemenin daha iyi olacağını düşündüm.

"Ah." Dudaklarını yaladı ve ağzını açtı, ancak garson tarafından kesildi.

"Tatlı var mı?"

Ona baktım ve başını salladı. "Hayır. Bence böyle iyiyiz." "Pekâlâ.

Bu akşam bizimle yemek yediğiniz için teşekkür ederiz."

O uzaklaştığında, bahşiş için masaya biraz para bıraktım. "Gitmeye hazır mısınız?"

"Elbette."

Teknede Hanna kısa yolculuk boyunca gözlerini kapadı ve rüzgârın saçlarını geriye savurmasına izin verdi. Büyüleyiciydi. Onu tanımlamak için kullanabileceğim tek kelime buydu. Dolgun dudaklar, keskin elmacık kemikleri, her santimine cesaret. Tek kelimeyle büyüleyiciydi.

Önce ben çıktım ve elimi uzatarak tekneden inmesine yardım ettim. Hemen ayakkabılarını çıkardı ve tam kabinimize yönelecekken durdu, iskelenin diğer tarafındaki açık bara doğru döndü.

"Hadi dansa gidelim." "Ne?"

Yüzünde sinsi bir gülümsemeyle iki elimi tuttu ve beni canlı müziğe ve çelik davullara doğru çekti.

Akşam yemeğimiz ne kadar güzel ve düzenliyse, burası tam tersiydi, daha çok bir bar gibiydi ve dans pisti istediğiniz yerdeydi.

Hanna açık alanın kenarının olmak istediği yer olduğuna karar verdi. Ellerimi tuttu ve bir o yana bir bu yana sallandı, kalçaları yarıklarından dışarı bakıyordu. Baş omuzlarının üzerinde yuvarlanıyor, saçları tenine değiyordu. Onunla birlikte zar zor sallanıyordum, sadece sıkı sıkı tutuyor ve hareketlerinde kayboluyordum.

Beni ileri doğru çekti, göğsüme çarparken dudaklarını yaladı. Ellerini boynuma dolayarak bana gülümsedi ve ben de kalçalarının her geçişinde daha da sertleşen beline tutundum.

Bunun bir şey olmadığını, ona öğretebileceğim bir ders olmadığını tekrarlamaya çalıştım. Bu tatilde birlikte dans eden iki arkadaştı.

Sözlerimin hiçbir değeri yoktu ve tırnakları kafa derimin arkasında gezinip omurgamdan aşağı ürpertiler gönderirken gözlerim kapandı. Kulağıma fısıldayana kadar beni aşağı çekti.

"Biliyorsun," diye başladı ve sonra duraksadı.

Gözlerini görmek için geri çektim. Uzaklaştılar ama sinirlerini gördüm. "Hanna, ne oldu?"

Tekrar benimkilere döndüler ve ben onun içimde bulduğu teselli olmaya çalıştım. "Biliyorsun, henüz her şeyi denemedik. Voyeur'da olmamamız ders yapamayacağımız anlamına gelmez." Yutkundum, ilk seferki soğukkanlılığımı korumaya çalıştım. Onun olmayı teklif etmişim. "Dediğim gibi, bedenim senindir."

Gözleri karardı ve burnundan sertçe nefes aldı. "Benimle yatacak mısın? Seni becermeme izin verecek misin?"

Oh. Lanet olsun.

Hiç düşünmeden belini sıkıca kavradım ve aradaki mesafeyi açmak için onu geriye ittim.

Hanna'nın yüzü düştü, gözleri hemen yaşlarla doldu. "Özür dilerim." Ellerini bırakarak başka tarafa baktı. "Avantaj sağlamamalıydım-"

"Hayır, dur," diye yalvardım, ellerini omuzlarıma geri çekti ama yine de biraz mesafe bıraktı. "Hanna, çok lezzetlisin ve eğer anlayamadıysan, bunca zamandır sertleşmişim ve işte buradasın, o tatlı dudaklarını üzerime koymayı teklif ediyorsun." Devam etmeden önce gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım. "Seni omzuma atıp karanlık bir köşeye götürmeden önce geri adım atmam gerekiyordu."

"Oh," diye nefes aldı.

"Evet. Oh."

"Yani, bu istediğin anlamına mı ?" diye yavaşça sordu.

Kahretsin evet, neredeyse hiç düşünmeden dudaklarımdan dökülüyordu, ama bu Voyeur'da bana teklifte bulunan bir kadın değildi. Bu Hanna'ydı ve teklifini dikkatle ele almak istiyordum. "Sen muhteşem bir kadınsın ve eğer gerçekten istediğin buysa-"

"Öyle. Seninle," diye araya girdi.

"Emin misin?"

Güldü. "Daniel. Sen de çok güzelsin ve senin yanında rahatım. Bunu yapabileceğimi düşündüğüm, yapmak *istediğim* biri varsa o da sensin. Sana güveniyorum."

Bana güvenen son kadını halde hayal kırıklığına uğratmışım.

Bunu Hanna'ya yapamazdım.

"Tamam."

HANNA

"TAMAM MI?" Duymak istediğim şeyi hayal etmediğimi teyit etmek için sordum.

Dudaklarının bir tarafı yukarı kalktı. "Evet. Onur duyarım."

Dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırarak yere baktım, sinirlerim tepeme çıktığında onun gök mavisi gözleriyle buluşamadım. "Geri dönmek ister misin?" Yumuşak bir sesle sordum.

"Henüz değil. Bana bir dakika ve belki birkaç dans daha verin."

"Tamam," diye yavaşça cevap verdim.

Bir çalışana doğru yürüdü ve geri dönmeden önce kısa bir süre konuştu. "Şimdi, şu danslar hakkında."

Elini uzattı ve ben de hiç tereddüt etmeden büyük avucunun küçük avucumu içine almasına izin verdim. Yavaş ritim kumlara ulaşıyor ve yaklaşmamız için bize yalvarıyordu. Sanki müzisyen bu gece birlikte uyumak için bir anlaşma yaptığımızı biliyor ve havayı teşvik ediyordu. Gerçi buradaki insanların yarısının birlikte uyumayı planlayan çiftler olduğundan emindim. Romantik okyanus bungalovlarını kiralayan pek arkadaş yoktu.

Ellerimi göğsünden omuzlarına doğru kaydırdım ve parmaklarımın saçlarına gömülmesine izin verdim. Parmakları yavaşça belime dolandı, popomun hemen üzerinde durdu ve beni sıkıca içine çekti. Sert boyu bana bütün gece böyle olduğunu hatırlattı.

İçimde nasıl hissedecekti? Acır mıydı? Daha önce hep acımıştı ama bu Daniel'dı ve beni incitecek hiçbir şey yapmayacağına inancım tamdı. Onu mükemmel aday yapan da buydu. Bu ve içimde kabarıp taşmak ve özgür kalmak için yalvaran çaresiz sızı.

Bacağı benimkinin arasına kayd ı ve beni daha sık ı çekti. Elbisemin yırtmac ı kalçamın üzerinden ayrıldı ve bacad ının tam göbeğime bask ı yapması için yer açtı. İleri geri sallanıyordu ve bu hareket klitorisimi sıyırarak vücudumu içten dış ı ısıtıyordu. Her nas ılsa, aşağı bastır ıp bacad ını kuru bir şekilde becermekten kendimi alıkoydum. Okyanustan gelen serin esinti çıplak kalçam ı okşuyor, bu gece onun önünde çıplak olmanın nasıl bir his olduğunu hayal etmemi sağlıyordu. Her santimetremi görmüş t ü ama hiçbir zaman hepsini birden görmemiş ti ve tamamen çıplak olacağ ım gerçeğ i, yapt ığımız diğ er her şeyden daha samimi hissettirdi.

Eğildi ve aln ını alnıma dayamadan önce ağ zımın köş esine yumuş ak bir öpücük kondurdu. "Hazır m ısınız?"

"Evet."

Geri çekildi ama beni kulübemize götürürken elimi bırakmad ı.

"Her şey istediğ iniz gibi," dedi uş ağ ımız, kap ının yanında soğ ukkanlı bir şekilde dururken.

"Teş ekkür . Bu gece hepsi bu kadar."

Kap ının kolunun tıklamasıyla tenim ür perdi, sanki kap ının diğ er tarafında yaratt ığımız elektrik ve ateş içimde yanmaya hazır bir şekilde akmaya baş lamış tı.

Titreş en alevler mekân ı aydınlatıyordu. Turuncu, sar ı ve kırmızı gül yaprakları zemini süsledi. Peri ış ıkları giriş ten okyanusun gecemiz için mükemmel bir müzik ç ald ığı güvertemize kadar sarkıyordu.

"Daniel." Titreyen elimi dudaklarıma götürdüm. İ ri gözlerim her şeyi kavradıktan sonra ona döndü, o da biraz utangaç görünüyordu.

"Çok mu fazla?"

Boğ azımdaki yumrunun etrafında konuş maktan vazgeç ip baş ımı sallamam için üç yutkunmam gerekti.

Yanıma geldi ve saç larımı kulaklarımin arkasına tarayarak yüzümü okş ad ı. "Bunun özel olmasını hak ediyorsun."

"Bu mükemmel." Dilimi dudaklarımin arasında kayd ırdım. "Bu gece için, kurallarımızı unutabilir miyiz? Beni öper misin?"

Dudakları dudaklarıma değ meden sözümü bitirmemiş tim bile. Öpüş me yavaş ve şehvetli baş lad ı ama kısa sürede ağ ızlarımız da ellerimiz kadar çılg ınlaş tı, birbirimize her şekilde tutunmaya çalış tık. Bacakları yatağ a değ ene kadar bizi geriye doğru yürüttü.

"Ne yapmak istiyorsun?" Kelimeler zımpara kağıdı gibi çıktı ve hassas cildimin daha fazla karıncalanmasına neden oldu.

"Seni tatmak istiyorum," dedim boynuna doğru.

Çenemi eğdi ve gözleriyle buluşmamı sağladı. "Ne istersen. Senindir." Bakışlarımı hiç düşürmeden yatağa uzandı ve arkasına yaslandı. "Pantolonumu çıkar bebeğim. Çıkar beni."

Cam zeminin üzerinde dizlerimin üzerine çöktüm, balıklar altımda yüzüyordu ve titreyen parmaklarımla kemerini, düğmesini açtım ve fermuarını indirdim. Pantolonunu indirebilmem için ayağa kalktı. Ben tereddüt edince boxer'ının altına uzandı ve kalın aletini çekti.

Vay anasını.

Kendini okşamasını iki kez izlemiştim ama o güzelim uzunluğuyla hiç yüz yüze gelmemiştim. Onu yüksekte tutuyordu, yumuşak başı sıkıca çekilmişti ve kızarmıştı. Fazla düşünmeden avuçlarımı dizlerine dayadım ve ucunu ağzıma almak için kaydım, bir enayi gibi emdim. Daha aşağıya indiğimde inledi ve dilim çıkıntılar boyunca oynadı.

Sert ses neredeyse beni geri çekecekti ama bunun yerine burnumdan nefes aldım ve yavaşça gözleriyle buluşmak için geri kaydım. Beni bu durumdan kurtaracak olan o buz mavisi gözlerdi. Nazik, rahatlatıcı sıcaklık beni topraklayacaktı.

"Gömleğinin düğmelerini aç. Seni görmek istiyorum," diye emrettim. Parmakları hemen işe koyuldu ve ben de onun sikini elimde tutma görevini üstlendim; yüzgeçlerimin altındaki yumuşak deri, çeliğin üzerinde gerilmişti. "Başka tarafa bakma," diye kekeledim endişeyle. Ya tuhaf olduğumu düşünürse? Geri mi çekilirdi yoksa yaltaklanır mıydı?

"Becer beni, Hanna. Beni öldüreceksin."

Sanırım gözlerime bakmaktan hoşlanıyordu.

"Sadece yanlış yaparsam söyle."

"Harika yapıyorsun."

"Daha başlamadım," dedim gülerek. "Hâlâ mükemmel."

Güldüm ama gömleği açılıp, keşfetmek istediğim sert çıkıntılar, tümsekler ve vadiler ortaya çıkınca boğazımda düğümlendi. Bir elim aletinin etrafındayken, diğer elim karın kaslarının üzerine uzandı ve istediğimi yaptı, ben yavaşça aletinin üzerine eğilirken bakışlarımı tuttu.

Gözlerimi, neredeyse altımdaki gölgeli deniz kadar karanlık görünen ağır göz kapaklarına kilitlerken dilimin altındaki damarlara .

İnledi, dudağını ısırdı ve neredeyse zevkten başını geriye egecekti. Her ne kadar başka tarafa bakmasını istemesem de, kontrolünü kaybetmenin eşiğine geldiğinde içimi bir efendilik seli kapladı.

Saçlarımı geriye doğru taramak için uzandığı zamanlar dışında elleri yanlarına yapışmış bir şekilde duruyordu, böylece daha net izleyebiliyordu.

Ağzım ve elimle bir ritim buldum ve hızımı artırdım, ağır pantolonunun göğsünün hızlı yükselip alçalmasıyla eşleşmesini dinledim. "Hanna. Tanrım. Hanna. Ağzına boşalmak istemiyorum. Dur bebeğim. Boşalacağım. Lütfen."

Birkaç kez daha yalayarak geri çekildim ve sonunda başı omuzlarının üzerine düştü.

"Oh, kahretsin," diye inledi. Başını tekrar yukarı kaldırdı ve dili dudaklarında kayarak bir tarafa doğru eğildiğinde olduğum yerde eridiğimden emindim. "Artık eskisi kadar genç değilim ve aralarda dinlenmeye ihtiyacım var. Eğer o güzel ağzın içine boşalırsam, gecenin bana düşen kısmını yerine getiremeyebilirim."

"Oh."

"Evet." Bir kahkaha attı ve başparmağını dudaklarımda gezdirdi. "Oh. Şimdi, . Sıra bende."

Kalkmama yardım etti, yanımda durdu. Sert boyu kalçama değdi ama dikkati dudaklarını omzumdan boynuma ve kulağıma doğru kaydırmaya odaklanmıştı. "Seni görmem gerek."

Parmakları elbisemin askılarıyla oynuyordu ve elbisem düştüğünde üzerimde dantel külotumdan başka bir şey olmayacağını biliyordum.

"Bekle." Ellerini geri çekti ve ben de gömleğini omuzlarından ittim. "Tamam. Şimdi ödeşmeye daha yakınız."

"İstersen şimdi hepsini çıkarabilirim?" Sırıtarak teklif etti, elleri zaten bol olan pantolonuna doğru kaydı.

"Artık hazırım."

Dudakları tekrar boynuma yapıştı ve parmakları omuzlarımdaki askıları ustalıkla sıyırdı, çekiştirerek kumaşı göğüslerimden geçirdi ve kalçalarımın üzerinden geçirerek ayaklarımın dibinde biriktirdi. Parmak uçları karnımdan yukarıya doğru kayarak göğüslerimi okşarken vücudum titredi.

"Hayatımda gördüğüm en güzel göğüslere sahipsin. Dolgun ve yüksek. Ellerimden dökülüşlerine bayılıyorum. Ve bu meme uçları." Onun

Başparmakları meme uçlarımı okşarken aynı anda boynumu da ısırırdı.

"Daniel."

"Neye ihtiyacın varsa Hanna. İste" "Şimdi yatağa girmek istiyorum."

Beni çevirdi ve beyaz kabarık kom- fortere yasladı. Titrek ışıktaki arkasındaki açık gökyüzündeki yıldızlarla birlikte pantolonunu indirdi ve tüm hatları ve tanımıyla bir Yunan tanrısı gibi önümde durdu. Sonra dizlerinin üzerine çökme sırası ona geldi. Dudakları dizime yapıştı ve dolgun dudaklarının göbeğime ulaşmasına yer açmak için bacaklarımı geniş omuzlarının etrafına yayana kadar ağzını uyluğumda gezdirirken sarışın kafasına baktım. Dili yarığımdan geçip klitorisimin etrafında dönmeye başladığında bana baktı.

Çarşafı yumruklarken, o bunu tekrar tekrar yaparken hareketsiz kalmak için mücadele ettim. Kısa süre sonra parmaklarını ekledi, başını göbeğime gömmek ve ağzıyla benimle sevişmek için bakışlarını bıraktı.

Kısa sürede topuklarım yatağa gömüldü ve orgazmım içimde dalgalanırken daha fazla sürtünme için çaresizce kalçalarımı yukarı bastırdım.

Daniel ağzını vücudumda gezdirdi, göğüslerimi dillemek için durdu, kalçalarını açılmış uyluklarımın arasına yerleştirdi.

"İyi misin bebeğim?" diye sordu boynuma doğru.

İyi miydim? Bedenim hâlâ çarşafıya karşı titriyor, içim hâlâ yumuşak orgazmın etkisiyle zonkluyor, zihnim bir sisin içinde yüzüyor, bana ulaşan karanlık köşeleri görmezden gelmeye çalışıyordu.

"Panik yapacağım için gerginim. Panik yapacağım için değil. Sadece bunu tamamen mahvedeceğim için gerginim. Bu mantıklı mı?"

"Evet ve hiçbir şey bunu mahvedemez. Doğru ya da yanlış diye bir şey yok, Hanna. Kelimelerini kullan ve istediğimiz noktada durabiliriz." Odanın loş ışığında bile gözlerini bulabiliyor ve güvende olduğumu hissedebiliyordum. "Bu iyi mi? Yoksa tempoyu korumak için üstte mi olmak istiyorsun?" Kendini üstümde tuttu, hiçbir yerinin bana dokunmasına izin vermedi, kolları başımın iki yanında esnedi.

Daha sözünü bitirmeden başımı salladım. "Hayır. Ne yaptığımı bilmiyorum. I-" Kelimeler boğazımda düğümlendi ve başka tarafa bakarak parmaklarımın kaburgalarının çıkıntıları boyunca oynamasını izledim. "Bunu daha önce çok yaptığımı biliyorum. Bu benim ilk seferim değil-"

"Hayır," diye sertçe araya girince gözlerim onunkilere kaydı. Bir zamanlar şefkatin olduğu yerde şimdi ateş vardı. Yine de korkmuyordum. "Senin rızan olmadan hiçbir şey sayılmaz. Bu senin seçimin. İlk kez bedenini birine vermeyi *seçiyorsun* ve önemli olan tek şey bu. Hanna, bu senin ilk seferin."

Gözlerim parladı ve yine başımı sallamak zorunda kaldım. Bir damla gözyaşı süzüldü ve onu dudaklarıyla sildi.

Yavaşça vücudunu indirdi, teni her seferinde bir santim benimkiyle temas ediyordu, gözleri benimkinden hiç ayrılmıyordu. Kalçalarını itti ve kalın uzunluğunun kıvrımlarımda yavaşça kaymasıyla ikimiz de inledik. Hassas klitorisimden elektrik fışkırdı ve ona yapıştım, tırnaklarım çoktan derisini kazıyordu.

Gözleri ve başını öne eğdi. "Siktir, Hanna. Kahretsin."

"Ne?"

"Prezervatifim yok," diye isteksizce itiraf etti. "Oh," diye nefes aldım.

"Bunun olmasını planlamamıştım, bu yüzden bir tanesine ihtiyacım olacağını düşünmedim." Aleti kıvrımlarımın arasından kendini tutamıyormuş gibi kaydı ve

Bu anı kaybetmek istemedim. Ben hazırdım. Bedenim hazırды. Zihnim hazırды. "Doğum kontrol hapı kullanıyorum," dedim usulca. "Ve ben temizim. Test yaptırdım ama an-"

"Hey," dedi gözlerimi tekrar kendisine çekerek. "Sana güveniyorum. Eğer eminsen, ben de temizim. Daha önce hiç seks yapmadım."

"Gerçekten mi?"

"Evet, önce hiç ilişkim olmamıştı." "Oh, gerek yok."

"Hanna, sana güveniyorum."

Ben de ona güvenerek her türlü karşı çıkışı yuttum. Eğer bir sorunu varsa, bana söylerdi. "Tamam."

"Tanrım, bebeğim. Seni istiyorum."

Geri çekilmesini ve içine girmeye başlamasını bekliyordum. Kalçalarımı gerdim ve buna hazırlandım, ama bu Daniel'dı, elbette acele etmedi. Boyunu tekrar tekrar ıslak amımdan geçirdi, boynumdan ağzıma ve meme uçlarıma kadar öptü. Hiç beklemediğim bir anda göğsümü bıraktı ve sikişinin başını açıklığıma doğru itecek kadar geri çekerek yavaşça içeri girdi.

Gözlerim başımın içine doğru yuvarlandı ve göz kapaklarım kapandı. Bütün gece boyunca ilk kez karanlık tenimi okşadı ve omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi. İçeri ittiği her santimde gözlerimi daha sıkı kapattım ve nefesimi tutarak anıları uzakta tuttum. Bunu yapabiliyordum. Yapabiliyordum.

Bunu yapabilirim.

"Hanna, bebeğim. Bana bak." Daniel hareket etmeyi bıraktı ve başparmağını yanağımda gezdirdi. "Hanna. Gözlerini aç. Benimle kal."

Sert sesine tutunarak yumruklarımı ve kalçalarımı gevşettim ve gözlerimi yavaşça araladım. Bakışlarının derinliği beni geri kalan serbest bıraktı. "Daniel," diye inledim.

"Sadece ben varım. Benimle kal."

Elini saçlarımın sokarak başımı okşadı ve diğer elini kalçama götürerek beni sabit tuttu.

"Konuş benimle," diye yalvardım, çünkü buna ihtiyaç duymaktan çok onun sesini duymak istiyordum.

"Tanrım, Hanna. Şu anda konuşmak için kendime güvenebilir miyim bilmiyorum," diye inledi, kalçalarını benimkilere sürüyordu.

"Umurumda değil. istiyorum. *Seni* duymak istiyorum."

Bunun beni diğerlerine ulaştıran, hatırladığım bir karşılaşma olmasını istemiyordum. Bunu Daniel'ın benimle seviştiği zaman olarak hatırlamak istiyordum ve onun kendisi olmasını istiyordum. Müstehcen sözler ve hepsi.

"Ne hissediyorsun?"

Dışarı kaydı ve tekrar içeri itti. "Sıcak. Islak. Amın o kadar dar ki, tek hissettiğim bu."

"Benim de tek hissettiğim sensin. Beni geriyorsun. İyi hissettiriyor."

Sanki benim edepsiz sözlerim onun kontrolündeki tasmayı yıpratın bir makasmış gibi, kalçaları sertçe geri çekildi ve dudaklarımdan bir ııııı koptu.

"Sikim dar amcığımda iyi hissettiriyor mu?"

Anılara geri dönmek yerine ona sarıldım, bakışlarını tuttum, şimdiki zamanda kaldım. Meme uçları sıkılaştı ve göğsüne süründü.

"Evet. Becer beni, Daniel. Beni boşalt."

Sadece başı açıklığıma dayanana kadar geri çekti. "Dayan, bebeğim."

Ve böylece kontrolünü kaybetti. Beni daha sert sikti, arada bir durup kalçalarını klitorisime sürttü, klitorisimi emdi.

ve kulağıma beni daha da ıslatmaktan başka bir işe yaramayan pis şeyler fısıldadı. Bana etlerimizin tokat seslerini dinletti ve ne kadar iyi hissettiğimi itiraf ettirdi.

Tırnaklarım sırtına battı ve onun yarattığı gerçekliğe tutundum - asla kaybetmek istemediğim bir gerçeklik. Öyle bir gerçeklik ki, beni o kadar derin bir zevkin içinde döndürüyor ve boğuyordu ki, ondan başka hiçbir yere bakamıyordum. Kalçalarımı onun kalçalarının üzerine kaldırdım ve ayaklarımı esneterek sıktım, her kasımı sadece kopmaları, serbest kalmaları, mutluluğa doğru süzölmeleri için sıktım.

"Hanna. Hanna." Adımı sayıklıyor, acımasızca itiyor, zevkini boynuma karşı inliyordu. Birkaç kez daha sertçe itti ve sonunda tüm uzunluğunu içime yerleştirdi -beni sonuna kadar gerdi- kendini içimin derinliklerine bıraktı.

"Siktir. Beni." Titreyen kollarıyla kendini kaldırdı ama derinlere gömülü kaldı, dudaklarımdan içebilecek kadar eğildi. "Sen inanılmazsın."

Geri çekildi ve ben de nemli saçlarını alnına doğru taradım, yüzünün üstümdeki görüntüsü ve hâlâ beni geren sikiyle ölebileceğimi biliyordum.

"Teşekkür ."

Başını benimkine yaslamadan önce bir öpücük daha. "Senin için mi? Herhangi bir şey."

Kollarımı ona dolamak ve onu kendime öyle sıkı sarmak istiyordum ki asla kopmasın, gerçek dünyanın hiçbir zerresi aramıza giremesin. Burada ve şimdi yaşamak istedim.

Ama ben harekete geçemedim inledi ve göbeğimden kayarak yataktan kalkıp banyo odasına gitmeden önce bana son bir öpücük verdi. Tanrım, bunca zaman öpüşmeden nasıl durabilmiştik? Sevişmelerimizin arasına serpiştirilmiş küçük öpücükler bile o anın yoğunluğunu artırmaktan başka bir işe yaramamıştı. Artık başladığımıza göre durabilir miydim emin değildim. İsteddiğimden de emin değildim.

Ben çarşafın altına giremeden elinde bir bezle geri geldi ve kalçalarımın arasındaki döllerini nazikçe sildi. Klitorisime tekrar dokunduğunda ürperdim, verdiğim tepki karşısında inlemesine bayıldım.

Tekrar ayağa kalkmak yerine paçavrayı bir kenara fırlattı ve yer değiştirdi, böylece ikimiz de yorganın altında kaldık.

"İyi misin?" diye sordu beni kollarının arasına çekerek.

Karanlık gece gökyüzüne bakarken, okyanusun dalgaları müziğin sessiz sesini tam olarak maskeleyemiyordu, amım en iyi şekilde zonkluyordu, kollarına gömülmüştüm. Cevabım belliydi.

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım."

DANIEL

Göğsüme inen küçük bir yumruk beni uykumdan uyandırdı. Parlak ışık açık verandadan süzülüyor, okyanusun gürültüsü sadece yumuşak iniltilerle kesiliyordu. Bir yumruk daha yedim ve dikkatim kollarımda bir kâbusun içinde çırpınan minyon esmere kaydı. Onu sıkıştırmamak ve paniğini arttırmamak için olabildiğince geri çekildim. İhtiyacı olan son şey, onu hapseden bir adamla uyanmaktı.

"Hanna," diye fısıldadım, omzunu hafifçe sarsarak.

Kaşları gerildi. Onu acı içinde gördüğümde göğsümün sıkıştığı gibi.

"Hanna, uyan." Daha sert bir sarsıntıyla gözleri irkilerek açıldı ve dudakları nefes nefese kaldı. Elini ağırlaşan göğsüne götürdü ve sanki ben orada değilmişim gibi tavana baktı. İlk tepkim onu kollarımın arasına alıp rahatlatmak oldu ama Hanna'nın şımartılmaktan hoşlanmadığını fark ettim. Bu yüzden, bir kâbustan uyanmamış olsaydı ona söyleyeceğim şeyi söyledim. "Günaydın, güzelim."

Geniş, zümrüt rengi gözleri yavaşça bana döndü, koyu renk saçları beyaz çarşafın üzerinde toplanmıştı. Yüzümü rahat bir gülümsemeyle nötr ve içimdeki endişeyi bastırdım. Birkaç kez göz kırptıktan sonra titreyerek gülümsememe karşılık verdi.

"Hey."

Başımı elime dayadım ve çarşafı göğüslerinin üzerinden aşağı çekme isteğime direndim. İnce kumaşın arasından görünen meme uçları bile beni sertleştirmeye yetmişti.

"Bugün ne yapmak istiyorsun?"

Dün geceden sonra nasıl devam edeceğimi bilmiyordum. Voyeur'da geçirdiğimiz diğer geceler gibi, sanki hiçbir şey olmamış gibi mi davranmalıyım? Ama nasıl yapacağımı bilmiyordum çünkü her parçam ona kur yapmak, onu yakınıma çekmek ve onunla tekrar sevişmek istiyordu. Beni sıkı dar amcığının hissi sonsuza dek hafızamda yer edecekti ve ben her zaman daha fazlasını isteyecektim.

Omuzlarını silkti ve karnının üzerinde gezdirdi. "Bilmiyorum. Aklında ne var?"

Şansımı deneyerek, kulağının arkasındaki gevşek saç tellerini sıkıştırmak için uzandım. Sanki içgüdüsel olarak dokunuşuma döndü. Bu işaretle şansımı zorladım ve parmaklarımı aşağıya doğru sürükledim, yolda çarşafı kavradım ve göğüslerinin yanından çekiştirdim.

Kenarları benimle alay eden göğüs uçlarının üzerinden geçerken en seksi nefesini verdi.

"Aklında çok şey var."

Kendini örtmediğinde, sertleşmiş ucunu emmek için ağzımı indirdim.

"Sanırım fikirlerini beğendim," diye nefes aldı.

Elleri saçlarıma gömüldü ve beni kendisine doğru çekti. Ucunu dişlerimin arasına alıp ısırıldı ve dilimi tomurcuğun üzerinde gezdirdim.

"Oh, Tanrım. Daniel."

Bacakları çarşafın altında kaydı ve elimi aşağıya doğru hareket ettirdim, parmaklarımı kıvrımlarının arasında yavaşça kaydırıldı ve onu ıslak ve beklerken bulduğumda tenine karşı inledim. Hiç tereddüt etmeden bacaklarını açtı ve sessizce benden daha fazlasını isteyerek yukarı itti.

Klitorisini çimdiklemek için yukarı çekmeden önce sularını toplamak için alçaldım. "İstediğin bu mu bebeğim? Aminla oynamamı ister misin?"

"Evet. Evet." Başını yastığa yasladı, gözleri kapalıydı ve bu hissin içinde kaybolmuştu.

"Seni boşaltmamı ister misin?"

"Lütfen."

Klitorisini daha sert çimdikledim ve neredeyse çılgılık atacaktı. Meme uçlarına geri döndüm ve parmaklarımı kalçalarının arasında hızlı ve sert bir şekilde çalıştırdım, parmaklarımı amının derinliklerine itmek ve sinir demetine işkence etmek için geri çekmek arasında gidip geldim. Onu boşaltmam gerekiyordu, böylece kendimi tekrar içine gömebilecektim. Ona ihtiyacım vardı.

Kalçaları döndü ve ben de göğsünü bırakıp boynunu öptüm, dudaklarıma değen iniltileri hissetmek için yumuşak derisini emdim.

Sec-

Çeviri Kitaplar: <https://t.me/cevirigiller>

Birkaç saniye sonra, amı kasılırken ağlamaya başladı. Bitirmesini beklemeden kalçalarını kavradım ve onu üzerime çektim.

"Becer beni, bebeğim. Kontrolü ele al."

Teni kızarmış, dağınık saçları göğüslerinin üzerine dökülmüş bir halde, iri gözlerle bana baktı. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Sadece onunla git. Sikimi o daracık amcığın içine sok ve bana bin."

Dudakları aralandı ve gözlerindeki yeşil renk neredeyse kayboldu, yukarı kalktı ve sikimi kavrayarak açıklığına yerleştirdi. Ağrılı bir yavaşlıkla, ben onu kadar doldurana kadar uzunluğumdan aşağı kayd.

"Oh, siktir, Hanna. Evet, bebeğim."

Başlamasına yardım ederek kalçalarını tuttum ve onu ileri geri hareket ettirdim. Tek ihtiyacı olan buydu.

Bir iniltiyle öne doğru düştü, avuçlarını göğsüme dayadı ve tekrar aşağı inmek için yukarı kalktı.

Tekrar ve tekrar, ikimizi de çılgına çeviren bir ritim bularak bana bindi.

"Siktir, Hanna. Şu bak."

Dudağını ısırdı ve gözlerini benimkilerden ayırdı, durmadı. Uzanıp saçlarını geriye doğru taradım ve bana bakmasını bekledim.

"Sen lanet bir kraliçesin. Sikimi nasıl istersen öyle alıyorsun."

Yemyeşil dudağı serbest kaldı ve gülümseyerek hızını artırdı.

Ağzında çok lezzetli bir sırtışla arkasına yaslandı. Sırtını dikleştirdi, zıplayan göğüslerini tek gördüğüm şey yaptı. Onun tadına bakma ihtiyacı duyarak doğruldum ve kolumu beline dolayarak bana daha sert binmesine yardımcı oldum.

Ritmimizi kaybettik, bir yığın ihtiyaç ve arzu birbirine karıştı, bitiş için yarıştık.

Her geçişte inliyor ve üzerime basıyordu, kontrolümü kaybedip ben boşalmadan onun boşalmasına ihtiyacım vardı. Elimi vücutlarımızın arasına kaydurdum, göğüslerini ısıtırken kaygan klitorisini parmaklarımın arasına .

"Daniel, Daniel. Evet, Daniel. Siktir.

Geliyorum." "İşte bu, bebeğim. Hisset. Sik beni."

Kollarını başıma doladı ve çılgına döndü, zevk çılgınlıkları atarak kendi orgazmımı benden kopardı. Tenine doğru inledim ve ellerimi sırtına gömdüm, onu kendime bağlamak istiyordum.

"Vay canına," diye nefes aldı.

Göğsünden dudaklarına doğru öpücükler kondurdum. Öpüşmeyi ne kadar sürdüreceğimizi bilmiyordum ama her fırsatta dudaklarının tadına bakmayı planlıyordum. Hiç tereddüt etmeden dilini ağzımın içine kaydırды ve benim çaresizliğimden beslendi.

"," dedim dudaklarına karşı. "Öyle mi?"

"Siktir, evet. Dediğim gibi. İsteddiği her şeyi kontrol eden bir kraliçe."

Dudakları benimkilere yapıştı ve cennet gibi hissettirdi. O kollarımdaydı, sıkım hâlâ amının içindeydi ve döllerimle doluydu. Yumuşak göğüsleri sert göğsüme yaslanmıştı. Kollarımız sanki hiç bırakmak istemiyormuşuz gibi birbirimize sıkıca kenetlenmişti.

Mükemmellik.

"Tamam, *şimdi* ne yapalım?" diye sordu.

"Yüzmeye ne dersin?"

"Kulağa çok hoş geliyor."

"Şimdi."

"Ummm..." diye kekeledi, onu ters çevirip tüm çıplak ihtişamıyla yataktan çıktığımda gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne?" diye ciyakladı.

"Hadi ama. Okyanus parmaklarımızın ucunda ve özel bir havuz daha da yakınımızda. Hadi yüzelim."

Gözlerinin vücudumu taramasına engel olamayıp havuza doğru attığım her adımı izlediğinde gülümsemem daha da arttı.

"Takım elbisemi almalıyım. Birileri görebilir."

"Kimse görmeyecek. Ama takım elbiselerimizi giymemizi istersen giyebiliriz." Onu zorlamak istedim ama bedenine girmeme izin vermesi tüm korkularının benim yanımda yok olduğu anlamına gelmiyordu. Her zaman bir çıkış yolu olduğunu bilmeye ihtiyacı vardı.

Oturdu, çarşafı göğsüne doğru tuttu ve dudaklarını ısırdı, iki ayağımı da suya sokup yavaşça basamaklardan aşağı inişimi izledi. Gözleri yarı sertleşmiş sikime kaydı, ben de omuz silktim. "Beni genç bir çocuk gibi hissettiriyorsun. Sabahları çok seksi oluyorsun."

Kızardı ve başını eğdi ama dudaklarının bir gülümsemeye dönüştüğünü görmeden önce değil. Sonunda kararını verdiğinde suyun içine batmış, diğer tarafa doğru geri itiyordum.

"Ah, iyi," diye inledi gözlerini devirerek. Çarşafı geriye savurdu ve bir kolunu göğüslerinin üzerinde tuttu, her adımda zıplamalarını gizlemek için hiçbir şey yapmadı ve bir elini de amının üzerinde tuttu.

Her an biri çıkacakmış gibi iki tarafa da bakarak havuza doğru ilerledi.

"Gülme bana," diye azarladı, kadar suya batarken.

"Ben mi? Ben sana asla gülmem."

Gözlerini devirdi ve suyun altındaki banka oturmadan önce üzerime su sıçrattı. Gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı, nefes verirken gözlerini açarak okyanusa baktı. "Bu çok güzel."

"Öyle," diye kabul ettim, sırtım okyanusa dönük bir şekilde ona bakıyordum.

Kızardı ama kaşlarını çatı ve dudaklarını büzdü. "Ne da klişe," diye kestirip attı.

silktim ve yanına oturmak için yoluma devam ettim. "Ben sadece doğruyu söylüyorum."

Üzerime tekrar su sıçrattı ve ben de belini kavrayarak onu sonsuzluk havuzunun ortasına doğru çektim.

"Sakin buna cüret etme."

"Ne? Ne yapmayayım?" Masumca sordum, onu batıracakmışım gibi salladım.

Ciyakladı ve omuzlarıma sıkıca sarıldı, bacaklarını belime doladı. Aletim poposuna değdiğinde ikimiz de donup kaldık ve onun sıcaklığı karnıma baskı yaptı.

"Özür dilerim," diye fısıldadı, kendinden emin değilmiş gibi görünüyordu. "Ben de."

Başını yana eğdi, neden özür dilediğimden emin değildi, ikimizi de suya batırmadan önce nefesini toplamak için sadece bir saniyesi vardı.

"Kahretsin, Daniel." Saçlarını yüzünden uzaklaştırdı ve omzuma bir tokat attı.

Tekrar yapacakmışım gibi davrandım ve yüksek perdeden tehditlerine daha fazla güldüm. Dikkatimi göğsüme bastırdığı yumuşak göğüslerinden uzak tutmak için her şeyi yapardım. Onu ne kadar çok istediğimi söyleyerek korkutmak istemişyordum.

Cazibeyi ortadan kaldırarak onu tekrar banka oturttum ve yanına gittim. Sessizce oturduk, güneşin berrak okyanustaki parıltısını izledik ve huzurlu anın tadını çıkardık.

Beni bunu sormaya iten şeyin ne olduğunu bilmiyordum ama bu sabahki kâbus geri geldi ve merakım beni ele geçirdi. Belki dağda ilerleme. Belki de içimdeki ses

Kafamda, çok geç olmadan her şeyi daha iyi hale getirmem için beni zorlayıp duruyordu. "Neden hayır etkinliğinde konuşmuyorsun?"

Yanımda sertleşti ve etrafımızdaki hava değişti. "Çünkü buna ihtiyacım yok. Anlatacak hikâyesi olan bir sürü başka kadın var."

"Sen de öyle."

"Bu konuyu terapistimle de konuştum. Herkese söylememe gerek yok."

"Dediğim gibi, belki de benzer düşünen insanlarla konuşmak iyi olur. Olanları sahiplenmek için."

Bana bakmak için döndüğünde saçları yüzümün yan tarafına çarptı. "Ona sahip olmak istemiyorum," diye .

Burada durmalıydım ama aptalca ve yersiz bir şekilde meramımı anlatma ihtiyacım mantıklı düşüncenin önüne geçti. "Sadece utanılacak bir şey olmadığını söylüyorum. Belki yardımı olur."

"Herkese dört ay boyunca neredeyse her gün tecavüze uğradığımı söylemenin ne faydası olur? Hmm, Daniel?"

Sözleri karnıma bir yumruk gibi indi ve içimdeki rüzgârı dışarı attı. Detayları olmadan ne olduğunu bilmek başka bir şey. Sadece kötü bir şey olduğunu düşünebilir ve üzerinde fazla düşünmeyebilirsiniz. Çok fazla bakmazsanız bulanık bir görüntü olarak kalabilir. Ayrıntıların, onları kabul etmekten başka bir şey yapamayacağınız şekilde ortaya konması tamamen farklıdır. Benim de yapmam gereken buydu. Hanna'nın tecavüze uğradığını kabul etmek zorundaydım. Bir ya da iki kez değil, defalarca ve onunla tanıştığımdan beri ilk kez şokumu gizleyemedim. Hiçbir şey olmamış gibi davranıp geçiştiremezdim.

"Sadece ne kadar güçlü olduğunu göstereceğini düşünmüştüm," diye cevap verdim.

Benim sözlerim ne kadar zayıfsa, onunkiler de o kadar güçlüydü ve öfkeyle doluydu. "Ben güçlü değildim Daniel. Her lanet gün ölmek istedim. Bunun için dua ettim, mümkün olan her şekilde bitmesi için yalvardım. Hayatta kalmak isteyen, asla pes etmeyen Sofia'ydı. Ama ikimizin de canı cehenneme çünkü o öldü, ben ölmedim."

Daha fazla gerçek beni dizlerimin üstüne çöktürdü. Hanna'ya kutusunu açtırmış gibi görünüyordum ama işler hayal ettiğim gibi gitmiyordu. Yardımcı oluyormuş gibi hissetmedim. Durumu daha da mı kötüleştiriyordum? Bu bir hata mıydı? Sabrina'ya yaptığım şey daha da mı kötüleştirmişti? Panik göğsüme baskı yapıyordu; sabahki coşku gitmişti.

"Hanna," beni duyması için neredeyse yalvarıyordum -kendisinde göremediğini fark ettiğim şeyi duyması için. "Sen hayatta kalıyorsun. Zor olsa bile burada hayatını yaşıyorsun. Başkalarıyla konuşmak, bunun mümkün olduğunu bilmelerini sağlar. Bu sana gurur duyacağın bir şey verir."

Beni duyamıyordu. Geriye doğru çekilmiş, omuzları gerilmiş ve çenesi sıkılmıştı. "Peki ya sen?" diye adeta alay etti. "İçini döktün mü?"

Kafamın içinde uyarılar çalmaya başladı ve kendi omuzlarımı dikleştirdim. Köşeye sıkıştırılmaktan hoşlanmıyordum ve Hanna beni kendi köşeme sıkıştırarak onu soktuğum köşeden çıkmak için elinden geleni yapıyordu. Bana açılacak kadar güvende hissetmesini sağlamak için kendimi ona açmışım. Bunu psikanaliz edilmek için yapmamışım. Sabrina hakkında konuşmama gerek yoktu. Konuşmak da *istemiyordum*.

Sabrina kontrolüm dışında yetiştirildiğinde nasıl öfkelendiğimi bildiğimden ve sırf bizi içine soktuğum karmaşadan dolayı acı çektiği için bunu ona yapmak *istemediğimden* duvarlarımı güçlendirerek kendimi destekledim. "İçimi dökecek bir şeyim yok."

"Gerçekten mi?" diye sordu suyu tokatlayarak. "Kıymetli Sabrina'n hakkında konuşmuyorsun."

"Bu beni geri tutmuyor," dedim, *yalan söyledim*.

Gözlerini devirdi ve alay etti. "Bunu onun *öldüğünden* bile bahsetmeyen adam söylüyor. Onun hakkında kendine karşı dürüst müsün Daniel? Yoksa kendine her şeyin yolunda olduğunu mu söylüyorsun?" Daha sert itti, öfkesi beni en zayıf noktalarımın vurdu. "Bunu incinmemek için hayatı boyunca yalnız kalmak isteyen adam söylüyor. Bu mantıklı görünüyor ve seni hayatı yaşamaktan alıkoymuyor. Her şeyi içine tıktırdığın bir kutun yokmuş gibi davranıyorsun. Sanki sen de herkes gibi kendine yalan söylemiyorsun."

Çatlak.

Aynen böyle, dayanıksız duvarları yıktı. Onları dikmek için yeterli zamanım olmamıştı - gardımı indirmiştim - ve o da altındaki çığ öfkeye ulaştı.

"Bu benimle ilgili değil. Bunların hepsi *senin* için. Yardımına ihtiyacın vardı. Bunu sen istedin. Senden ve kendi sorunlarından kaçmak için bana yardım etmeye çalışmanı istemedim. Çünkü senin yaptığın bu, Hanna. Kaçmak. Sorunlarından. Sorunlarından."

Hanna arkasına yaslandı ve çenesini kaldırarak burnunun ucuyla bana baktı, sanki yeterince yükselebilseydi gözlerinden süzülen acıyı göremeyecektim. Karşılık bile vermedi. Sadece çekti

Omuzlarını geriye attı ve merdivenleri çıkarken üstünü örtme zahmetine katlanmadan gitmek üzere döndü.

Gitmesine izin verdim.

Her şeyi berbat etmiş ve sabahı mahvetmişim ama şu anda onun peşinden gidemeyecek kadar kızgındım. Destansı bir pislik olduğum için özür dileyeceğimi biliyordum ama sadece nefes almaya ihtiyacım vardı.

Banyo kapısı çarptı ve kendimden nefret ederek irkildim. Son yirmi dört saat içinde yaptığımız onca şeyden sonra belki de çok hızlı bir şekilde çok ileri gittiğimi düşündüğümde paniğe kapıldım. Ciğerlerim korkuyla doldu, belki de en zayıf olduğu anda ona her şeyi fırlatmışım ve şimdi banyoda Tanrı bilir ne yapıyordu.

Sadece beni sevmeni istedim. Ama yeterince iyi değildim. Seni çok sevdim, Daniel. Sen neden beni sevedin? Sonsuza kadar seninle kalmak istedim. Karın olmak. Senin hazır olmanı bekleyebilirdim. Genç olduğumuzu biliyorum ama kimse beni benim gibi istemeyecekti. Seni beklemek istedim ama bunu arkadaşından daha fazlası olarak yapmalıydım. İyi olduğumu söylediğimi biliyorum ama değilim. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Sahip olduğum tek şey sensin ve eğer beni sevmezsen. Kimse sevmez. Ve ben bununla yaşayamam. Asla yeterince iyi olamayacağım. Hiçbir zaman. O zaman neden uğraşıyorsun? Artık yapamıyorum. Bu çok zor. Hayat çok zor. Zihnimle yaşamak çok zor. Sadece seni sevmek istedim. Beni sevmeni istedim. Bunu yapamam. Özür dilerim. Sen beni sevmesen bile, ben seni hep seveceğim.

Kent'le çıktığım o gece kendini öldürmüştü.

Boğazımdaki safra yükseldi ve banyoya koşmak için acele ederken neredeyse güverteye düşüyordum. Kapıyı çarparak açmaya hazırlandım ama kilitli olduğunu gördüm.

"Hanna," diye bağırdım, avuçlarımı kapıya vurarak. "Hanna. Aç kapıyı, bebeğim. Özür dilerim. Lütfen, aç kapıyı." Alnımda boncuk boncuk ter vardı ve kapıyı içime çekerek kırıp açmak için zayıf noktasını aradım. "Kahretsin, üzgünüm Hanna. Konuş benimle. Lütfen."

Kolu salladım, adrenalin kaslarıma doldu ve onu koparabilecekmişim gibi hissetmeme neden oldu.

Bu konuda endişelenmeme gerek yoktu çünkü bir sonraki anda kapı açıldı. Hanna vücuduna sarılmış bir havluyla duruyordu, saçları sırlı sıklamdı ve sırtından aşağı sarkıyordu. Güzel yeşil gözleri şok içindeydi.

Hiç düşünmeden onu kollarıma çektim, çok sıkıyordum ama umursamıyordum.

"Daniel? Bu da ne böyle?" diye sordu hiç .

"İttiğim için özür dilerim. Sadece yardım etmek istedim ve çok fazla zorladım ve yapmamam gerekirken kendimi kaybettim."

Göğsümü itti ama kollarıma tutunarak çatık kaşlarıyla bana baktı. Nasıl görüldüğümü sadece hayal edebiliyordum. Yüz hatlarımı gölgeleyen vahşi korkuyu hayal edebiliyordum.

"İyi misin?" diye sordu yavaşça.

Yutkunarak, kendimi kontrol altına almak için derin nefes üstüne derin nefes alıyorum. "Evet," diye nefes aldım. "Kendimi tutamadığım için özür dilerim. Ve sen öfkeyle çekip gittin, ben de panikledim. Kendini buraya kilitlediğinde endişelendim sadece..."

Sabrina gibi kendine zarar vermenden ve bunun benim suçum olmasından endişelendim.

İtiraf edemedim ama sanırım anladı çünkü elleri beni yatıştırmak için yavaşça yukarı aşağı hareket etti.

"Ben iyiyim. Sanırım ikimizin de sakinleşmeye ihtiyacı vardı."

"Evet." Başımı salladım ve derin bir nefes daha alıp eğilerek başının tepesine bir öpücük kondurdum. "Özür dilerim. Gerçekten çok üzgünüm. Öfkelen dim ve bu yanlış tı. Sana yardım etmek istediğimi biliyorsun. Hatta teklif bile ettim ve bunu sorgulamana neden olduğum için kocaman bir pisliğim. Özür dilerim."

Omuzları gevşedi ve son birkaç aydaki Hanna, birkaç dakika öncesine göre biraz daha parladı.

"Seni itmemeliydim."

Başını salladı. "Yapmamalıydın. Ve ben de seni itmemeliydim. Ben de özür dilerim."

"Sadece endişeleniyorum. Senden hoşlanıyorum. Ve senin de belirttiğin gibi, en kötü zamanda nasıl bir boktan kurtulabileceğimin farkındayım." Daha önce bunun farkında değildiysem bile, birkaç saniye önceki panik halim bunu gün gibi ortaya koymuştu. "Senin için bunu istemiyorum."

Kollarımdan kurtuldu ve kendi kollarını göğsünde çaprazladı ama bu sabahki gibi daha açık görünüyordu. "Anlıyorum. Sanırım bana göz kulak olmanı takdir edebilirim," dedi küçük bir gülümsemeyle. "Sadece bugün değil."

"Bunu kabul edebilirim."

Ellerimi saçlarımda gezdirdim ve hâlâ çıplak olduğumun farkına vardım. Özellikle de gözleri vücudumda gezindiğinde ve kızardığında.

"Peki, şimdi ne olacak?" diye sordu usulca.

"Hazırlanmayı bitirsen ve biz de adadaki aktivitelere göz atsak nasıl olur?"

"Kulağa bir plan gibi geliyor."

"Tekrar özür dilerim," dedim o kapıyı kapatmadan önce. Tartışmamızdan kalan şüphenin hâlâ devam ettiğini görebiliyordum. Belki bu yüzden gerçeklerimden birini daha serbest bırakmıştım. "Öfkeyle çekip gittiğinde en kötüsünü düşündüğüm için özür dilerim. Sanırım geçmişim hiç beklemediğim bir anda karşıma çıktı. Sadece iyi olduğundan emin olmak istedim."

Yeşil gözleri anlayışla yumuşadı. "Sorun yok. Sana söz veriyorum, Daniel. Ben iyiyim."

O da öyle dedi.

HANNA

"Bunu yapabilirsin, Hanna. Sadece yukarı çık. Evrakları bırak. Hiçbir şey olmamış gibi davran. Ağabeyinin bilmiş bakışlarını görmezden gel."

bir yığın kâğıtla ofisimin kapısının arkasında durdum ve kendimi yukarı çıkmaya ikna ettim.

Cumartesi günü döndüm ve dün akşamki aile yemeğine katılmadım çünkü Daniel'la geçirdiğim bir haftanın yüzüme vurulmayacağından emin değildim. Onunla yattığımı bilmeleri düşüncesinden korkuyordum. Ona aşık olmaya başladığımı bilmelerinden korkuyordum.

Birilerinin bunu bilmesinden korkuyordum.

Özellikle Daniel, ilişkileri olmayan adam.

Arkadaşlık sözü vermiştik ve hiçbir şey hissetmemiştik ve ben burada, sadece onu düşünerek çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyordum.

Bunun için seksi bile suçlayamazdım. Bu his, bu kelebekler, sıcaklık ve karıncalanma farkındalığı bir süredir vardı. Bu yolculukta beni tüketen yavaş bir yapı. Seks bunu o kadar belirgin hale getirmişti ki artık ben bile inkâr edemiyordum.

Ve eğer bunu inkâr edemiyorsam, nasıl saklayabilirdim ki? "Ugh."

Kafamı masaya vurmamak için kendimi zor tuttum.

Kapı. Derin bir nefes alarak dik durdum, omuzlarım geride, çenem yukarıda. "Bunu yapabilirim. Boş bir yüz olabilirim. Kimsenin bir şey bilmesine gerek yok. En kötüsü olursa, kaçıp giderim. Tamamen mantıklı."

Kendimi yeterince ikna ettikten sonra kapıyı açtım ve bir duvara çarparak elimdeki kâğıt yığınının düşürdüm.

"Oh, kahretsın."

"Siktir, özür dilerim," dedik aynı anda.

Sean kağıtları istiflememe yardım etmek için benimle birlikte çömeldi.

"Tamamen benim hatam. kaptırmıştım," diye mazeret bildirdim. "Hayır, hayır. Nereye gittiğime bakmıyordum."

Ayağa kalktık ve sonunda Daniel'inkinden çok daha koyu olan mavi gözleriyle karşılaştım. Yumuşak bir gülümseme verdi ve eskiden bakarken kaybettiğim gamzesini ortaya çıkardı. Şimdi kendimi onun yanından geçip koridorda gitmem gereken yere bakarken buluyordum.

"Yolculuğunuz nasıldı?"

"Oh, güzel," dedim dikkatimi tekrar ona vererek. "Seni ofiste çok özledik."

Sözleri yumuşaktı, sadece benim içindi ve bu samimiyet karşısında yanaklarım alev aldı. Birkaç hafta önce bu adamla flört etmek, onunla bir randevuya çıkacak cesareti bulmak için yanıp tutuşuyordum ama şimdi ona baktığımda gördüğüm tek şey Daniel değildi.

Tepkimi gizlemeye çalışarak başımı eğdim ve yere baktım. "Evet, uzun bir yolculuktu. Ama benim ilk tatilim. Yani, evet."

Kekelediğim her kelimedede yanaklarım daha da kızarıyordu. Bu sefer onunla flört etmeyi düşünürken adrenalın patlaması yaşadığım için değil, daha çok kendimi inanılmaz derecede garip hissettiğim içindi. Durumu daha da kötüleştirmeden önce gitmem gerekiyordu.

"Şey, yapmalıyım-"

"Artık döndüğüne göre-"

Aynı anda konuştuk ve önce benim konuşmamı işaret etti.

Elimdeki kâğıt yığınının bir kalkan gibi kaldırdım. "Bunları bırakmalıyım."

Bir elini saçlarının arasında gezdirdi ve fark edilebilecek kadar geri adım attı ama hemen ardından gülümsedi. "Evet, tabii. Tabii. Belki seni yemekhanede tekrar görürüm. Matematik kelime oyunlarını özledim."

"Ne derler bilirsin. Matematik kelime oyunları deliliğin ilk *sinüsüdür*," dedim, onun yanından geçerken, topal kelime *oyununa* eşlik edecek şekilde garip bir kahkaha attım.

Yine de gülümsedi ve tek düşünebildiğim bunun beni eskisi gibi etkilemediği idi. Daniel'inki gibi değil.

Asansörü atlayıp merdivenleri kullandım ve yanından geçerken Erik'in asistanı Laura'ya el salladım.

"Şu anda burada değil," dedi.

Onunla yüzleşmek zorunda olmadığım için neredeyse rahatlamıştım.

"Ama Alex içeride. Toplantısı gecikiyor, o yüzden bekliyor."

Kahretsin. Alex, Erik'ten daha kötüydü. Yaratabileceğim en iyi maskelerin bile arkasını görebilirdi. Evrakları Lau- ra'ya bırakıp ofisten tamamen kaçmayı düşündüm ama içten içe Alex'le konuşma fikrinden nefret . Bana bok atacaktı ama aynı zamanda dinleyecekti ve belki de ihtiyacım olan şey buydu.

"Hey," dedim, kapıyı iterek açtım ve arkamdan kapattım. Erik dönerse mahremiyete ve bir işarete ihtiyacım olacaktı. Tanrı korusun, bir şey duyabilirdi.

"Merhaba," diye selamladı Alex Erik'in masasının arkasından. "Görüşmeyeli uzun zaman oldu. Tatilin nasıl geçti?"

"Güzel." Ve böylece kızardım ve gülümsedim. "Harika, aslında."

Kirpiklerimin altından odanın diğer ucuna bakma cesaretini bulduğumda, Alex iki kaşını da geniş gözlerinin üzerine kaldırmıştı.

"Ne?" diye sordum. Tüm masumiyetimle sordum.

Etkilenmeden göz kırptı.

"Hadi ama. Erik'e öğle yemeği getirdim ama yemek için burada değil ve içimden bir ses bu konuşma için patates kızartmasına ihtiyaç duyulacağını söylüyor."

Çantayı aldı ve oturma alanına kadar onu takip etmemi işaret etti. "Sadece bir geziydi," dedim beceriksizce gülerek. İkimiz de eninde sonunda döküleceğimi bildiğimiz halde neden rol yapmaya devam ettiğimi bilmiyordum.

"Nereye gittin? Bronzlaşmış görünüyorsun."

"Asheville'e ve Karayipler'e gittik."

"Dağlar ve okyanus. Fena değil." Başını salladı ve ağzına bir avuç patates kızartması attı. Çiğnerken beni düşündü. "Şimdi, ona karşı bir şeyler hissetmeye yolculuktan önce mi başladın yoksa yolculuk sırasında mı?"

Açık sözlülüğüne hazırlıksız olduğum için içkimi yudumlarken boğuldum. Daha fazla masumiyet ve dolandırma zamanımız olduğunu sanıyordum. "Ne?"

"Yani, ona hep sersem gözlerle baktın, ama kim bakmaz ki. O çok seksi. Ama şimdi, sadece seyahatinizden bahsederken, gözlerimin önünde eriyip bir su birikintisine dönüşeceğinizi düşündüm ve henüz ondan bahsetmedim bile."

"Belki de seyahatimden o keyif almışımdır."

"Dağlar ve okyanus o kadar da harika değil. Tabii seksi bir erkek yoksa. Anlat bana," diye başladı, tek kaşını .

"Oradayken derslerinize devam ettiniz mi?"

Kafamı çevirmeye bile zahmet etmeden hamburgerimden kocaman bir ısırık aldım ve zaman kazandım.

"Demek yaptın," diye doğru tahmin etti. "Bu bir şey ifade etmiyor."

"Belli ki öyle." "Onun için değil."

Alex'in sinsiliği yerini endişeye bıraktı ve ciddileşti. "Emin misin?"

Daniel'in üstümde, içimde hareket ederken beni çok yakından izlediği görüntüler. Kollarımda parçalandığında sanki onun sığınağıymışım gibi elimi tutuşu. Yolculuğumuz boyunca her yerde ve her fırsatta sevişmemiz. Her zaman güvende olduğumu bildiğimden emin olması. Beni öpüşü ve bana bunun herhangi bir şey olmadığını unutturması ama dokunuş konusunda rahat olmamı sağlaması.

Yolculuk boyunca bir ara çizgiler bulanıklaştı. Sadece benim için mi bulanıklaştı, yoksa onun için de bulanıklaştı mı bilmiyordum.

"İlişki yok dedik."

"Her şey değişir. Değiştiklerini hissediyor musun?"

"Benim için öyle. Ama bunun sadece benim için olup olmadığını söyleyemem. Belki de bana nasıl baktığını hayal ediyorum çünkü daha fazlası olsun istiyorum."

"Anlıyorum. Ama belki de hayal görmüyorsundur." İkimiz de bir ısırık almak için durduk ve olasılıklar üzerinde düşündük. "Yolculukta ne oldu? Daha fazlası olduğunu anlamayı sağlayan ne oldu?"

Yanağımı ısırarak ona söylememeyi, hiçbir şey olmamış gibi davranmayı düşündüm ama neden zahmet edeyim ki? Birine söylemem gerekiyordu. "Birlikte yattık."

Çenesi düşüp gülümsemeye dönüşmeden önce gözleri komik bir şekilde büyüdü. "Güzel."

Gülmekten kendimi alamadım. "Aman Tanrım. Dur."

"Bana anlatır mısın? İyi mi? Büyük müydü? Uzun mu? Sola doğru mu? Belki sağa?"

"Dur." Daha sert güldüm, ellerimle yüzümü kapattım.

"Ah, hadi ama. Sana Erik'i anlatacağım."

"Hayır. Lütfen yapma. Sana bilmek istediklerini söyleyeceğim, ama lütfen bunu yapma." Muzaffer bir edayla gülümsedi ve baklayı çıkarmam için eliyle işaret etti. "Harikaydı. Harikadan da öte. Mükemmeldi."

"Sikişmek gibi miydi? Yoksa daha fazlasını mı hissettin?"

Hiç kafasını çevirmediği, yavaş ve sert hareket ettiği anları düşündüm. Sonra göğüslerimi ısırdığı ve kalçalarımı morartıcı bir şekilde kavradığı anları düşündüm ve kontrolünü kaybetti. "Evet."

"Kahretsin," diye nefes aldı. "İkisi de mi? Bu en iyisi."

Başka bir şey söylememek için hamburgerimden son ısırığı aldım. "Ona nasıl hissettiğini söylemeyi düşündün mü?"

"Tanrım, hayır. Ben de yeni fark ettim. Onunla yattığım ilk erkek olmasından kaynaklanan aceleci bir duygu olmadığından emin olmalıyım."

"Eğer seni daha iyi hissettirecekse, seninleyken farklı görünüyor. Onu çok iyi tanımıyorum ama sana bakışı bana Erik'in bana bakışını hatırlatıyor."

"Ugh." Başımı ellerimin arasına aldım. "Sen olsan ne yapardın?"

"Şey, tek ilişkimden edindiğim tüm bilgimle hiç..."

"Biliyorum. Körün köre yol göstermesi gibi bir şey ."

"Carina'ya her zaman sorabiliriz," diye önerdi.

"Onun ne diyeceğini zaten biliyorum."

"Devam et," dedik ikimiz birlikte.

Gülmeyi bıraktığımızda Alex ayıldı. "Bilmiyorum, Hanna. Belki sadece akışına bırakmalı ve nereye gideceğini görmelisin. Sonuçta her sonucu göz önünde bulundurmalısın. Ona söyleyebilirsin ve o da aynı şeyi hissedebilir. Ya da ona söylersin ve..."

"Ve o geri ve ben arkadaşımı kaybettim."

"Dediğim gibi, her seçeneği değerlendirin ve en iyisini bulun. Bazı zamanlar en iyisi hala acı veren ama belki de en az acı verendir. Bazen de iyi bir cevap yoktur."

Beni en çok korkutan da buydu. Bu işin sonunda, başladığım zamanki kadar zarar görmüş olacaktım.

DANIEL

KAPIYI AÇTIM ve Hanna'yı içeri almak için bir an donakaldım. Her nasılsa, açık giyinmiş olmasına rağmen nefesimi kesmeyi başarmıştı. Sanki kot pantolon, siyah bir atlet ve büyük boy bir hırka yerine riskli bir iç çamaşırı giymişti.

"Hey," dedi ve beni kurtardı. "Hey. Gelmişsin."

"Tabii ki yaptım," dedi gülerek ve yanımdan geçip daireme girdi. "Ayrıca, neden yapmayayım ki?"

Kapıyı kapattım ve onu mutfığa götürdüm, sorusuna nasıl cevap vermek istediğimi düşünüyordum. Benden uzak durması için milyonlarca neden düşünebilirdim ama en yaygın olanı artık bana ihtiyacı olmadığıydı.

"Tabiri caizse her şeyi hallettiğimizi düşündüm." Bir kahkaha daha. Bu kez utangaç bir gülümseme ve kızarıklık vardı.

Karayipler'de geçirdiğimiz zaman boyunca bir yerlerde sınırlar bulanıklaştı. Ona yardım etmek istediğimi söyleyerek eylemlerimi haklı çıkarmak, onu arzulama şeklimi maskeleyemezdi. Yalan söyleyip her şeyi onun için yaptığımı söyleyemezdim. Onunla kendim için birlikte olmak istiyordum. Ondan hoşlanıyordum. Hem de çok. Ve bu sınırları yıkmak beni nasıl yol alacağımı bilmediğim bir arafta bıraktı.

Sahilde geçirdiğimiz o son birkaç gündeki halimize, dokunmaya ve öpüşmeye hakkı olan bir çift gibi devam etmek mi istiyordu? Yoksa sadece Voyeur'da dokunan arkadaşlarına geri mi dönmek istiyordu?

Bu gecenin sonuncusunu test edeceğini tahmin etmiştim. Onu daireme davet ettim çünkü mahremiyet ve zaman istiyordum.

"Sen hâlâ benim arkadaşısın. Menfaatler bitse de de."

Ben bir şişe şarap alırken o bir bar taburesinin kenarına tünedi, ama sözleriyle durdum. Bunları bir ifade olarak söyledi, ama arkasındaki soruyu duydum - içimde dönen aynı belirsizlik bir cümleyle dışarı çıktı.

Şarabı tezgâhın üzerine koydum ve gözlerimle buluşmasını bekledim. "Dediğim gibi, tamamen seninim."

Eli benimkinin üzerinden kayarak bardağı kavradı ve orada kaldı. Ne yaptığımız ya da daha doğrusu bir şeyler patlamadan önce bunu daha ne kadar yapabileceğimiz sorusu etrafında dans ederken an uzadı.

Henüz hazır değildim. Şu anda gözlerimizin paylaştığı gerçek konuşmayı yapamazdım. Boğazımı temizledim ve usulca elimi çektim.

"Zor değil. Sen güzel bir kadınsın." "Sen de fena değilsin."

"Yaşıma göre yapabileceğimin en iyisini yapıyorum," diye göz kırparak şaka yaptım.

"Evet, yani, kaç ? Altmış mı? Yetmiş mi?" Gülümsemesini bardağının arkasına saklamaya çalıştı ama gözleri mizahla parlıyordu.

"Sen bir isyancısın."

"Sayılar benim reçelim. Ne diyebilirim ki?"

"Rakamlardan bahsetmişken, bugün işe dönmek nasıldı?" Asıl sormak istediğim, *onun yüzünü görmek ?*

Uçtun mu? Sonunda onun randevusunu kabul ettin mi? Bu yakında bitecek mi çünkü artık seks yapabileceğinizi biliyorsunuz?

"İyiymiş. Alex'le öğle yemeği yedim ve ofisimde saklanıp işlerimi hallederek Erik'ten üçüncü dereceden dayak yemekten kurtuldum."

"Senin için endişeleniyor."

Onun için endişeleniyordum. Karayipler'deki tartışmamızı geride bırakmayı başarmış ve seyahatin geri kalanında birbirimizden keyif almıştık ama geçmişin onu hâlâ rahatsız ettiğini inkâr etmesini bir türlü atlatamıyordum. Bu konuda her terslediğinde ve sonra iyi olduğunu söylediğinde, korkularım artıyordu. Patlamadan önce daha ne kadar dayanabilirdi?

"Öyle yapıyor. Ve onu bunun için seviyorum. Ama aynı zamanda yirmili yaşlarımdan ikinci yarısındayım. Bir noktada, hayatımı her şeyi on iki yaşındaymışım gibi açıklamadan yaşayabilmeliyim. Annem ve babam bile beni bu kadar rahatsız etmiyor."

"Hayal bile edemiyorum. David ve ben çılgındık ama bir şeyleri ateşe vermediğimiz ya da tutuklanmadığımız sürece ailelerimizin pek umurunda değildi."

"Peki bunu yapabildiniz mi?"

"Ben hiç tutuklanmadım. Birkaç şeyi ateşe vermiş olabiliriz."

"Seni zebani," diye şaka yaptı. "Peki, bu gece için ne planlıyorsun?"

Barın etrafında dolaşarak onu inceledim, sahip olabileceği herhangi bir siniri anlamaya çalıştım. Ben yaklaştıkça boynundaki nabız daha da . Elimi boynuna doğru kaydırıp saçlarına doğru dudakları aralandı.

Elimi yumruk yapıp başını geriye doğru çektiğimde gözleri büyüdü, neredeyse yeşilin her santimetresini yutacaktı.

Nefes aldı ama hemen yere baktı, bir ısırık acı onu tahrik ettiğinde her zaman yaptığı gibi tepkisini gizledi. Bedeni ve zihni savaş halindeydi ve benim bu geceki amacım ikisinin senkronize olmasını sağlamaktı.

" olur mu?" Yumuşakça sordum.

Hâlâ başını kaldırmıyordu ama tutuşumun izin verdiği ölçüde başını salladı. Vücudunu taradım, her santiminde sıkıntı belirtileri olup olmadığını inceledim. Avuç içleri uyluklarına yayıldı ve sıkıca kavradı. Koltukta kıvranıyordu ve yemin ederim, başımı eğsem arzusunun kokusunu alacağımdan emindim. Gözlerim dolgun göğüslerine takıldı, mükemmel meme uçları gömleğinin ince kumaşına sertçe çarpıyordu. Verdiği tepkinin farkında olmasını isteyerek parmağımla sert ucuna hafifçe dokundum ve gözleri karanlık ve arzulu bir şekilde benimkilere dikildi.

"Hoşuna gitmesi sorun değil, Hanna. İsteğini ve nelerden hoşlandığını kontrol etmekte sorun yok. Eğer bir ısırık acı seni tahrik ediyorsa -seni ıslatıyorsa-" Boynunun derisine doğru nefes aldım, hassas etini ısırdım. " zaman sorun yok. Geçmişin bunun üzerinde hiçbir kontrole sahip değil."

Geri çektiğimde, saçlarını tekrar salladım ve bu sefer gözleri benimkilere yapıştı kaldı. Bu sefer dili dudaklarında kaymak için dışarı çıktı, neredeyse onları tatmam için yalvarıyordu.

"Ne istiyorsun?" diye sordu nefes nefese.

Saçındaki yumruğumu gevşettim ve başparmağımı yanağını okşamak için hareket ettirdim. "Sınırlarını test etmek istiyorum. Düşündüğünden daha ileride olabileceklerini kabul etmeni istiyorum. Bunu yapabilir miyim, Hanna?"

Dudaklarını bir kez daha sildim ve dayanamadım. Eğildim ve en alttakini ısırdım, çıkan inilti hoşuma gitti.

"Evet," diye fısıldadı.

"Aferin kızıma," diye övgüde bulundum, geri adım attım. Elini tuttum ve onu tabureden çekerek arkamdan yatak odama götürdüm.

Sıkıca tutundu ve basit düzeni taradı. Evime nadiren kadın getirirdim ve her şeyi basit tutardım. Koyu bir yatak örtüsü

çıtalı bir yatak başlığına sahip bir kral yatağın üzerinde. bir şeyleri içinden geçirebilmeyi severdim. Bu gece yapacağımdan değil.

Hanna'nın kalın bileziklerinin altına gizlenmiş yara , herhangi bir şeye kelepçelenmenin zor bir sınır olduğunu anlatıyordu.

"Soyun," diye emrettim.

Geniş gözlerini benimkilere dikti. "Ne?"

"Bu geceki alay, yavaş yavaş ortaya çıkmakla ilgili değil. Sonrasındaki her şeyle ilgili. O yüzden soyun."

İşlerin başlamasına yardımcı olmak için gömleğimi çıkardım ama kot pantolonumu çıkarmadım. Aramızda çok fazla katman kaybedersem, muhtemelen pes eder ve onu olabildiğince hızlı ve sert bir şekilde becerirdim.

Bir savaşçı gibi omuzlarını geriye çekerek kazağını silkti ve ayaklarının dibine bıraktı. Aynı anda, kot pantolonuna geçmeden önce ayakkabılarını tekmeledi. Kot pantolonunu kalçalarının üzerinden geçirirken göğüslerinin üstünün altında sallanışını izlemek, sikimin serbest kalmak için can atmasına neden oldu.

Üzerinde mor bir dantel parçası ve dökümlü siyah gömleğiyle duruyordu. Bu kadın şimdiye kadar gördüğüm en seksi iç çamaşırlarından bazılarına sahipti. Bayılmışım.

"Hepsi."

Derin bir nefes daha aldı ve tişörtünü kafasına geçirip külotunu indirdi. Tanrım, onun çıplak vücudundan asla bıkmayacaktım. Orada öylece durması, hissettiği güvensizliği bir kenara itmesi onu daha da seksi yapıyordu.

Tam önünde durana kadar yürüdüm ve ellerimi göğüslerinin üzerinde gezdirdim, ellerimi onun ellerine sokmadan ve onu yatağa götürmeden önce uçlarını çimdiklemek için zar zor durdum.

". "

"Ne zaman soyunacaksın? Seni görmek istiyorum."

"Hanna, eğer şimdi soyunursam her şey biter. Bu pantolon ikimiz için de üzerimde kalacak."

Sinsi bir gülümsemeyle yatağa geri döndü, üzerimde yarattığı etkinin tadını çıkarıyordu. Şüphe kalmadığından emin olmak için, kalçama doğru uzanan sert uzunluğu kavradım.

"Yatak başlığına tutun," dedim usulca, daha önce sahip olabileceğim tüm sertlikten sıyrılarak. Ne olursa olsun hayır diyebileceğini bilmesi gerekiyordu.

"Beni zincire vurmayacak mısın?"

Elimi baldırına koyarak sıktım. "Hayır, Hanna. Kontrol tamamen sende. Sadece sana yaptığım şeye odaklanmanı istiyorum.

bana dokunmaya değil." "Ama
ben sana dokunmak
istiyorum." "Dokunacaksın.
Daha sonra."

Başını sallayarak ellerini yavaşça çerçeveyi kavramak için hareket ettirdi.

Kenarda diz çöktüm, eğildim ve bacaklarını öpüp ısırarak amından kaçtım ve göğüslerine ulaştım. Her birini avucumun içinde tuttum ve her santimini ısırdım, emdim ve yaladım. Meme uçları pembe ve dolgun olduğunda, gece standımdan kutuyu aldım ve onları çıkarmadan önce gözleriyle mükemmel bir şekilde eşleşen zümrüt mücevherlerle süslenmiş kelepçeleri ona gösterdim. İzin istemedim ama ne olacağını bilmesini istedim. İnkâr etmedikten sonra, onları çıkardım ve aynısını diğerine yapmadan önce kelepçeyi bir ucun üzerinden yavaşça hafiflettim.

Başını yastığa yasladı, etrafımı sarmak için bacaklarını genişletti ve herhangi bir sürtünme için yukarı itti. Yerlerine sıkıca oturduklarında, başparmaklarımı her iki uca hafifçe sürttüm.

"Çok güzel," diye fısıldadım. "Nasıl bir his?"

"Acıyor," diye inledi. "Ama sanki klitorisime bağlılarmış gibi hissediyorum. İkisi de zonkluyor, Daniel."

"Biliyorum bebeğim. İyi hissettirmeme izin ver." "Lütfen."

Göbeğine kadar öpücüklerimi yolladım, bacaklarını açtım ve ihtiyaç duyabileceği her an gözlerimin onun için hazır olduğundan emin oldum. Herhangi bir anı zamanımıza girmeye çalışırsa onu ana sabitleyebilmek istedim.

Dilimi yarığından geçirdim ve başı geriye düştü, ağzı yüksek bir iniltiyle açıldı. Kıvrımlarıyla oynadım ve ısırdım, sadece durmak ve tekrar kızdırmak için klitorisine saldırmak için durdum. Suları göbeğinden taşıyor, kık yanaklarının arasından sızıyordu ve parmağımla izini takip ettim, önce amcığında oynadım ve sonra dar deliğini daire içine almak için aşağı indirdim.

Hemen sıktı ama hayır demedi. Hatta bekledim ve beni hala durdurmadığında, içine bastırdım. Yeniden harekete geçmesini izlerken gözlerimi ondan ayırmadım, ağzım amına ve parmağım kıkına yapışmıştı. Kıvrandı, kıvrandı ve başını hayır anlamında salladı ama asla aşağı bakmadı, asla hayır demedi.

"Bundan hoşlanman sorun değil. İstedini hissetmek senin elinde. Ve eğer bu his zevkse, o zaman onu hisset, bırak seni yıkasın." Kalçalarını yukarı doğru itti ve ben de kalçasına sert bir ısırik atarak kendi fısıltımı söyledim

Yumuşak tenine karşı itiraf. "Ben de kıcımla oynanmasından hoşlanıyorum. Bu yanlış mı?"

"Hayır. Hayır," diye bağırdı.

"Daha ister misin?"

"Evet."

"Söyle bana. Ne istediğinizi sahiplenin ve bana söyleyin." "Gelmek istiyorum. Lütfen."

"Nasıl?"

"Ağzını üzerimde istiyorum ve parmağını... ."

Bu sözlerin Hanna için ne kadar büyük bir başarı olduğunu bilerek gülümsedim. Ödül olarak klitorisine yapıştım ve parmağımı kıcına daha sert sokarak zevk çığlıklarını sevdim. Spazmını bitiremeden vücudunu yukarı doğru hareket ettirdim ve her seferinde bir kelepçeyi , hassas uçlarını emerek ondan başka bir orgazm çektim.

Tüm bu süre boyunca yatak başlığını hiç bırakmadı ve ben kendimi özgür bırakılmak için yalvaran bu güçlü, vahşi kadının içine gömmeye hazırdım.

Ellerimi dezenfektanla hızlıca sildikten sonra her şeyi bir kenara attım ve ona doğru ilerledim.

"Çok güzelsin. Çok mükemmelsin."

Onu öpmek istiyordum ama başladığımız kuralların şimdi evde olduğumuz için geçerli olup olmadığını bilmiyordum. Ama uzun süre merak etmeme gerek kalmadı çünkü kollarını boynuma doladı ve sıkıca sarıldı, beni her öptü. "Lütfen, sık beni Daniel. Sana ihtiyacım var."

Sana ihtiyacım var. Sana ihtiyacım var.

Kelimeler vücudumda bir elektrik akımı gibi titreşerek tüylerimi diken diken etti. Beni canlandırdılar ve dehşete düşürdüler.

Vahşi bir erkeğe dönüşerek kot pantolonumu yırtıp çıkardım ve Hanna'yı dört ayak üzerine kaldırdım.

"Hayır," diye itiraz etti. "Bu şekilde değil."

İlk paniğine karşı güçlü durdum ama onu zorlamadım. Bunu enine boyuna düşünmüştüm ve durmadan önce her şeyi görmesine ihtiyacım vardı. "Bak bebeğim," dedim başını sola çevirerek. Şifonyerimin üzerindeki büyük aynada güzel vücudu kavisli bir şekilde görünüyordu. Kıcı yukarıda, göğüsleri altında ağırlaşmıştı. Ben, arkasında, sikim uzun ve gururlu ve onun içinde olmak için çaresiz.

"Eğer durmak istersen, . Herhangi bir noktada. Sadece beni ne kadar muhteşem götürdüğünü görmeni istedim."

Dondu kaldı, parlak gözleri bize yansıyan sahneyi tarıyordu. Dışlerimi sıktım, kendimi tutmak için sikimi sıktım ve bekledim.

"Daniel," diye fısıldadı. Dudağını ısırды ve hatta gözlerinin görebiliyordum.

Kahretsin. Çok ileri gittim. "Tamam, Hanna. Özür dilerim. Bunu yapmamalıydım.

."

Hareket etmek istediğimde, eli kalçamı yerinde tutmak için geri döndü. "Hayır. Görmek istiyorum. Senin gördüğünü görmek istiyorum. Bunun diğer tüm anıları yok etmesini istiyorum."

Bazen o kadar hafif şeyler söylüyordu ki, ne anlama geldiklerinin sert etkisi için kendimi hazırlayacak zamanım bile olmuyordu. Kalçalarını çok sıkı kavramamak, kaslarımı gevşetmek ve kıcının sert yanaklarını okşamak için tüm çabamı harcadım.

"Eğer herhangi bir noktada durmak istersen, söylemen yeterli." Başını salladı ve hareketsiz kaldı.

Geri çekilip yanağına bir darbe indirmeden önce bir yavaş vuruş daha. Ağzı açık kaldı ve elimi tekrar geri çekip bu sefer daha aşağıya vurduğumda gözleri fal taşı gibi açıldı. Beş kez daha ve daha fazlası için geri itmeye başladı. Elimi bacaklarının arasında gezdirip tüm döllerini topladığımda ikimiz de zevkle inledik. Sikimi okşadım ve kendimi hizaya getirdim.

Kıpırdamadan durarak çekilmesini bekledim ve o çekilmeyince içeri girdim. İçine sert ve hızlı bir şekilde girip vahşi bir hayvan gibi ona sürünmek istedim ama durumumuzun ne kadar tehlikeli olduğunu biliyordum ve onun zevkten başka bir şey yaşamamasını istiyordum. Kalçalarını tuttum ve yavaşça dışarı çıktım ve tekrar içeri girdim. O geri itene, vücudu daha fazlası için yalvarana kadar dolambaçlı bir şekilde yavaş tempoda devam ettim.

Elimi omurgasından yukarı kaydırдыm, yumruğumu saçlarına gömdüm ve kavradım, başını geriye çektim ve tuttum, şimdi onu sertçe beceriyordum.

"Daniel. Oh, Tanrım. Evet."

Aynada kendimizi izlerken ikimizin de dudaklarından anlaşılmaz zevk ve yalvarma sesleri dökülüyordu.

"Şu haline bak," diye homurdandım. "Koca sikimi içine alan mükemmel amcığına bak. İyi hissettiriyor mu, Hanna? Dar amcığını girmesi hoşuna gidiyor mu?"

"Evet. Daha fazla. Lütfen."

Çılgına dönmüştü, elleri yatağı pençeliyordu. Ellerinden biri kendi göğsünü kavrayıp meme ucunu çimdikliyordu. Lanet olsun, bu manzara sonsuza dek hafızamda yer edecekti.

Saçlarını bırakarak ön tarafına uzandım ve klitorisini bulup acımadan ovdum.

İki elini de aşağı indirdi ve gözleri kapandı, ağzı yüksek bir çığlıkla açıldı. Vücudunu sıkıca tutmam gerekiyordu, böylece amı çok sert kasıldığında sikimi sıkıp çıkarmadı. Dudaklarındaki son çığlığı da sıkarak her bir sıkışma anını yaşadım. O zevkten inerken benim orgazmım da başladı. Taşaklarım sıkıca çekildi ve onun içinde sertçe becerdim, gidebildiğim kadar derine ittim, sahip olduğum her şeyi ıslak sıcağının içine döktüm.

"Siktir, Hanna. Siktir."

Dünyaya geri döndüğümde, vücutlarımız terden birbirine yapışmıştı ve bir şekilde onun üzerine yığılmamayı başardım.

Sırtından aşağıya doğru öptüm, yavaşça vücudundan çıktım, sadece geri itmek istedim. Hiç ayrılmak istemedim.

Geri adım atar atmaz öne düştü ve ben de onu temizlemek için bir bez kaptım.

"Bittim ben," diye güldü, yorgunluk sözlerini mırıldanıyordu. "Bana otuz dakika ver, sonra çıkacağım. Söz veriyorum."

Tanrım, onun gitmesini istemiyordum. Sadece bu fikir bile içimi titretiyordu. "Gitme. Bu gece benimle kal."

Bunun iyi bir fikir olmadığını düşünmeden kelimeler ağzımdan çıkmıştı. Düşünmenin ötesindeydim. Bedenim onu ve gitmesine hazır değildim.

Başını yana çevirdi ve sırlı zümrütlerle beni izledi, dudakları yukarı kalktı. "Öyle mi?"

"Evet." Ben de gülümsedim ve onu kollarımın arasına almak için uzandım. "Son birkaç gecedir senin yanında uyumayı özledim."

"Ben de," dedi esnemesinin üzerinden.

Ondan sonra bir şekilde ağzımı kapatmayı başardım. Gerçekten söylemek istediğim şeyi bir şekilde kendime sakladım.

Seni asla bensiz istemiyorum.

HANNA

"GÜNAYDIN."

Eğer Daniel'ın sesinin seksi olduğunu düşünseydim, sabahki sesinin yanına bile yaklaşamazdı. Derin bir gümbürtü tenimi okşuyor, her santimini uyandırıyor.

Yuvarlandım ve gözlerinde boğuldum. Penceresinden içeri süzülen güneş gözlerini aydınlatıyor, bana kulübemizin dışındaki okyanusu hatırlatıyordu.

"Günaydın," diye fısıldadım, kollarına gömüldüm.

Birlikte yaptığımız yolculuktan sonra çizgiler bulanıklaştıysa bile, şimdi görünmez hale gelmişlerdi.

Son on günün beşinde onun evinde kalmıştım.

Bir arkadaşla akşam yemeği olarak başlardı. Karşılıklı oturur, birbirimizin kollarında olmayı beklemiyormuşuz gibi davranırdık. Birbirimiz için umutsuz değilmişiz gibi davranırdık.

Elbette, her ziyaret için bahaneler uydurduk. Voyeur'dan sonra içkiler. Denemem için yeni bir şey bul. Sınırlarımı keşfetmek. Ama gerçekten hissettirdiği şey, *bizim sınırlarımızı* test etmektir ve her gece arkadaşların sınırını daha fazlasına itti. Her gece ona biraz daha aşık oldum.

Arada bir geçmişim hakkında konuşmayı gündeme getiriyordu ama asla zorlamıyordu. Sanırım ikimiz de daha önce yaşadığımız gibi yeni bir tartışmadan kaçınmayı umuyorduk. Daniel hakkında her zaman takdir ettiğim bir şey, bana kırılabilir cam muamelesi yapmamasıydı ve belki de yapmadığı için, onu çok zorlayan Erik'ten daha fazla duydum. Belki de Daniel'in sözleri içime işledi ve kutumu açıp her zaman sakladığım şeylerle biraz olsun yüzleşmek istememe neden oldu.

"Nasıl uyudun?"

"Dün geceden sonra mı? Ölüler gibi."

"Evet, sanırım bir ara horladığımı duydum."

Nefesim kesildi ve omzuna bir tokat attım. "Ben

."

Bileğimi kavradı ve başımın üzerine kaldırarak kolayca kurtulabileceğim gevşek bir kelepçe oluşturdu ve üzerime yuvarlandı.

"Çok seksiydi. Seni tekrar uyandırmak zorunda kalacağımı düşündüm," diye hırladı boynuma karşı.

Ereksiyonu kalçamı dürttü ve onu içeri almak için mutlu bir şekilde açıldım. Boynumu ısırdı ve yaladı, kulağımı emdi ve yanağımdan ağzıma doğru öptü, yavaşça içime kayd.

Gözlerim kapandı ve onun hissinde kaybolabildiğim gerçeğinin çıkardım. Beni nasıl gerdiğini. Göğsünün meme uçlarıma sürtünmesi. Kalçalarının uyluklarımı birbirinden ayırması. Dudaklarının benimkilerin üzerinde gezinmesi.

Hepsi bana yakındı ve karanlıkta aklımdan çıkmayan bir anıyla paramparça olmayacaktı. Daniel bana bunu verdi ve ben de onu için sevdim. Onu çok daha fazlası için sevdim ama bu en iyisi olmalıydı.

"Çok güzel," diye inledi, göğüs uçlarını ısırmak için göğsümden aşağı indi. Yumuşak bir şekilde başlıyor, dilini uçlarda gezdiriyor, sonra emiyor, sonra ısıyor ve çekiştiriyordu. Her birinin etrafını ısıyor, daha sonra bakmam için izler bırakıyordu. Aynada bakıp orada oldukları için daha uzun boylu duracağım izler. Utanç içinde sinip başka tarafa bakmazdım.

"Daniel," diye fısıldadım adını bir yalvarış gibi. Çok yavaş hareket ediyordu ve daha fazlasına ihtiyacım vardı.

"Evet, bebeğim." Yukarı baktı ve benimle geçtiğini anladım. Sinsi parıltısı, yavaşça çekip yumuşakça geri itmesi.

"Becer beni. Lütfen."

Göğsümün alt kıvrımına son bir ısırık ve sonra eli kaydı. Artık bileğimi tutmuyordu ama parmaklarını benimkilerle birleştirmek için kaydı ve sıkıca tuttu. Diğer eli kalçamın etrafında kıvrıldı ve onu kalçasının üzerine kaldırarak daha derine doğru hareket etti. Gözleri benimkilere yapıştı ve hâlâ yavaş ama daha sert hareket ediyordu. İtişleri sertti, klitorisime vurmak için sert itişlerle önceden kesildi.

Elim onunkine sıkıca yapıştı, ona bağlandım, asla bırakmak istemedim. Bedenimdeki her hareketle nefes aldım, başka hiçbir şey hissetmek istemedim. Gözlerimi kapatmak, başımı arkaya çevirmek ve o anın içinde kaybolmak istedim ama yapamadım. Başka tarafa bakamadım. O

Aletiyle beni sahiplendi, gözleriyle beni esir aldı ve ben de ona izin verdim. Kapıyı memnuniyetle açtım ve içeri girdim, anahtarı atmaktan ve asla ayrılmamaktan mutluydum.

Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum.

Kelimeler dilimin ucunda oynaşıyordu ve onları tutmak için harcadığım güç yüzünden gözyaşlarım gözlerimin arkasını yaktı. Daha hızlı hareket etti, zevk çok fazla olmaya başlamıştı. Altında kıvrandım, her sokuşunda klitorisimi ovuşturdum.

Yıldırım hızıyla yuvarlandı, beni de yanına çekti ve ayağa kalktı, beni kendine yakın tutarak ritmi kontrol etmeme izin verdi.

Bu pozisyon kısa sürede favorim haline gelmişti. Kontrol ve hâkimiyet arzumu körüklüyor ve damarlarımı daha fazla ısıyla dolduruyordu. Kalçalarımı kullanarak yükseldim ve düştüm, aşağı doğru öğüttüm ve daha hızlı hareket ettim.

Etimi emdi ve ben de sıkıca tutundum, tüm tempomu kaybettim ve ona sertçe bindim, boşalmaya ihtiyacım vardı. Daniel kalçalarımı kavradı ve bana yardım etti. Ter vücudumu kaplamıştı ve kaslarım çok sıkı çekmekten ağrıyordu, orgazmın gelmesini beklerken kenetleniyordum.

"Hadi, bebeğim. Sikime boşal. O daracık amcığınla sık beni."

Edepsiz konuşmalar bir zamanlar kaçmama neden oluyordu, ama şimdi beni uçurumun kenarına gönderdi, şimdiye kadar bildiğim en mutlu unutuşa düştüm.

Onun homurtu ve inlemelerine karışan kendi orgazmımın müziğiyle dünyam dört bir yanımda patladı.

"Siktir, evet," diye bağırdı. "Sikeyim. Hanna."

İkimiz de zevkin her damlasını tükettiğimizde, birbirimize sıkıca sarıldık, nefes nefese kaldık ve terimizin bizi ten tene yapıştırmasına izin verdik. Başını göğsüme yasladı, ara sıra göğüs dekolteme hafifçe öpücükler konduruyor, bedenime hürmet ediyordu. Başını kucakladım ve tırnaklarımı kafa derisinde gezdirdim. Yumuşadığında bizi yana yatırdı ve çekildi.

Onun döllerinin amımdan süzülüp kalçalarımı kaplamasından asla bıkmazdım. Sanki beni sahiplenmiş gibiydi ve daha fazlasını asla istemedim.

"Daha erken ama sen işe gitmeden önce spor salonuna gidebiliriz diye düşündüm."

İnledim. "Ugh. Daha yeni ."

Güldü ve çenemi ısırdı. "Bugün sana yeni bir şey öğretmek istiyorum. Ve öğrendiklerini gözden geçirebiliriz."

Haftada bir kez spor salonuna gitmek için zaman ayırıyorduk ve Daniel bana kendini savunmayı öğretiyordu. Her ne kadar kendimi bu yataktan kaldırmak istemesem de, her dersin beni bir öncekinden güçlü hissettirdiğini kabul etmek zorundaydım.

"Gel hadi. Dersler başlamadan önce oraya varabiliriz ve burası bize kalır."

Zihnim Daniel'ın beni mindere sabitlediği ve etraftaki tüm aynalarla birlikte beni aldığı ana gitti. Onun içimde hareket ettiği bir üç altmışlık.

Yataktan fırladım ve için acele ettim, kahkahası arkamdan geliyordu.

Bir kahve içtik ve söz verdiğimiz gibi boş olan spor salonuna gittik. Sahibi böyle durumlar için Daniel'a anahtarları vermişti.

Ben gerinirken o da çantasından iki büyük ped çıkardı.

"Bunlar ne?"

Ellerini sırtındaki halkaların içine soktu. "Sana nasıl dövüşeceğini öğretmek istiyorum. Çabucak silahsızlanmayı ve kaçmayı biliyorsun, ki öncelikli olan bu, ama ihtiyacın olursa, nasıl yumruk atacağını da bilmeni istiyorum.

"Tamam," dedim yavaşça.

"Güven bana," diye güldü. "İyi olacak."

Geçtiğimiz haftalarda öğrendiğim temel bilgileri gözden geçirdik ve bunları her yaptığımda daha da kolaylaştılar. Bunlara ne kadar aşına , panik anında unutma olasılığımın o kadar azalacağına söz vermişti, bu yüzden sürekli pratik yaptım.

"Tamam, güzel. Önce doğru nasıl yapılacağını konuşalım."

"Yumruk yapmanın yanlış bir yolu var mı?"

"Elbette öyle. Elini yanlış kapatırsan bir yerlerini kırabilirsin."

"Bütün bunları nereden

öğrendin?" "Fırsat buldukça

kickboks yapıyorum."

"Seksi," dedim kaşlarımı sallayarak.

Göz kırptı ve bana nasıl yumruk yapılacağını gösterdi. "Başparmağını parmaklarının üstünden dışarı çıkar." Arkama geçip elini benimkinin üzerine sardı ve ben de sırtımdaki lezzetli sığağa değil, onun ne yaptığına odaklanmaya çalıştım. "Vuruşunun en çok orta parmak eklemlerine odaklanmasını istiyorsun. Hiçbir şeyi kırmadan etki almak için en iyi konumdadır."

"Beni yumruk atmanın en iyi seçenek olduğuna ikna edemezsin."

"Eğer doğru yaparsan öyle." Kolumu uzattı ve diğerini kendine doğru çekti. "Aynen böyle. Kendini korumak için bu kolunu yakın tut."

Elimde değildi, o çekilmeden önce geri ittim, iniltisini sevdim.

Boynumu ısırdı ve hırladı, "Dikkatimi dağıtma, kadın."

Gülümsememde pişmanlık yoktu.

Büyük pedleri taktı ve önümde durdu, onları yüzünün önünde tuttu, ayaklarını genişçe destekledi. "Tamam. En iyi atışını yap."

Ayaklarımı hareket ettirmeden yumruğumu mindere attım ve kolunu zar zor oynattım.

Şüpheyile siyah derinin etrafına baktı. "Hepsi bu mu?"

Alay ettim. "Tüm bu kaslarla seni incitmek istemiyorum," diye şaka yaptım, kaslarımı esneterek. Aslında Daniel'la çalıştıktan sonra biraz kaslanmıştım ve bu güzeldi. Ama gerçekten zarar verecek kadar değil. Özellikle de onun gibi geniş ve güçlü birine.

Gülümsemi ve her şey durdu. Güneş bir pencereden içeri giriyordu ve yemin ederim, melekler her an şarkı söyleyecekmiş gibi yüzünü aydınlatıyordu. Yıllarca gülmekten gözlerinin kenarları kırışmıştı ve ben kendimi biraz daha kaybettim.

Onu çok seviyordum ve bu beni korkutuyordu.

"Tamam," dedi ve beni o ana geri çekti. Gülümsemesi kayboldu ve yüzünü buruşturdu, ne söyleyeceğini bilemiyormuş gibi ağzını birkaç kez açtı. "Ben... Ben sana saldıran adamlardan biriymişim gibi davranmanı istiyorum."

Bir kova soğuk su gibi tenimi ürpertti ve beni iliklerime kadar uyuşturdu. "Ne?"

Eldivenleri kaldırdı ve pozisyonunu aldı. "Nefret ettiğin biriymişim gibi davran - yumruklamakta sorun yaşamayacağın biri. Yumruklamak *istediğin* biri."

"Daniel," diye nefes aldım, kulaklarımdaki çınlamadan onu zar zor duyuyordum. Kutum çatlayarak açıldı ve geçmiş dışarı süzüldü. Sanki yüzlerini hayal etmemiştim - onları bir hiçten daha az bir hiç haline getirmeyi hayal etmemiştim.

Kemiklerim bedenime göre çok büyüdü, kaslarım onarılamayacak kadar ağrıyor, serbest bırakılma ihtiyacıyla titreşiyordu. Gözlerimi sıkarak kapattım. *Bu* yüzden kutumu açmadım. İçinde kilitli tuttuğum anılar

Karanlık etrafımı sarmış, beni yutmaya çalışıyordu. Çok büyüktü. Bunu yapamazdım, bununla yüzleşemedim.

"Terapistinizle konuştunuz. Geçmişinle zihinsel olarak başa çıktın ama o küçücük bedeninde çok fazla nefret ve öfke taşıyorsun. Bırak dışarı çıksın. Bunu kendi yararına kullan. Onu kontrol etmeyi öğren, o da seni kontrol etmesin."

Onu kontrol etmeyi öğren. Sözlerine odaklandım ve ayaklarımı destekledim, bir elimi yakın tutarak döndüm ve yumruğumu mindere indirdim. Darbe kolumu sarstı ve göbeğimi salladı. Kaslarım aynı anda hem gerildi hem de gevşedi. Daha fazlası için aynı anda bıraktım.

Kaçırdığım şey buydu. Barre'ın bana veremediği şey buydu. İhtiyacım olan rahatlama buydu.

", Hanna. et. Bırak çıksın."

Aylar geçtikçe yüzler bulanıklaştı. Bakmayı bıraktım, zihnimden kaybolmaları için dua ettim. Biri hariç hepsi.

Punch.

Sofia ve beni yakalamak için iki adam gelmişti. Bizi arkadan şaşırtarak gizlice dışarı çıkardılar ve kolumdaki bir çimdik beni yere düşürmeden önce gördüğüm son şey Sofia'nın kocaman gözleriydi.

Punch.

Bir otel yatağına kelepçelenmiş olarak uyandım. Kız kardeşimin çığlıkları köşeden gelen et seslerine karışıyordu.

Punch. Punch.

Sandalyeden kalktı, ince dudaklarında bir alay vardı. Gamzeleri bile kara gözlerindeki tehdidi yumuşatamamıştı. Pantolonunu indirerek odanın içinde dolaşırken bana bakışlarını asla unutamam.

Punch. Punch. Punch.

"İyi kız, Hanna. Daha sert."

Elbisemi, iç çamaşırımı yırtan elini asla unutmayacağım. Boğazımdan kopan çığlığı ya da elinin yanağıma attığı tokadı asla unutmayacağım. Boğazımı kavrayıp yüzümü yaladığında açık renk saçlarının alnına düşüşünü asla unutmayacağım.

"Çılgılık atman hoşuma gidiyor," diye fısıldadı, bacaklarımı ayırdı ve kendini içeri zorladı.

Punch. Punch.

"Bırak çıksın, bebeğim."

Tekrar yumrukladım. Daha sert ve daha sert, o zaman olduğu gibi şimdi de çığlık atıyordum.

Kelepçelerin bileklerime nasıl battığını asla unutmayacağım, neredeyse bacaklarımın arasındaki acı kadar acı vericiydi.

Görüşüm bulanıklaştı ve yumruklamaya devam ettim. "Senden nefret ediyorum. Senden nefret ediyorum. Senden nefret ediyorum."

Pantolonunun kemerini bağlarken bana iğrenç bir şekilde göz kırpmasını asla unutmam.

Yukarı.

"Patron senin tatlı bekaretini aldığımı duysa çok kızardı ama söylemeliyim ki, o daracık amcığın sikimin her yerine kanaması buna değdi. Ve bilmediği şey onu öldürmez, değil mi?"

Yuvarlandım ve yanımdaki yastığa kustum, işim bittiğinde geri dönmek zorunda kaldım, bileğimden damlayan kana baktım, yanımdaki yatakta ağlayan kız kardeşimi görmezden geldim.

Yumruk, yumruk, yumruk, yumruk, .

Sonsuz bir döngü, her vuruş midemin çukurundaki ağırlığı kaldırıyordu. Her darbe içimde titreşiyor ve neredeyse on yıldır gergin olan bir kası gevşetiyordu. Vuruşlarım özensizleşti, vücudum saldıgımı bilmediğim hıçkırıklardan titriyordu.

Ben sallanmayı bırakmadan önce minderler düştü ve Daniel'ın mavi gözleri önümde yüzmeye başladı. İki koluyla beni sarıp kucağına çekemeden göğsüne çarptım.

Başımı omzuna yaslayıp içimi döktüm, o kutuya bu kadar çok şey sığdırmayı başardığım için şok olmuştum. Terapiye gitmişim. Olanları kabullenmişim. Hayatıma devam etmek için elimden geleni yapmışım ama Daniel haklıydı. Çok fazla öfkem vardı ve bunu gören tek kişi oydu. Onu serbest bırakan tek kişi.

Ona tutunarak derin derin nefes aldım ve her seferinde biraz daha sakinleştim. Başımı nazikçe omzundan kaldırdı ve yüzümü avuçlarının arasına alarak nemli yanaklarıma yapışan saçlarımı geriye doğru taradı. Ne kadar dağınık göründüğümü ancak hayal edebiliyordum. Ama bunun bir önemi yoktu çünkü Daniel bana dünyadaki tek kadınmışım gibi bakıyordu.

"Yanıliyorsun Hanna. Sen güçlüsün. Tanıdığım en güçlü kadınsın. Hayatta kalmak istememiş *olabilirsin ama* . Sadece hayatta kalmıyorsun, gelişıyorsun da. Çok güzel ve güçlüsün, hayatın sana verdiklerini alıp onlarla çalışıyorsun. Seninle çok gurur duyuyorum." Başparmağı hâlâ serbestçe süzülen gözyaşlarını sildi. "Sofia seninle gurur duyardı."

O anda, onun kollarında, bana sadece onun verebileceği güvende, hiçbir şey kelimelerin dökülmesini engelleyemezdi.

"Seni seviyorum."

Sanki sözlerim onu dondurmuştu. Hiçbir şey hareket etmedi. Hiçbir şey değişmedi. Kaskatı kesildi ve bir an sonra yavaşça dikkatli gözlerini benimkilere dikti. Hayır, temkinli değil. Korkmuştu. Daniel onu hiç görmediğim kadar korkmuş görünüyordu ve bu, görmeyi hayal ettiğim bakıştan çok uzaktı. Dehşet Titanik gibi midemin çukuruna battı.

Tereddüt, kafa karışıklığı, pişmanlık, bir çıkış yolu. Bunların hepsi hayal ettiğim şeylerdi. En iyi zamanlarımda, aşkımın geri döndüğünü hayal ederdim. Ama korkacağımı hiç hayal etmemiştim.

Az önce gevşettiğim her kas yeniden gerildi ve daha fazla dayanamayarak gözlerimi kaçırdım. "Özür dilerim. Kahretsin. Yapmamalıydım."

"Hayır, sorun yok," diyerek beni rahatlatmaya çalıştı. Başımı kaldırıp bakmayı başardığımda kalbim tekrar yere çakılmak üzere yükseldi. Dehşet hâlâ yüz hatlarını gölgeliyordu ama şimdi ağzı sudan balık gibi açılıp kapanıyordu. "Ben, uh..."

Sessizlik dayanamayacağım kadar uzadı, sadece bitirmek için bir şey söylemesi için çılglık atmanın eşiğindeydim.

Sesler bizi böldü ve gözlerini açık kapıya çekti. İnsanlar ders için geliyordu. Spor salonu açılıyordu ve artık yalnız değildik.

İkimize de ihtiyacımız olan kaçıışı vererek kucağından indim, beni için üzgündüm. "Artık ," diye mırıldandım, yerden başka bir yere bakamıyordum.

"Evet," diye nefes aldı ve her şeyi toplamak için ayağa kalktı.

Oda, içinde serbest bırakılan her şeyle ağırlaşmıştı. Ne yazık ki burada bıraktığım her şeyle birlikte eve başka bir ağırlık daha taşıyacaktım. Ne yapacağımı bilmediğim bir yük.

O toparlanırken ben de bir Uber çağırdım. Küçük bir arabada onun yanında oturma düşüncesi dayanabileceğimden çok daha fazlaydı. İkimiz için de cehennem gibi olacaktı.

"Kahvaltı yapmak ister misin?" diye sordu binanın önündeki yürüyüş yolunda durduğumuzda.

Çılgılık atmak istedim, evet. Çok istiyordum, ama kahvaltı teklif etmesine rağmen, sert duruşu teklifinin gerçek bir arzudan çok nezaketten kaynaklandığını anlamamı sağladı.

" değil. İşe gitmem gerek."

Omuzları rahatlayarak düştü ve onu bu kadar doğru okumuş olmaktan nefret ettim. "Tamam. Seni eve bırakayım."

" yok," dedim yine bozuk plak gibi. "Bir Uber çağırdım. Dairelerimiz zıt yönlerde.

"Hanna." Adımı bir yalvarış gibi söyledi. Ne için, bilmiyordum. Bunu yapmamak için mi? Onu affetmek için mi? Her şeyi geri almak için mi?

Gözlerime ulaşmayan zoraki bir gülümsemeyle, "Çoktan bitti," dedim Şoför yanaştı ve ben de kapıyı açtım.

"Hanna," dedi tekrar.

Arabaya binmeden önce arkamı döndüm ve gerçeğe en uzak şeyi söyledim. "Sorun yok, Daniel."

İkimiz de öyle olmadığını biliyorduk ve arabayla uzaklaşırken öyle olacağından da emin

DANIEL

"EE, NE DÜŞÜNÜYORSUN?"

Etrafımızdaki boş apartmana bakmadan önce göz kırparak Sabrina'ya döndüm. "Umm, güzelmiş."

"Değil mi?" Neredeyse enerjiyle titreşiyordu ama alarm zilleri çalıyordu.

"Önümüzdeki ay peşinatı yatırıp yaza kadar taşınabileceğimizi düşünüyordum."

"Ne?" Nefes aldım.

"Evet, ofisle bu konuyu konuştum bile."

Bir elimi saçlarımın arasında gezdirdim. "Sanırım benimle konuşmayı unuttun.

o."

"ne var ki? Yıllardır birlikteyiz. Yıllardır birlikteyiz. bir sonraki adım."

"Sabrina..."

"Seni seviyorum, Daniel. Birlikte yaşamamızı istemiyor musun? Geleceğimize başlamamızı?"

Geniş daire birdenbire bir bebek evi boyutuna küçüldü ve panikle vücudumu sıkıştırdı. Dilimi kuru dudaklarıma sürterek nefesimi kontrol etmeye çalıştım. Sabrina benim en iyi arkadaşımdı. Onu önemsiyordum ama ne? Ben bundan ne istiyordum? Neden kendimle barışık olamıyordum? Ona karşı?

Bunu hak etmişti. Onu sevebilecek biriyle birlikte olma şansını hak ediyordu. Onu önemsiyordum... ama onu sevseydim, kız arkadaşımınla yaşama şansına atlamam gerekmez miydi?

"Dışarıda konuşabilir miyiz?"

Dürüsttüm. Ona karşı dürüst olmak zorundaydım. O benim arkadaşım. O da benim için en iyisini isterdi.

Temiz hava ve güneş ışığı yardımcı olmadı. Parlak yeşil gözleriyle bana baktı ve boğulacakmışım gibi hissettim. Ona karşı dürüst olmak istesem de dikkatli olmam gerekiyordu. Sabrina... kırılıyordu.

"Sabrina, birlikte yaşamaya hazır mıyım bilmiyorum."

"Neden olmasın? Beni sevmiyor musun? Söylemediğini biliyorum ama bunu bilmem için söylemene gerek yok."

"Sana çok değer veriyorum."

Farkına vardıkça gülümsemesi soldu, ama aynı hızla, her zamankinden daha zorlanmış bir şekilde geri geldi. "O zaman gelecek yıl. Diğer yıl yurttan kalabiliriz."

"Bir yılın faydası olacağını sanmıyorum."

"Neden olmasın? Daniel, seni seviyorum. I-" Gülümsemesi tamamen kayboldu ve terli avuçlarını kendi avuçlarının içinde kavradı. "Bunu sensiz yapamam. Beni sevmek zorundasın."

"Sana çok değer veriyorum. Sen benim en iyi arkadaşımsın."

"O zaman seni ikimize yetecek kadar seveceğim. Daniel, beni terk etmeyeceğine söz vermiştin."

"Seni bırakmayacağım."

"Öylesin," diye bağırdı. "Yeterince iyi olmadığım için seni terk ediyorsun. Tanrım, asla yeterince iyi olamayacağım. Neden zahmet ediyorsun? Neden herhangi bir şeyle uğraşayım ki? Ben bir hava israfıyım."

Kendini geri çekmeye çalıştı ama yüzünü avuçlarının arasına aldım ve bana bakmasını sağladım. "Sen yeterince iyisin. Sevilmek için yeterince iyisin."

"Sadece senin tarafından değil mi?" diye alay etti.

Gözleri sertleşti ve kendimi hazırladım. Sabrina kavga ettiğimizde tüm duyguları yaşırdı - ki bu üniversiteye başladığımızdan beri giderek daha sık oluyordu. Bundan kaçınmaya çalıştım ama bu durduramadığım bir yük treni gibiydi.

"Yine de senin tarafından becerilmek için yeterince iyiyim. Hepsi bu ?" "Öyle olmadığını biliyorsun."

"Belki de sen kendini toparlayana kadar, sikecek başka birini bulurum. Buna ne dersin? Eğer sevmek için yeterince iyi değilsem, o zaman sen de beni beceremezsin."

"Kahretsin Sabrina, yapma bunu."

"Ne yapmak? Deli gibi mi davranayım? Kent benim öyle olduğumu düşünüyor, o zaman neden öyle davranmayayım?"

Lanet olsun. Ne kadar tutunmaya ve kontrol etmeye çalışsam da her şey kontrolümünden çıkıyordu.

"Bu Kent'le ilgili değil."

"Ne düşünüyorsun, Daniel? Deli olduğumu mu düşünüyorsun? Bu yüzden mi beni sevmiyorsun?"

"Sabrina..."

"Sürekli yardıma ihtiyacım olduğundan bahsedip duruyorsun. Biriyle konuşmam gerektiğini ama neden zahmet ettiğimi. Sen varsın. Ya da sana sahiptim."

"Bana ihtiyacınız yok. Konuşabileceğin öğrenci hizmetleri var. Yardımcı olmak için araştırdım."

"Kimseyle konuşmak istemiyorum," diye bağırdı. "Beni benim seni sevdiğim gibi sevmeni istiyorum."

"Sabrina, çok özür dilerim. Seni o kadar önemsiyorum ki-"

"Kapa çeneni, Daniel. Beni eve götür." Ve işte böyle, mücadele dışarı sızdı. Omuzları düşerken yanaklarını silkeledi.

"Lütfen, bunu yapma-"

"Lütfen."

Yolda ürkütücü bir sessizlik vardı ve ben milyonlarca şey söylemek istiyordum ama hiçbir şey söylemedim. Yalan söylemeyi ve onu sevdiğimi söylemeyi düşündüm ama bu bizi bir yıl sonra nereye götürürdü? Onun yardıma ihtiyacı vardı. Onu seven birine ihtiyacı vardı.

Kampüse döndüğümüzde onunla yurt binasına kadar yürüdüm ama yukarı çıkmama izin vermedi.

"Sadece seni her zaman seveceğimi bil."

Ve ben başka bir şey söyleyemedi çekip gitti.

Televizyonun boş ekranına bakarak içimin geri kalanını indirdim. Tek ışık sehpanın üzerindeki tek lambadan geliyordu. Ondan daha fazlasını açmaya üşenmiştim. İşten eve gelmiş ve kanepeye oturmuştum, sadece daha fazla içki almak için hareket ediyordum.

Hanna bana bombasını bıraktığından beri gecelerim böyle geçiyordu.

Seni

seviyorum

. Seni

seviyorum.

Tatlı itirafı tekrar tekrar çaldı ve o kadar çok duygu yarattı ki, nereden başlayacağımı bile bilemedim. İçimde kükreyen ve neredeyse tüm diğerlerini silip süpüren en belirgin duygu neydi? Korku.

Beni seven son kız kendini öldürdü. Hanna'nın itirafından bu yana, Sabrina'nın anısı Hanna'yla yaşayacağım kavganın habercisi gibi peşimi bırakmıyordu. Ben karşılık vermediğimde gözlerindeki acıyı görmüştüm. Yeşil renk bana çok tanıdık gelmişti ve geçmişi tekrarlamaktan korkarak donup kalmıştım.

"Siktir," diye bağırdım, saçlarımı yumruklayarak.

Hanna'ya her gün mesaj atıp benimle konuşmasını sağlamaya çalışıyordum. İyi olduğunu bilmem gerekiyordu. Beni sevmenin ona kalıcı bir zarar vermediğini bilmem gerekiyordu. Nadiren cevap veriyordu ama cevap verdiğinde de her zaman beni görmemek için bir bahanesi oluyordu.

Sabırım tükeniyordu ve her gece onunla konuşmam gerektiğine inanarak kanepede oturuyordum.

Hanna'ya yardım etmek istediğim için bu işe girmiştım ama şimdi tek düşünebildiğim durumu nasıl daha da kötüleştirdiğimdi.

Her zaman daha da kötüleştirdim. Her zaman yardım etmeye çalıştım ve her zaman daha da kötüleştirdim.

Onunla konuşmam
gerekiyordu. Buna bir
son vermeliydim.

Bunu bitirmek istemiyorum.

Önemli değildi. Hanna, biri ona onu sevdiğini söylediğinde donup kalmayan birini hak ediyordu. Hanna, duygularını ikinci kez tahmin etmeyen birini hak ediyordu.

Hanna daha iyisini hak ediyordu.

Sevmekten korkan bir korkaktan daha iyisini hak ediyordu.

HANNA

Bu gece bir şeyler içelim mi? İstedığımız yerde buluşabiliriz.

Telefona dik dik baktım, *evet diye cevap* vermek istiyordum ama her mesajında olduğu gibi saçma bir bahaneyle yetindim.

Ben: Yapamam. Bu gece geç saate kadar çalışmam ve erken saatte bir toplantım var.

Genellikle, ertesi gün tekrar denemeyi tercih ederek bu işi bırakırdı, ama bu sefer öyle olmadı.

Hanna.

Konuşmamız gerek. Olanlar hakkında.

Olanlar hakkında konuşmaya ihtiyacımız *olmadığına* emindim. Yüzünde her şeyin yazılı olduğunu görmüştüm ve bu yeterince acı vericiydi. Bunu çok sevdiğim dudaklarından duymaya hazır değildim. Onu kaybetmekten çok korkuyordum ama sadece arkadaş olmaya da geri dönemezdim. Pandora'nın kutusunu açmıştım ve artık kapatılamazdı.

Tabii. Ama bu gece değil. :)

Sondaki gülen surat kimseyi kandırmıyordu, ama bu beni her şey yolundaymış gibi davranmaktan .

"İyi misin?" Erik masanın etrafındaki sandalyelerden birinde oturduğu yerden sordu.

Kahretsin, toplantıyı birkaç dakika önce bitirdik ve Ian ve Erik dışında herkes dışarı çıktı. Onlarla da çok iyiymişim gibi devam ederek endişesini bir kenara bıraktım ve gülümsedim. "Evet. Sadece dalmışım."

"Bu hafta çok geç saatlere kadar çalıştın ve çok erken geliyorsun," diye usulca azarladı, kara kaşları tıpkı benimki gibi yeşil gözlerinin üzerine düşmüştü.

"Peki sen nereden biliyorsun?" Tersledim. Daniel ve haftanın duygusal boşalımı arasında, kızgınlığımı gömme yeteneğim azalmıştı.

"Burası benim ofisim, tabii ki insanların ne zaman gelip gittiğini bilirim." Beni özellikle kontrol ettiğini bildiğim için kaşlarımı çattım. "Ayrıca Jared özel bir proje üzerinde çalışıyor ve geç saatlere kadar kalıyor. Çıkarken ışığınızın açık olduğunu görmüş."

Jared'in geç saatlere kadar çalışmasının gerçek anlamını kavrayabilmek için bir an donakaldım. Bergamo ve Brandt için analist olarak çalışıyordu... kağıt üzerinde. Ve o işi yapıyordu. Ayrıca karanlık internette gezinerek kölelik reklamı yapan herkesi avlıyordu. Erik'le birlikte insan tacirlerini bulup alaşağı etmek ve kölelikten kurtardıkları insanları kurtarmak için bir sistemleri vardı.

Haven'da bulup rehabilite ediyorlardı. Başka birini bulmaya çok yaklaştıkları için göğsüm sıkıştı.

Her seferinde bunun son olmasını, belki de hepsini yakalamayı umdum, ama bu bir şakaydı ve her seferinde canavarların hala dışarıda gizlendiğini hatırladım.

"Tattletale," diye .

Yardım etmeyi sevdiğimi bildiğinden, "Haven'a birini getirirsek sana haber veririm," diye güvence verdi. Haven'da her türden doktorumuz vardı ama elimden geldiğince yerleşmelerine yardımcı olmayı, ihtiyaç duydukları şeyleri satın almayı severdim. Hepsi perde arkasında yapılan işlerdi, kendimi ortaya koymaktan çok korkuyordum.

Daniel'in beni kontrol etmeden önce kontrolü ele almakla ilgili sözleri aklımdan geçti ve onları ittim. Şu anda bunu ya da onu düşünmek istemiyordum. Tek düşündüğüm bu olsa bile.

"Gerçekten neler oluyor, Küçük Brandt?" Ian yanımdaki koltuğa oturarak sordu.

"Yok bir şey." Gülüp geçmeye çalıştım ama ikisi de beni çok iyi tanıyordu.

"Bunun Daniel ile bir ilgisi var mı?"

"Ne? Hayır." Bu kez kahkaham çok yüksek bir perdeye ulaştı ve araya bir alay girdi.

"Ne oldu?" Erik sordu.

Yutkundum, sinirlerimi yatıştırdım ve daha sakin, inandırıcı bir ses tonu kullanmaya çalıştım. "Yok bir şey. Biz sadece arkadaşız."

"Bunu biliyor mu?"

"Evet. Kesinlikle öyle."

"Bu ne anlama geliyor?" Ian sordu.

Derin bir nefes alarak onlara gerçeği -en azından bir kısmını- söylemeye karar verdim. "Ben daha fazlasını istiyorum ve o... büyük ihtimalle istemiyor."

"Büyük olasılıkla mı?" Erik avuçlarını masaya dayayıp sanki bu bir tür sorguymuş gibi ters ters bakarak sordu.

"Bu konuda hiç konuşmadık."

"Konuşulması gereken bir şey mi oldu?" diye adeta homurdandı.

Dudaklarımı büzdüm ve beni ittiği için pişman olmasını sağlamak için tavşanlar gibi seviştiğimizi ona söylemeyi düşündüm. "Endişelenmene gerek yok."

Ian hafifçe, "Belki de bilmek istemiyoruzdur, Erik," diye önerdi.

Erik'in dudağı kıvrıldı ve gözlerini devirerek masadan uzaklaştı. "Eğer seni incitirse," dedi, parmağını işaret ederek geri döndü.

"Onu öldüreceğim."

"Başüstüne kaptan," diyerek onun derin sesiyle alay ettim ve selam verdim.

Ian arkamdan güldü ve çocukluğumuzdan beri yaptığı gibi saçlarımı karıştırdı. Sorgulamalardan ve ağabey bakışlarından , bahanelerimi sıraladım ve oradan uzaklaşıp ofisime döndüm.

Sandalyemde arkama yaslanıp iç geçirdim ve telefonuma bakmaya cesaret ettim.

Benden kaçıyorsun.

Daniel: Eğer bana gelmeyeceksen...

Bu da ne demek oluyor?

Biri kapımı çalmadan önce bunu düşünecek zamanım olmadı. Telefonu kapatarak kenara ittim. "İçeri gel."

Ve kaçmaya çalıştığım kişi içeri girdi.

"Daniel." Altındaki koyu halkaların daha da parlaklaştırdığı mavi gözlerini yakaladığımda içim ürperdi.

"Biraz proaktif olmaya ve sana gelmeye karar verdim. Bu şekilde artık benden kaçamazsın."

"Oh..." Gözlerimi kaçırdım, kâğıtları karıştırdım ve geçerli bir mazeret bulmak için zaman kazandım. Ofisim genişti ama onun beni geri çevirme tehdidiyle yüzleşmek duvarların içine kapanmasına neden oldu. "Ben, , toplantılarım var, o yüzden gerçekten-"

"Hayır, bilmiyorsun. Koridorda Ian'a rastladım ve sordum."

Kahretsın.

"Hadi ama Hanna. Beni de diğer her şey gibi bir kutuya koymaya çalışma."

Bunun üzerine bakışlarım yukarı kaydı. "Seni hiçbir yere itmiyorum."

Neredeyse kapıyı kapatmadan önce bir elini saçlarında gezdirerek iç geçirdi.

"Açık bırakın lütfen."

Burada alabildiğim kadar havaya ihtiyacım vardı ve kapının açık olması kendimi onun kollarına atmamı, beni sevmesi için ona yalvarmamı engelleyecekti, tıpkı umutsuzca istediğim gibi.

Çenesi sıkıştı ama başını salladı ve masamın karşısındaki koltuklardan birine oturdu. "Böyle söylemek istememiştim. Ama benden kaçıyordun."

"Tanrım, nedenini merak ediyorum,"
diye söyledim. "Hanna..."

Sadece ismim ve ateş boğazımı yaktı, gözlerimi yaktı. Ağlamak istemiyordum. Bana çok ileri gittiğimi ve artık benimle işinin bittiğini söylemesini duymak istemiyordum. Bunu kaldıramazdım. Kelimeleri unutup tekrar arkadaş olup olamayacağımızı sormasını da kaldıramadım.

"Bunu gerçekten yapmak istemiyorum, Daniel."

Beni kaçmaya hazır vahşi bir hayvanmışım gibi izledi; duygularımın etrafında parmak uçlarında dolaşıyormuş gibi izledi. Sanki camdan yapılmışım gibi. Gözlerimde nem birikti ve bundan nefret ettim. Her şeyden sonra beni herkes gibi görmesinden nefret ediyordum.

"Dinle, çok şey atlattık. Size yardım ederek birlikte başardığımız şey, iki insanı yakınlaştırdı. İçeri girerken bunu biliyorduk ve kuralları da bu yüzden koyduk. Yolculuğumuz sırasında kuralları çiğneyerek ve döndükten sonra da çiğnemeye devam ederek hata yaptım."

"Bu bir hata değildi."

Sertçe yutkundu ve bakışlarını kaçırdı. "Sana aşk yapmadığımı söyledim, Hanna. Ve belki de aramızda olanların daha çok bana yaslanarak büyüdüğü için olduğunu düşündün."

"Duygularımı küçümseme. Sanki bu aktarımı ben yaratmışım gibi konuşmayın."

"Öyle mi?"

Gözlerime cevap vermedi ve sorusu göğsümü deldi. İlk gözyaşı döküldü ve ben onu . Gelip bana bu konuda aynı şeyleri hissetmediğini söylemesini tercih ederdim.

"Sana değer veriyorum, Hanna. Ama sana söyledim, ben aşk yapmam. Yapamam ve sırtını yaslayabileceğin biri değilim. Yardım etmek istedim ama her şeyi yoluna koyabilecek kişi ben değilim."

"Senden daha iyisini yapmanı istemiyorum Daniel. Dürüst olmanı istiyorum."

"Öyleyim," diye tersledi, gözleri tekrar benimkilere kaydı. "Bunun kolay olduğunu mu sanıyorsun? Seni incitmek istediğimi mi sanıyorsun? Yaşadığın onca şeyden sonra, hâlâ yaşadıklarından sonra."

"bu mu? Senin için çok mu hasarlıyım?"

"Hayır, lanet olsun." Bu kez iki eli de saçlarında gezindi. "Hanna, yapabileceğimi sanmıyorum..."

"Ne? Hasarlı mal olan kızla birlikte olmak mı? İyileşmek için duyguları hakkında konuşması gerektiğini düşündüğün kızla mı? Flaş haber, Daniel. Bunların hepsini ben yaptım."

"Yine de tüm bunları yanında taşıyorsun." "iznim var," diye neredeyse homurdandım. "Eğer sadece biriyle konuşursan."

"Seninle konuşmaya çalıştım. Bana yardım ediyordun. Çok mu ?"

Patlamam karşısında solgunlaştı ve donup kalmasına neden olan şeyi üzerinden atarak başını sallayana kadar kaybolmuş gibi birkaç kez gözlerini kırptırdı. "Hayır. Seni önemsiyorum."

"Tanrım. Teşekkürler."

Daniel hayal kırıklığı içinde gözlerini sıkarak kapattı. "Kahretsin, Sabrina

."

İsim ağzından ancak sonra tüm kelimeleri kesti ve gözleri fal taşı gibi açıldı.

Çınlama kulaklarımı delip geçti ve mutluluk şansım ayaklarımın dibine çöküp yanarken her şey bulanıklaştı.

Bir bahane ararken ağzı bir balık gibi açık kaldı.

Ama bunların hiçbirinin önemi yoktu.

Bana Sabrina derdi.

Beni başka bir kadının adıyla çağırmıştı.

Sevdiği tek kadın.

Bu da ne demek oluyor? Ucuz bir yedek miydim? Rol yapmak için onun yerini mi dolduruyordum? Sağdan soldan o kadar çok soru bombardımanına tutuldum ki, depresyondaki ciğerlerimden tek çıkarabildiğim "Ne?" oldu.

"Hanna. Kahretsin." Yalvarırcasına ellerini uzattı. "Yanlışlıkla oldu. Özür dilerim. İstemeden oldu."

"Kapa çeneni," diye tersledim, daha fazla duymak istemiyordum. Her şüphe beni bombardımana tutuyordu. Onu sevdiğimi söylediğimde korkmuş gibi bakması göğsüme sert bir darbe indirdi. Benim için ne kadar önemli olduğunu itiraf ettikten sonra çekip gitmeme izin vermesi, köpürdü, özgürleşti.

"Bu muydu yani? Değerli Sabrina'yla geçirdiğin zamanı yeniden yaşamanın bir yolu mu? Onu kurtarmayı dilediğin gibi beni de mi kurtarmak istedin? Onun yerine benimle en sevdiğin anları tekrar mı oynadın? Beni becerirken onu düşündün mü?" Son soruda sesim çatallaştı.

"Kahretsin, Hanna. Hayır." Ellerini saçlarında gezdirdi ve yanlarına düşmelerine izin vermeden önce çekiştirdi. " bir şey değildi.

Üzgünüm ve düşünemiyorum. Ne düşündüğümü bilmiyorum. Çok özür dilerim."

Mavi gözleri anlamam için yalvardı ama anlayamadım. Tek duyabildiğim onun adıydı. Tek düşünebildiğim, onun yerine geçmek için beni kullandığıydı. İsteddiği tek şeyin o olduğu ve beni asla istemediği idi.

"Belki de gidip başka bir yerde düşünmelisin. Benim etrafımda değil."

"Hanna, lütfen."

"Defol," diye nefes aldım, gibi bağırıyordum.

Oda dondu kaldı ve ben nefesimi tutarak hamlesini yapmasını bekledim. Bir yanım masanın karşısına geçip beni kollarının arasına almasını ve onu dinlememi istemesini istiyordu. Bana her zaman ben olduğumu ve her şeyi yanlış anladığımı söylemesini.

Ama öyle bir şey olmadı. Bir an sonra hırladı ve kapıyı arkasından çarparak dışarı çıktı.

Gürültülü patlama kemiklerimde yankılandı ve vücudumdaki son gücü de sarstı.

Koltuğuma gömüldüm ve başımı ellerimin arasına alarak gözyaşlarımın sonunda serbest kalmasına izin verdim.

Hiç aptalca hatalar yapan aptal bir kardeş olmayacak mıydım? Her yanlış ellere düşmeye mahkum muydum?

Daniel'a güvendim. Onunla huzur buldum.

Kiminle güvende olacağım konusunda hislerime güvenemiyorsam, sonsuza dek yalnız kalmaya mahkûm muydum? Tüm bunlar boşuna mıydı? Flört etmeyi, dokunmayı, öpüşmeyi, sevişmeyi öğrenmek?

Bir daha asla birinin kollarında hissedemeyeceğim için dehşete düştüm.

Hayır, birinin kolları değil. Daniel'ın

kolları. Ondan başka kimseyi istemedim.

Ve *ondan* başka kimseyi istememiş olması beni öldürdü.

DANIEL

"BOWLING?" Jackson şaşkınlıktan yüzü buruşmuş bir halde sordu.

"Gerçekten mi?" Ellerimi kaldırdım. "Beni suçlama. Bunların hepsi Kent'ten."

Öyle olduğumu biliyordum. Evde kalıp mutsuzluğumun içinde debelenmek istedim ama o beni rahat bırakmadı. Beni hiç bırakmadı. Bu yüzden ondan hem nefret ettim hem de sevdim.

Kent, çantamı göstererek, "Kendi bowling ayakkabılarını ve topunu çantasında taşıyan bir adam için büyük laflar bunlar," dedi.

"Verdikleri ayakkabılar hiç uymuyor," diye .

Gerçek şu ki, Kent ve ben bowling oynamayı seviyorduk. Hatta son on yıldır bir bowling ligine katılmıştık.

Jackson başını salladı ve bir çift ayakkabıyı kocası Jake'e uzattı. "Siz ineksiniz."

"Seksi bir kulübün sahibi olan inekler," diye ekledi Jake. "Her şey dengeyle ilgili," diye şaka yaptı Kent.

Bir sürahi bira kaptık ve şeridimize doğru yola çıktık.

"Bunu neden tekrar yapıyoruz?" Jackson ayakkabılarını giydikten sonra sordu.

Kent plastik sandalyede arkasına yaslandı, ayak bileğini dizinin üzerinde çaprazladı ve birasından uzun bir yudum aldı, tüm bu süre boyunca bana baktı. Sonunda içkisini , onu yumruklamak isteyeceğimi zaten biliyordum. "Bu adam bütün hafta sinirliydi, ben de içki içmenin ve lobutları kırmak için top fırlatmanın onu neşelendirebileceğini düşündüm."

" değilim." Sinirlenmenin de ötesindeydim.

"Biraz daha somurtmaya devam edersen, şurada ağlayan bebeğe gününü göstereceksin."

Cevap verme zahmetine bile girmedim. Onun yerine orta parmağımı kaldırdım ve kışını ezmek için daha da çok uğraşmaya karar verdim. Belki de bu bana, ne kadar kötü unutturacak bir şey verirdi.

İlk turumda bir vuruş yaptım. Kent sadece sekiz vuruş yapabildiğinde, içimden sevinmek bile gelmedi.

Bu eğilim ilk oyun boyunca devam etti ve çok fazla boş konuşma yapıldı. Ancak, ikinci oyuna geldiğimizde, Kent ve ben, mümkün olduğunu düşündüğümünden daha fazla oluk topu atan Jackson'la dalga geçmek için bir araya gelmiştik. Bu bile ne kadar acı çektiğimi aklımdan çıkarmadı. Buradan çıkmam gerekiyordu. Belki yeterince içersem en azından uyuşabilirdim.

"Deniyor musun?" diye sordum.

"Evet," diye hırladı. "Hayatımı hafta sonları bowling salonunda bir inek olmak yerine birileriyle yatarak geçirdiğim için özür dilerim."

Kent, "Tamponları almamızı ister misin?" diye şaka yaptı.

Jake güldüğünde, Jackson ona inanmaz bir bakışla döndü.

Teslim olmak için ellerini kaldırdı ama yüzündeki gülümsemeyi silemedi. "Kendime not, Jackson'ın çocuklarımıza bowling öğretmesine izin verme."

"Çocuklar mı?" Ben sordum.

Jake ve Jackson birkaç yıldır birlikteydi. Bir yıldır evliydim ve evlilik mutluluğu için mükemmel bir çifttiler. Jackson'ı Voyeur'da sahne alan yirmi yaşında bir çocuk olduğundan beri tanıyordum. Yıllar geçtikçe benim için bir oğul ya da en azından bir yeğen gibi olmuştu. Mücadele etmişti ve ben de elimden geldiğince yardım etmek istemiştim. Olivia'yı önemseydiğim gibi onu da önemsedim. Çocuğum yoktu ama bu sevdiğim ve değer verdiğim insanlar olmadığı anlamına gelmiyordu.

Jake ve Jackson'ın çocuk sahibi olma düşüncesi, ne kadar ilerlediğini görmek beni gururlu bir baba gibi hissettirdi. Ama göğsümde bir fısıltı gibi yankılanan ve bende bir şeylerin eksik olduğunu söyleyen acıyı da görmezden gelemiyordum.

"Evet," dedi Jake ensesini ovuşturarak. "Evlat edinme sürecine baktık. Sadece baktık."

Jackson, "Carina'dan taşıyıcı annemiz olmasını istemeye çalıştım ama Ian bizi hemen reddetti," dedi.

"mı?" Kent güldü.

Jake bir içki daha almadan önce, "Kesinlikle öyle," diye mırıldandı.

"Vay . Taşaklıymışsın Jackson," dedi Kent gözlerini silerek. "Büyükler," diye göz kırparak karşılık verdi.

Jake gözlerini devirdi ama bana dönmeden önce güldü. "Hey, D. Hanna ile yolculuğun nasıldı?"

"İyi," diye cevap verdim otomatik pilotta. Son birkaç haftanın boktanlığına rağmen, o hafta ne kadar mutlu olduğumuzu hatırlayarak gülümsedim.

Seni seviyorum.

İlk seferinde olduğu gibi bir adrenalin dalgası üzerime çöktü.

"Aman Tanrım. Şu gülümsemeye bak," dedi Kent.

Kent bütün hafta boyunca asık suratım yüzünden beni taciz etmişti ve bowling ve biranın beni gevşetip sonunda onunla konuşmamı sağlayacağını biliyordum ama üç çift göz üzerimdeyken yapmak istediğim son şey konuşmaktı.

"Biz sadece arkadaşız." İnkâr doğal olmayan bir şekilde dilimden döküldü ama başka ne diyeceğimi bilemedim.

"Saçmalık," diye bağırdı Kent. "Seni tanıyorum ve bu tam bir saçmalık."

Çık dışarı.

Aslında saçmalık değildi. O anda aramızda bir hatadan başka bir şey olduğundan emin değildim. Bana gitmemi söylediğinde ses tonundaki incinmişliği asla unutamayacaktım.

Elimi saçlarımın arasında gezdirdim ve saç tellerimi çekiştirdim. "Bu... karmaşık."

"Daniel karmaşık bir ilişki içinde," dedi Jackson inanılmaz bir şekilde. "O günü göreceğimi hiç düşünmezdim."

"Ve Hanna ile. O Erik'in küçük kız kardeşi, değil mi?" Jake sordu.

Jackson ıslık çaldı. "Onu iyi tanımıyorum ama korkunç bir herife benziyor."

"Ee, çıkıyor musunuz?" Jake sordu.

"Yoksa sadece sikişmek mi? Çünkü sen kadınları birkaç kereden sikmiyorsun bile," diye ekledi Jackson.

" ne kadar ciddi?"

"Ne devam ediyor?"

"Onu önemsedğini biliyor mu?"

"Aman Tanrım, onunla duyguların hakkında konuştun mu?" "Seni önemsiyor mu?"

"Erik biliyor mu?"

"Ian biliyor mu? O vekil bir ağabey gibidir."

İleri geri sorular sordular, ben de geleni yaptım ama her biri göğsümdeki ağırlığı daha da artırdı.

Tüm bunlar olurken Kent sessiz kaldı ve her tepkimi inceledi. Kent şaka yapmayı bıraktığında işler ciddileşmişti. Beni izleme şekli, belki de artan endişemi umduğum kadar iyi saklamadığımı anlamamı sağladı.

Sorgulama otuz dakika daha devam etti ve sonunda pes edip eve döndüler. Rahatlama hissi kısa sürdü çünkü topumu çantama geri koyar koymaz Kent omzuma bir el attı.

"İyi misin?"

"Evet." Gözleriyle buluşmamı beklediğini biliyordum ama yapamadım. O zaman yalanı kabul etmek zorunda kalacaktım. "Ben eve gidiyorum. Bowling için teşekkürler."

O beni durduramadan kaçtım. Boş televizyona bakarak bir gece daha geçirmek yerine Voyeur'a gittim.

"HEY, DANIEL," diye yumuşak bir ses arkamdan mırıldandı. Yanımdaki tabureye tünemesini izlemek için başımı zar zor çevirdim ama siyah saçlarını gördüm ve boğuk sesini tanıdım. Cassandra. Voyeur'da aynı anda bulunduğumuz zamanlarda birkaç kez takılmıştık ama ben son aylarda pek ortalarda yoktum, ofisimde saklanıp Hanna'yı düşünüyordum. "Bir arkadaşına ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

Bedenim kendi içine kıvrılmak istiyordu, Hanna'dan başka birine dokunmayı hiç düşünemiyordum. Hanna ona bir daha dokunmama izin vermezdi. Belki de Cassandra'nın teklifini kabul etmeliydim. Devam et ve tek gecelik ilişkilere ve hiçliğe doğru ilerle.

"Hayır," diye cevap Kent'in derin sesi, tartışmaya yer bırakmadan. Bowling salonunda ondan kaçarken yaşadığım rahatlamanın boş bir umut olduğunu bilerek içim burkuldu. Benim için geleceğini bilmeliydim.

Cassandra omuz silkti ve gitti, yerine Kent geldi. Kendini tabureye rahatça bıraktı ve bir içki için işaret etti. Sessizlik içinde kendimi kötü hissetmemin artık sona erdiğini bilerek homurdandım.

Bana saldırmadan önce en azından bir içki içene kadar bekleyecek kadar nazikti. "Neden üzgün bir aptal gibi görünüyorsun?"

"Siktir git," diye homurdandım. Artık konuşmayı daha önce istediğimden de az istiyordum.

"Sakin ol, sidikli külot."

"Siktir. Off," diye tekrarladım.

"Tamam," dedi sanki bir çocukla konuşuyormuş gibi. "Sen sakinleşip bana neler olduğunu anlatırken ben de içkimi bitireyim."

Başım ağır bir nefesle omuzlarımın arasına düştü. Kafamı kaldırıp o anda kafatasımın yan tarafını deldiğini bildiğim karanlık bakışlarıyla karşılaşamayınca barın tepesine doğru mırıldandım. "Bana beni sevdiğini söyledi."

Bir saniye. İki. Üç. Dört. "Ve?"

Ve? Lanet olası ve?

Ne demek istedi, *ve*?

Başımı kaldırdım ve ters ters baktım. Beni herkesten daha iyi tanınması gerekiyordu. Aşık olmadığımı biliyordu ama yine de burada oturmuş bana soruyordu. "Ve donup kaldım."

Yüzünü gölgeleyen şaşkınlık yavaşça yumuşadı ve bundan nefret ettim çünkü anlayışın altında endişe, kaygı ve hatta belki de acıma vardı. Acıma duygusu omuzlarımı geriye çekmeme ve çenemi sıkıkmama neden oldu.

"D..."

"Bana öyle bakma Alexander. Sanki çocuk eldivenleri giydirilmesi gereken zavallı bir bebekmişim gibi bana acıma."

"Sana acımıyorum, pislik. Yirmi yıl önce kaçırdığım bir şeyin seni hâlâ nasıl bu kadar sıkı tuttuğunu anlamaya çalışıyorum."

"Beni sevdiğini söyleyen son kişi kendini öldürdü. Bu kolay kolay unutulacak bir şey değil. Asla kurtulamayacağınız bir iz gibi sizinle kalıyor. O kadar büyük bir etkisi oldu ki bir daha asla aynı pozisyonda olmak istemedim."

"Hanna, Sabrina değil," dedi yumuşak bir sesle.

O değildi ama ben hâlâ bendim ve her şeyin en can alıcı noktası da burada yatıyordu. Beni gerçekten rahatsız eden şeyi itiraf edemeyerek başka tarafa baktım, bunun yerine bardağımın buğusunda aşağı yukarı kayan parmaklarıma baktım. "Ya o kız değilse. Ya o ? Sabrina kendini öldürdü"

Çünkü ben de onu sevemedim. İhtiyacı olduğu şekilde değil. Ona değer ama bu yeterli değildi. Ya ben yeterli değilsem ve bu onlar için bardağı taşıran son damla olduysa?"

Kent yaklaşarak, "Kapa çeneni," diye homurdandı. "Sabrina kendini öldürdü çünkü yardım almayı reddettiği akıl sağlığı sorunları vardı."

"Belki en azından söyleyebilseydim. Ona yardım edebileceğim kadar uzun süre yanında kalırdı. Belki sonunda onu sevebilir ve ona yardım edebilirdim."

"Hayır. Sevgi hastalığı iyileştirmez. Kanseri iyileştiremez, o halde bir zihni iyileştirmesini nasıl beklersiniz?"

Bir cevabım yoktu. Veremezdim.

"Tanrım, yanında taşıdığın şey bu mu? Kendini suçladığını biliyordum ama kahretsin, D."

"Tabii ki kendimi suçladım. *O da* beni suçladı. Bunu bildiğimden emin olmak için lanet bir not yazdı."

"Daniel, onu mükemmel bir insan olarak mı hatırlamaya çalışıyorsun yoksa onun anısını korumaya çalıştığın için ilişkinizi harika bir şey olarak mı hatırlıyorsun bilmiyorum ama yanılıyorsun. Zehirliydi. Onu üniversiteden önce tanıımıyordum ama onu ne zaman seninle görsem, senden alırdı ve senden alırdı. Sana sürekli bağırır ve onun için her şeyi bırakmanı isterdi, sen bırakmadığında da koşarak gelmeni sağlamak için hep böyle davranırdı. Suçu senin üzerine attı çünkü kendine bakmak istemediğinde seni suçlamak daha kolaydı. Ona yardım etmeye çalıştınız ama o bunu istemedi. Elinizden gelen her şeyi yaptınız ama bu size tapan ve sizin de karşılık veremediğiniz melek gibi bir kadın değildi. Onunla kalman için seni parçaladı çünkü o kendine bakmak istemezken sen ona baktın. Onu sevmemen senin suçun değildi. Kimi seveceğini seçemeyeceğini ve bunun *sorun* olmadığını herkesten daha iyi biliyorum."

Bunu yüksek sesle itiraf edemezdim ama Kent haklıydı. Onu duymak

Geçmişini yeniden anlattım, diğer anıların akın etmesine izin verdim. Biriyle konuşması için ona yalvardığım zamanları hatırladım çünkü onun çöktüğünü görmüştüm ve onu nasıl bir arada tutacağımı bilememiştim. Onu önemsemişimi ve elimden geldiğince sıkı tuttuğumu hatırladım, ama liseden uzaklaştıkça hayatın içinde daha sert savruldu ve beni kesikler ve çürüklerle bıraktı, kendi başına ayakta durmak istemedi ve bana sarıldı, onunla birlikte düşmemi istedi.

Lisede tanıştığım kız değildi ve bunun benimle bir ilgisi olmadığını biliyordum. Ama okuyan herkese bensiz devam edemeyeceğini bildiren bir not bırakmıştı ve bu bana ağırlık veriyordu - görüşümü çarpıtiyordu. Ölenlerin en kötü yanlarını hatırlamazdın. İyi zamanları hatırlıyordunuz, en iyilerini. Görünüşe göre Sabrina'yla, eskiden tanıdığım kızla olan ilişkiye pembe gözlükler takmış ve onu hayal kırıklığına uğratmışım. Benim gözümde mükemmeldi ve ben onu hayal kırıklığına uğrattım.

Mutluyduk ve ben onu kaybettim ve o acıyı bir daha asla hissetmek istemedim, bu yüzden onu kapattım.

"Bu yüzden mi kimseyle çık?"

"Çıkıyorum," diye mırıldandım.

"Bir ya da iki kez. Çoğunlukla sadece seks için. Eğer biri daha fazlasını isterse, yoluna devam edersin."

"Çıktığın gibi değil."

"Çıkmadım çünkü Olivia'ya kadar bağlı kalmak istemedim." Yeğenimle birlikte olduğunu hatırlayınca irkildim. "Ama sen çok farklıydın, daha yerleşiktin. Ben seyahat etmek ve keşfetmek istiyordum. Yemekler, kadınlar, deneyimler, her şey ve ben bunu bir part- ner ile yapamazdım. Ama sen, sen kalmayı seviyordun. İstikrarı seviyorsun. Bir şekilde ikimizden ilk yerleşik hayata geçen ben olduğum için çok şaşırmışım."

"Öyle bir şey değil. Ben de yuva kurmak istemiyordum," diye savunmaya çalıştım ama bana inanmadığını belli eden bir bakış attı.

"Korkuyorsun."

"Ben korkmuyorum."

"Tamam," dedi, basit kelimedden alaycılık damlıyordu.

"Siktir git."

Kent güldü, sözlerimin arkasında bir sıcaklık olmadığını biliyordu. "Sorun yok dostum," dedi sırtıma vurarak. "Sabrina seni mahvetmiş. Bu travmatik bir şey ve anlıyorum. Ama Hanna Sabrina değil. Yakınından bile geçmiyor."

Son biramı da bitirdim ve boş bardağı birkaç kez çevirdim. Hanna kesinlikle Sabrina değildi. Hanna güçlüydü. Tanıdığım herkesten daha fazla şeytanla yüzleşmişti. Her nasılsa bunu gözden kaçırmışım. Onu en ufak bir mücadele verirken gördüğümde geçmişim başını kaldırdı. Sabrina'nın beni bıraktığı panik, şimdiki zamanıma yapıştı ve ben de tepki verdim. Yanlış tepki verdim. Olması gerekenden daha fazla zorladım. Ona, güçlü ve bağımlı olarak tanıdığım kadın değilmiş gibi tepki verdim. Hayatının kontrolünü elinde tuttuğunu ve kendi başına ayakta durabildiğini unutmuşum.

Bana ihtiyacı yoktu ama bir şekilde yine de onun yanında duracak adam olmamı istiyordu. Sadece o adam olup olamayacağımı bilmiyordum.

Yapamayacağımı çoktan kanıtlamıştım.

"Fark etmez. Zaten sıçtım ."

Kent'in gürleyen kahkahası birkaç kişinin daha dikkatini çekti, umurunda değildi. Kendini toparladığında benim dışımda herkes bakmayı bırakmış, neyin bu kadar komik olduğunu anlamaya çalışıyordu.

"Tabii ki, sıçtın ."

"Vay be, Kent. Moral konuşması için teşekkürler," diye kestirip attım. "Hepimiz batırıyoruz. Olivia'ya sor."

"tercih ederim."

"Dinle, Daniel. İşleri batıracaksın ve sorun değil. Eğer seni seviyorsa ve sen de her şeyi onarılamayacak kadar berbat etmezsen, ufak tefek şeyleri affedecektir. Hepimizin bir öğrenme eğrisi var."

"Ona Sabrina dedim."

Kehribar rengi sıvı Kent'in ağzından barın üzerine püskürdü ve Kent öksürük krizine girerek yere yığıldı. "Kahretsin Daniel," diye soluk bağırdı, iri gözlerini bana dikerek.

"Evet."

"Bu sıçıp batırmaktan biraz daha fazlası. Ona eski sevgilinin adıyla hitap etmek -özellikle de yirmi yıl önceki tek eski sevgilinin adıyla- çok kötü, dostum."

"Evet." İçkimi yudumladım ve bir tane daha içmek için işaret ettim. "Ne yapacaksın?"

"Şu anda planım kendimden ne kadar nefret ettiğimi unutana kadar içmek." Barmen içkimi masaya koydu ve ben de içkimi yudumlamadan önce Kenti selamlamak için kaldırdım.

"Öyle mi? Senin için nasıl gidiyor?" dedi. "Pek iyi değil."

"Peki, onu geri almak için ne yapacaksın?"

"Tamir edilemeyecek kadar berbat olma kısmını kaçırdın mı?"

Kent sanki tüm senaryoyu yeniden hayal ediyormuş gibi yüzünü buruşturdu. Bir elini yüzüne götürüp sildi ve sanki benimle royale savaşı yapacakmış gibi omuzlarını geriye çekti. Kahretsin, kendini beğenmiş tavırlarından nefret ediyordum. Çünkü tek istediğim kendimden kadar içmektir ve o bunu benim için mahvetmek üzereydi.

"O seni seviyor." Alay ettim, o da duymamış gibi devam etti. "Sen onu seviyor musun?"

Panik, tanıdık bir arkadaş gibi göğsümü kavradı. "Bilmiyorum."

"Evet, biliyorsun," diye güvence verdi hiç vakit kaybetmeden. "Kahretsin, cevabı biliyorum ve bu ben bile değilim."

Hanna'nın Voyeur'daki ilk gecesini hatırladım - onu koridorda ağlarken bulduğumu değil, kanepemde gülüşünü. Ona ilk kez dokunmama izin verişini ve hayranlığını hatırladım. Tüm matematik kelime oyunlarını ve sadece rahat olduğunda ortaya çıkan espri anlayışını hatırladım. Kendini savunmak için beni ilk kez mindere çıkardığında yüzünde beliren gururu hatırladım. Elimi tutuşunu ve benimle birlikte bir dağdan cıgılık atışını hatırladım. Onunla sevişmemi istediğinde ne kadar cesur olduğunu hatırladım. Yatağında hatırladım. Kollarımda ağladığını ve hala beni sevdiğini söyleyecek cesareti bulduğunu hatırladım.

Kent haklıydı... bu çok açıktı.

"Evet, seviyorum. Onu seviyorum."

"O zaman git ona söyle."

"O kadar basit değil Kent," diye . "Aslında öyle."

Yüzündeki gülümsemeyi yumruklamak istedim, sanki az önce dünya barışının cevabını gizlemiş gibi. Belki Kent'le kavga etmek yardımcı olabilirdi.

Beni izlerken gülümsemesi yumuşadı. "Eğer bilmesini istiyorsan, birine onu sevdiğini söylemek gerçekten çok kolay. Sadece söylersin."

Ellerimi tekrar saçlarımın arasına daldırdım ve telleri çekiştirdim. Kent ve ben her zaman birbirimizin yanındaydık ama son birkaç yıldır hayat bizi duygularımız hakkında daha fazla konuşmak zorunda bırakmıştı. Bu durum işleri kolaylaştırmıyordu.

Sıkılmış bir çeneyle beni en çok endişelendiren şeyi itiraf ettim. "Ya bana inanmazsa? Ya duymak istemezse ya da artık çok geçse ve umursamazsa?"

Attığı kahkaha beklediğim rahatlamayı sağlamadı. "Kaç yaşındasın, yirmi mi? Sen yetişkin bir adamsın, Daniel. Sohbet eksikliğinin arkasına saklanamayız. Yaşlanıyoruz, konuşmaların kendiliğinden olmasını bekleyecek ya da şansın bize fırsatlar sunmasını ve en iyisini ummayı sürdürecektir vaktimiz yok. Harekete geçmelisin. Neşelen

ve en azından ona buna karar verme fırsatı verin. Bebek davranıyorsun."

"Bu gece moral konuşmalarında gerçekten berbat durumdasın." Omuz silkti.

"Şimdi sana tekrar soracağım... Onu seviyor musun? Taşaklarına tekme atmasını ve sana siktir git demesini göze alacak kadar seviyor musun? Kendini daha iyi hissetmek için senin üzgün kıcını kabul etse bile taşaklarını tekmelemesine izin verecek kadar seviyor musun?"

Düşünmeme bile gerek kalmadı. "Evet. Onu seviyorum. Hem de çok." "Güzel," dedi başka bir ses. Ian'ı bulmak için döndüm ve Erik ters ters bakıyor, kollarını göğüslerinde kavuşturmuş, bacaklarını sanki işimi bitirmek için orada bulunan tetikçiler gibi germişlerdi.

Erik daha yakına eğildi. "Şimdi biz senin kıcını tekmelemeden önce git onu düzelt, tam burada, kendi kulübünde."

"Durun çocuklar," diye araya girdi Kent. "Katılıyorum, o bir aptal-"

"Teşekkürler, dostum."

"-Ama hepimiz sakinleşelim."

Erik, "Hanna'yı tekrar gülümserken gördüğümde sakinleşeceğim," diye .

Hanna'nın gülümsemediği düşüncesi göğsümü deldi, bir gömleğin üzerine yayılan kan gibi bir acı çiçek açtı. Onu incittiğim için nefret ediyordum. Bana bunu söylediğinde onu sevdiğimi söylemediğim için nefret ediyordum.

"Pekâlâ çocuklar," dedi Kent. "Bunu daha az kalabalık bir yere götürelim ki konuşabilelim."

Ayağa kalktık ve Kent bizi köşeye sıkışmış oturma alanlarından birine götürdü.

Deri koltuğa gömüldüm ve parmaklarımı gözlerime gömdüm. "Benimle konuşmuyor."

"Denedin mi?" Erik sordu.

"Beni ofisten attığından beri değil."

Koltuğunun kenarına doğru hamle yaptı ve dişlerini gösterdi. "O zaman o tembel kıcını kaldır ve bir şeyler yap."

"Benden ne yapmamı istiyorsun?" Kollarımı hayal kırıklığı içinde savurarak sordum.

"Özür dile amına koyayım." "Diledim, lanet olsun."

"Hayır. Duyguların yüksek olmadığı bir zamanda özür dilemelisin ki en azından denediğini bilsin ve sonra sakinleştiğinde tekrar özür dilemelisin," diye açıkladı Erik.

"Ve ondan sonra da birkaç milyon kez," diye ekledi Kent.

Erik ciddileşmeden önce, "Mesele şu ki, eğer onu seviyorsan, bir denemede pes etmezsin," dedi. "Ona kendini dinletirsin ve seni dinledikten sonra -gerçekten dinledikten sonra- bir sonraki adımda ne yapacağına karar verebilirsin. Ama çoğu zaman, sadece onları istediğinize, uğruna savaşılabilecek kadar önemli olduklarına dair güvence almak isterler. savaşılabilecek kadar önemli olduğunu gösterin. Eğer değilse, o zaman seni dövmekten mutluluk duyarım" diye ekledi.

"Tabii ki öyle."

"O zaman neden burada içiyorsun?"

"Çünkü korkuyor," diye alay etti Kent.

Bacaklarım esnedi, boşluğa atlayıp en iyi arkadaşımı yumruklamaya hazırlandım ama Erik'in omzumdaki eli beni yere yapıştırdı.

"Dinle, eğer çok zorlarsan seni öldürürüm. Ama hiç denemezsen, seni yine de öldürmek zorunda kalırım."

Dirseklerimi dizlerime dayayarak başımı ellerimin arasına aldım. "Tanrım," diye nefes aldım. Bu neden bu kadar zordu? Neredeyse kırk yaşındaydım ve burada neredeyse kadar duygusal olarak bodur üç adamla oturmuş, bana bir kızı nasıl geri kazanacağıma dair tavsiyeler veriyordum. Hiçbir zaman bir kadın için çalışmak zorunda kalmamıştım, her zaman bana akın ederlerdi.

Ama Hanna sıradan bir kadın değildi. O özel biriydi. Kendine güveni, gücü ve güzelliği vardı ve böyle kadınlar herkese nasip olmazdı. Tüm güvensizlikleri bir kenara itip onunla konuşmam gerekiyordu.

"O nasıl?" Yumuşak bir sesle

sordum. "Koşuyor," dedi

Erik.

Yüzüm allak bullak oldu. "Hanna koşmaktan nefret eder."

"Aynen öyle. Ofisinden pek çıkmıyor ve sabahları kendini duygusal olarak olduğu kadar fiziksel olarak da kötü hissettirmeye çalışıyormuş gibi koşuyor."

Bir keskin delik daha ve ciğerlerim daraldı. O anda kalkıp yanına gitme isteğimle savaştım. Onu rahatlatmak ve acısını dindirmek istiyordum. Sadece bana izin vereceğini umuyordum.

Ama umut bir strateji değildi ve eğer onu geri kazanmak istiyorsam, bir stratejiye ihtiyacım vardı.

Başımı yavaşça kaldırıp, sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi arkasına yaslanmış olan Erik'e baktım. Ondan yardım istemek canımı yakacaktı,

Ama gururum, güvensizliğime karanlık bir çukurda katılabilirdi. Onun böhörlenmesine hazırlanarak derin bir nefes aldım ve dik oturdum.

"Yardıma ihtiyacım var."

"Bir fikrim olması iyi bir şey. Ama sana söylemeden önce taşaklarını tekmelemek isteyebilirim."

"Ne gerekiyorsa."

HANNA

"EMİN MİSİN?" Erik bininci kez sordu.

Fransız kapılarının camından diğer tarafta, benim için ayrılmış tek sandalyeyi çevreleyen koltuklarda toplanmış küçük kadın grubuna baktım. Sadece birkaçının fark ettiğimde göğsümdeki baskı biraz . Şu anda Haven'da on üç kadın kalıyordu ve her bir çift gözün bana dikildiğini hayal ettiğimde kendime olan güvenim azaldı. beş kişiyle başa çıkabilirdim.

Sanırım.

"Evet, eminim."

Erik omzuma dokundu ve yüzümü ona çevirdi. "Bunu yapmak zorunda değilsin. burası için çok şey yapıyorsun."

Sinirlerime rağmen ona toplayabildiğim en güven verici gülümsemeyi verdim. "Biliyorum ama istiyorum. Başıma gelenleri iyilik için kullanmak istiyorum. Onu kontrol etmek istiyorum. Ve bunu sadece onlar için yapmıyorum. Belki benim de buna ihtiyacım var."

Tıpkı Daniel'ın önerdiği gibi.

Sabrina. Sabrina. Sabrina.

Onu her düşündüğümde, onun adı kaçamadığım bir yankı gibi peşimden geliyordu. Onun adını her düşündüğümde çığlık atmak, öfkelenmek, parçalanmak istiyordum.

Birlikte geçirdiğimiz her anı yeniden oynatmaya ve bana bakışını, bana söylediklerini, bana yaptıklarını analiz etmeye başlamıştım. Tüm bu zaman boyunca onu mu hayal ediyordu? Son birkaç ay içinde beni hiç görmüş müydü? Bundan nefret ediyordum. Küçük bir hata ve her şey darmadağın oluyordu. Jenga oyununun en alttaki sağ parçasını ilk almak gibiydi. Tabii ki düşecekti.

Her bir saniyeyi aşırı düşünür, yavaş yavaş delirirdim. Düşünceler uyumamı engelliyor ve sabahın dördünde yatakta uzanıp tavana bakarak her şeye baştan başlıyordum.

Bir sabah o kadar sinirlenmişim ki koştum. Kalbimin üzerinde dolaşan düşüncelerden kaçabilirmişim gibi koştum. Kendimden şüphe duymaya başladım ve ondan kaçtım. Koşmaktan nefret ediyordum.

Hâlâ nefret ediyordum ama kullanmayı öğrenmişim. Kulaklıklarımı taktım ve müzik dinledim, dünyanın sesini bastırdım ve her şeyi işledim. İşlemek çok fazla geldiğinde, müziğe ve ayaklarımın kaldırımındaki gümbürtüsüne geri döndüm - ciğerlerimdeki keskin bıçaklar.

Her şey en kötü senaryodan daha iyiydi. En başından beri benim yerime onu hayal etmesinden her şey daha iyiydi.

Her sabah bunun gerçekten bir kaza olduğuna kendimi biraz daha ikna ediyordum; o anın sıcaklığıyla dilimin sürçmesi gibi. Kaç kez Ian'a Erik'in adıyla hitap etmişim ya da tam tersi? Herkes yapıyordu bunu. Bu çok kolay açıklanabilirdi.

Ama bu kadar kolay vazgeçemezdim. Ya eski bir bahane olmasaydı? Ya pes edip ona inansaydım ve daha sonra yanıldığımı anlasaydım? Eğer doğruysa bunu kabul edecek değildi ya. Bunu kim yapar ki? Kim köşeye sıkıştırılmadan böyle korkunç bir şey yaptığını itiraf ederdi? Hiç kimse.

Bu şüphe beni onu aramaktan, ondan bir açıklama istemekten alıkoymuştu. Çünkü ona inanmayı ne kadar çok istediğimi biliyordum ve bana tekrar sarılması için yalvarmadan önce denemesine bile gerek yoktu.

"Hazır mısın?" Erik beni düşüncelerimden uyandırarak sordu.

Kollarımı salladım, başımı boynumun etrafında döndürdüm ve ciğerlerimin genişleyebildiği kadar derin nefes aldım. Daniel'ın bana verdiği ve benden alamayacağı tek şey, geçmişime sahip çıkabileceğime dair duyduğum güvendi. Sadece kabullenmek değil, sahiplenmek. Ve bunu yapmaya tamamen niyetliydim.

"Evet."

"Bana ihtiyacın olursa hemen dışarıda olacağım."

Elimi sıktı ve köşeyi dönerek daha küçük bir oturma alanına geçti. Her şeyi duymak için odada olmak istememişti ve ben de tüm olanları bilmesini istemiyordum. Bu onun üzerinde zaten olduğundan daha fazla baskı yaratacaktı. Ayrıca yeniden uyum sağlamalarında kendilerini rahat hissetmelerine yardımcı olmak için mümkün olduğunca kadınlardan uzak durdu.

Kapıları arkamdan kapattım ve boş koltuğa doğru ilerlerken kadınlara gülümsedim. Bazıları gülümsedi. Bazıları gülümsemedi. Bazıları sağlıklı ve Haven'da kalış sürelerinin neredeyse sonuna gelmiş gibi görünürken, diğerleri hırpalanmış ve her an yıkımın eşiğinde görünüyordu.

"Merhaba çocuklar. Ben Hanna Brandt. Kardeşim ve ben Haven'a birlikte başladık."

Kızlardan biri, "Hayır işlerinin yürütülmesine yardım ediyorsun," dedi. Galada hikayesini paylaşanlardan biriydi ve farkındalık yaratmak için yüzlerce kişinin önünde hayatta kalması hakkında konuşarak gösterdiği cesarete imrendim.

"Evet. Ben aynı zamanda Haven'ın katalizörüyüm. Ben ve kız kardeşim Sofia." Birkaçı gözlerime bakarken diğerleri kıpırdayan ellerine baktı ve ben boğazımdaki yumruyu yutmakta zorlandım. "Biz gençken kaçırıldığımızda öldü."

Bu itiraf üzerine herkesin gözleri benimkilere kaydı ve ben de onlarınkilerle buluşmak için çabaladım. Bileziklerimi çıkardım, sehpanın üzerine koydum ve ellerimi dizlerimin üzerine koydum, silik pembe yara izlerini gizlemedim. "Neredeyse dört ay boyunca bir yatağa zincirliydim. Ve ben İlk birkaç hafta kurtulmak için deli gibi savaştık," dedim izleri göstererek. "Dört ay boyunca hayatta kaldık -tabiri caizse- ta ki Sofia kurtulana kadar. Ertesi gün kurtarıldım." Islaklık yanağımdan aşağı süzüldü ve ben de onu temizledim.

"Nasıl?" diye sordu içlerinden

biri. "Aşırı dozda
uyuşturucu."

Bir diğeri "Bunu bize neden anlatıyorsun?" diye sordu.

Güldüm, iyi bir cevap bulduğumdan yüzde yüz emin değildim. "Çünkü sanırım bunun hakkında konuşmanın ne kadar önemli olduğunu unuttum. Çünkü bazen bunu anlayan insanlarla paylaşmak iyi geliyor. Bazen o kadar da yalnız hissetmemek iyi geliyor. Çünkü bazen *yapabileceğinizi* bilmek iyi hissettiriyor. Dokuz yıl sonra bile. Elbette burada en iyi terapistlerimiz ve doktorlarımız var. Ama bunu atlatacağınızı söylediklerinde bundan emin değiller. Ellerinden geleni yapacaklar ve yolun her adımında size inanacaklar, ancak o zaman bile bu bir umut. Şüpheyi, incinmeyi ve öfkeyi anlamazlar çünkü bunu hissetmemişlerdir. Belki de bunu atlatmak zorunda kalmayacağınıza dair içinizdeki umudu anlamıyorlar" diye fısıldadım.

Bazıları gözlerini kaçırdı ve ben bunun doğru olduğunu biliyordum. O noktaya milyonlarca kez gelmişim, her şey biterse artık acı ve utanç hissetmek zorunda kalmayacağımı umuyordum. Herkes bunu anlayamadı.

"Her şeyi doğru yaptığınızı anlamıyorlar. Bir içkiyi bile başıboş bırakmadın. Hiçbir yere yalnız gitmedin. Ama bir şekilde yine de oldu. Kaçtığımız cehenneme geri dönme korkusunu anlamıyorlar."

Birkaç baş sallama beni devam etmem için cesaretlendirdi. "Sanırım buradayım çünkü kendimi konuda konuşmaya ihtiyaç duyarken buldum. Çünkü her ne kadar üstesinden gelmiş ve geçmiş kabullenmiş olsam da utanç ve öfkenin beni hala sıkı sıkıya tuttuğunu fark ettim. Sanırım beni gerçekten anlayan insanların olmaya ihtiyacım vardı."

"Buranın sizi anlayan biri tarafından kurulduğunu sizinle paylaşmak istedim. Buraya gelmek ilk başta harika hissettiriyor. Fiziksel olarak özgürsünüz. Ama zihinsel olarak savaş daha yeni başladı. Tutsaklığım hakkında ilk konuştuğumda, terapistime erkeklerin yatağıma gelmediği günler olduğunu nasıl bilmiyordum ve neredeyse isteyerek ağlıyordum. Çünkü gelirlerse bana hala ihtiyaçları vardı. Eğer gelirlerse, o zaman atılması gereken bir çöp değildim. Eğer gelirlerse, hala işe yarıyordum ve kız kardeşimle bir gün daha geçirebilirdim."

"beni öldürmelerini umduğum günler de oldu. Muhtemelen diğerlerinden daha fazla. Ama Sofia bunu bir daha asla söylememem için beni azarladı." Gözlerimi sildim ve güldüm. "O güçlü olandı. Cesur olan. Pozitif olandı. Yaşaması gereken oydu. Dokuz yıl sonra bile kimse beni kaderin yanlış seçim yaptığına ikna edemez."

"Bir arkadaş edindim," diye araya girdi kızlardan biri. "O benim cesur arkadaşımdı. Ve öldü. Bununla nasıl başa çıkıyorsunuz? İstemediğin halde yaşadığını bilerek kendinle nasıl yaşıyorsun?" diye sordu, gözyaşları boğazını tıkadı ve soruyu boğdu.

"Sadece yapıyorsunuz. Keşke daha iyi bir cevabım olsaydı. Bunu atlatmak için adım adım bir rehber, ama yok. Sadece dayanıyorsunuz, terapiye gidiyorsunuz ve her günü, her saati ve hatta her dakikayı yaşıyorsunuz. Onlar için yeterince yaşıyorsunuz. Onların gurur duyacağı bir hayat yaşarsınız. Suçluluk ve pişmanlık duygularını bastırırsınız. Onu özümsüyor ve her acı veren sızıyı hissediyorsunuz. Ve yavaş yavaş, attığın her adımla onu eritiyorsun. Neredeyse on yıl oldu ve benimki hala içimde yaşıyor, ama eskisine kıyasla çok küçük."

Cam kapıdaki hareket gözüme çarptı ve başımı kaldırıp donakaldım. Sarı saçları, buz mavisi gözleri, siyah kotunun içine soktuğu açık mavi gömleğiyle daha da parlıyordu. Küçük bir gülümsemeyle başını eğdi,

tam kalbimden vuruyordu. Buraya ne zaman gelmişti? Ne kadarını duymuştu?

Fark etmezdi, Daniel'dı. Her şeyi biliyordu ve bana asla farklı davranmadı. Bana asla çöküşün eşiğindeki kırılgan bir şeymişim gibi davranmadı. Beni zorladı ve ihtiyacım olduğunu bilmediğim şekillerde kendim için güçlü olmamı istedi.

"Eninde sonunda, daha fazlası olmak istemenize yardımcı olan bir an -ya da bir kişi- gelir," dedim ona bakarak. "En karanlık yanlarımızı örtüyor ve terapi ve zamanla yapmak için çok çalıştığımız güzel bir battaniyenin altına saklıyoruz. Yüzleşmeye hazır olana kadar orada değilmiş gibi davranırız. Ve sana şunu söyleyebilirim ki bir gün sen de bununla yüzleşebileceksin - her seferinde sadece parça parça olsa bile."

Gözyaşları Daniel'ı görmemi engelledi. O benim anım olmuştu - en karanlık yanlarımla yüzleşmeme ve onları yenmeme yardım eden kişi. Başından beri bunu yapabileceğimi bana hatırlatan kişiydi.

"Sanırım birkaç nedenden dolayı seninle konuşmak istedim. Birincisi, sanırım buna ihtiyacım vardı. Her yıl konuşan sizler gibi cesur değilim. Ama olmak istiyorum. Hikayemi paylaşabilmek ve bunun utancını üzerimde hissetmemek istiyorum çünkü utanılacak bir şey yok. Biz hayatta kaldık." Bu ateşli sözlerimi burnumu çekerek karşıladım ve onlara daha önce hiç inanmadığım kadar inandım. Daniel haklıydı. Ben güçlüydüm. İstemediğim halde hayatta kalmıştım ve bu hayatta kalmanın en zoruydu. "Ayrıca, burada olduğumu bilmeni istedim. Yalnız değilsin. Etrafın sana yardım etmek isteyen ama seni anlamayan insanlarla çevrili değil. Sen. Sen. Değilsin. Yalnız değilsiniz."

Yüzümden daha fazla gözyaşı süzüldü ve onları silme girmedim. Onları durdurmak için çok hızlı düştüler.

"Kimsemiz yok," dedi içlerinden biri.

"Birbirinize sahipsiniz. Haven'a sahipsiniz. Ve herhangi bir noktada bu yeterince iyi hissettirmezse, bana sahipsiniz. Hayatta yavaş yavaş emekliyorum ama tünelin sonundaki ışığa yaklaştıkça güneşi yüzümde hissedebiliyorum. Sana söz veriyorum, ışık orada. Ve eğer karanlıkta elini tutmak için o tünelden geri sürünmemi istersen, yaparım. Her seferinde geri döneceğim çünkü hayatta istesen de istemesen kaldın." Ellerimi iki yanıma uzattım ve iki tereddütlü avucun benimkilere kaymasını bekledim.

"Sen güçlüydün ve en kötüsünü atlattın. Bunu da atlatacaksın," dedim sertçe sıkarak.

"Teşekkür ederim," dedi kadınlardan biri. Onun çökmüş gözlerine ve morarmış yanağına bakarken içim acıdı.

Her birine baktım ve gözyaşlarımın arasından toplayabildiğim kadar ateşle gözlerine baktım. "Burada olduğunuz için teşekkür ederim. Haven'a bir şans verdiğiniz için, hayata bir şans verdiğiniz için." Başlarının üzerinden bakarak Daniel'ın gözleriyle buluştum. "Beni dinlediğiniz ve bana yardım ettiğiniz için teşekkür ederim."

Hepimiz gözlerimizi sildikten sonra birkaç baş sallama, gülümseme ve hatta birkaç kucaklaşma oldu. Onlara mutfığa gidip pasta getirmelerini söyledim çünkü bazen her günün kutlanması gerekirdi. Onlar gitmek için dönmeden önce Daniel gitmişti. Kapıdan çıktıklarında geri gelmesini bekliyordum. Dergileri düzelttim ve neredeyse halıya takılıyordum çünkü gözlerimi kapıdan alamıyordum.

Bunca zamandır onu hayal mi etmişim? Gerçekten orada değil miydi? O anda ona o kadar çok ihtiyacım vardı ki, onu hayal etmişim ve şimdi gitmiş miydi?

Tanrım, ona ihtiyacım vardı. Hayır, ona *ihtiyacım* yoktu. Bunu bana öğreten biri varsa, o da oydu.

Onu *istedim*.

Onun kollarını, sevgisini ve rahatlığını istedim.

Ona inanmak istedim.

Keşke beni ikna etmek için orada olsaydı. Her şeyin bir hata olduğunu söylemek için. Dinlerdim. En azından deneseydi ona inanırdım.

Ama o gitmişti ve ben yenilmiş bir şekilde kanepeye yığılmışım. Kaslarım bir hafta boyunca zorladığım için ağrıyordu. Onun sıcaklığını yanımda istiyordum ama onun yerine yalnızdım.

Göğsüm sıkıştıkça daha fazla gözyaşı gözlerimin arkasını yaktı ve başımı ellerimin arasına gömdüm, onu tutamayacak kadar yorgundum. Benim için geleceğini, benim için savaşağını sanmışım. Ama gelmemişti.

O gitmişti.

"Bu koltuk dolu mu?"

HANNA

Pencereden giren ışık, gökyüzü gibi parlak ve gülümsemeyle yumuşamış gözlerini aydınlatıyordu.

"Buradasın," diye nefes aldım. "Başka nerede ki?"

Bir hafta olmuştu ama sesini ne kadar özlediğime bakılırsa bir yıl da olabilirdi. Beni terk ettiğini düşündüğüm her saniye gerilen kaslarımı gevşeterek üzerimden geçti.

"I-" Boğazıma doğru ilerleyen yumruyu yutkunarak geçiştirdim. İtiraf ve onu görmek arasında duygularım diken üstündeydi. "Bilmiyorum. Ben sadece... Sanırım gittiğini düşünmüştüm."

Kanepenin kenarına doğru ilerledi ve sonunda yanıma oturdu, o kadar yakındı ki bacağını bacağıma bastırdı.

"Hayır, ben buradayım Hanna. Her zaman ."

Aramızdaki küçük boşluğu kapatıp kollarına gömülmek için içimden gelen dürtüyle savaştım. Ama sonra onu neden görmediğimi hatırladım ve sevincim onu son gördüğümünden beri süregelen acıyla lekелendi.

Sabrina.

Ayrıca yanıldığıma beni ikna etmek için bile elini uzatmamıştı. Belki de istememiştir.

"Bir haftadır yoktun," dedim, dik oturup geriye doğru çekilerek.

Bir elini saçlarında gezdirdi ve yüzünü buruşturdu. "Çünkü ben bir aptalım. Kendimi bunu düzeltmeyeceğime ve yeterince iyi olmadığımı inandırdım." Başını eğdi, bakışlarıyla buluşmamı bekledi. Dinlemem için yalvardı, anlamam için. "Hanna, ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok."

Bir kahkaha attım. "Seni şok etmek istemiyorum ama ben de istemiyorum."

Daniel'in eli yaklaştı ve bana çekilmem için bolca zaman verdi. Ama kendime karşı dürüst olursam, bunu yapmak istemiyordum. Sonuç ne olursa olsun. Bu yüzden, kaba nasırları elimin yumuşak üst kısmını sıyırdığında, parmaklarımızı birleştirmek için döndüm.

"Burada ne yapıyorsun Daniel?" O anı bozmaktan korkarak fısıldadım. "Nereden biliyorsun?"

"Nasıl? Erik. Neden?" Boştaki eliyle çenemi yukarı kaldırdı. "Çünkü senin tanıdığım en cesur kadın olmanı özlemeyecektim."

Gözlerim yaşlarla doldu ve başımı sallayarak onları yuttum. "Ben değilim."

"Öylesin," dedi şiddetle. "Hanna... Özür dilerim. I-"

"Sadece bilmek istiyorum," diye kestim sözünü. "Gerçek miydi? Herhangi biri? *Beni* hiç gördün mü?"

Elini benimkinden çekti, neredeyse ama bunu yapamadan iki eli de yüzümü çevreledi. "*Tek* gördüğüm sensin. Tanrım, tanıştığımızdan beri gördüğüm tek şey sensin. Ne zaman bir odaya girsen dikkatimi çekiyorsun."

"O zaman neden?" Yalvardım. "Neden onun adını söyledin? Tek gördüğün bensem neden bana öyle seslendin?"

Çenesi sıkıştı ve gözleri benimkiler arasında gidip geldi, belki de bunu düzeltmeyeceği paniğiyle doluydu.

"Çünkü korkuyordum. Çok korkmuştum. Beni seven son kadın izini bıraktı ve ben de gençken beni yutmuş eski duygulara kapıldım. Beni geri çekti ve tarih tekerrür ediyormuş gibi hissettim. Beni sevmenin senin için ne anlama geldiğinden korkuyordum. Ya yeterli olamazsam? Ya seni çok fazla incitirsem ve ben-ben bilmiyorum. Çünkü senin güçlü bir kadın olduğunu biliyorum. Bana ihtiyacın olmadığını ve bensiz de iyi olacağını biliyorum. Bunu biliyorum. Ama korku senin ne bildiğini umursamıyor. Farkına bile varmadan seni kendimden uzaklaştırdım ve çok üzgünüm."

Sadece ona dokunmak için uzanıp bileklerini kavradım. "Daniel, bana yardım ettin. Saklandığım şeylerle nasıl yüzleşeceğimi öğrettin. Beni ihtiyacım olan bir şekilde zorladın. Beni güçlü kıldın."

"Sen her zaman güçlüydün."

"O zaman bunu görmeme yardım ettin."

Dili dudaklarında kayıyordu ve onu öpmemek için kendimi zor tutuyordum.

Alnı benimkine düştü. "Belki de geçmişteki hatalarımı telafi etmenin bir yolu olarak yardım teklif ettim. Belki sana yardım edersem, bu beni geçmişimden . Belki de böyle başladı. Ama hiçbir zaman seni görmedim. Hiçbir noktada seni o olarak görmedim. Sana yardım etmek istedim, Hanna. Sadece sana."

"Daniel," diye nefes aldım, sonunda bir damla gözyaşı serbest kaldı. Kendimi daha fazla tutamayarak başımı eğdim ve dudaklarını dudaklarımla buluşturdum. Tadı nane ve Daniel gibiydi. Tadı evim gibiydi. Dili dudaklarımda gezindi ve ben de açılarak onu içeri aldım. Her inleyişinde ve çaresizce tutuşunda onu kalbime geri aldım, kararımı vermiştim.

Ona inandım ve onu istedim. Onu sevdim.

Öpüşmeyi yavaşlattı ve geri çekildi ama başını kaldırmadı. "Sana bir şey vermek istiyorum. Daha önce hiç kimseye vermediğim bir şey."

"Bana yeterince verdin."

"Sana asla yeterince veremem."

Geri çekildi ama başparmaklarıyla yanaklarımı okşamaya devam etti. Burun delikleri ağır nefes alıp verişinden dolayı alevlendi ve gözleri benimkiler arasında gidip geldi. Ellerimi kollarında aşağı yukarı gezdirdim ve yüzüne açıkça yansıyan sinirlerini yatıştırmaya çalıştım.

"Daniel..."

Bir derin nefes daha. "Seni seviyorum, Hanna. Bunu daha önce başka bir kadına hiç söylememiştim."

Isı ve karıncalanma göğsümden taşarak var olduğunu hiç bilmediğim yerlere uzandı. Sözleri boğazımı yakan bir ateş yaktı ve bu sözleri sonsuza dek tekrarlamak için çaresizce ona sarıldım.

"Ne hakkında-"

"Asla. Sadece seni seviyorum. Seni seviyorum. Ve umarım bana sevgini kazanmam için bir şans verirsin-"

Bu sefer onu öptüğümde tutmadım. Vücudunu kendime çektim, ona olabildiğince yakın olmak istiyordum. Elleri belime indi ve beni kucağına çekti. Tereddüt etmeden ona sarıldım ve kendimden uzaklaşmasına izin vermeyerek onu kendime çektim.

Çok özlediğim dolgun dudaklarını ısırdım ve "Ben de seni seviyorum" diye fısıldayacak kadar uzun süre uzaklaştım.

Sanki beni zaten sıkıca tutmuyormuş gibi inledi ve beni daha sıkı kavradı. Nerede olduğumuzu unutmuştum. Önemli değildi. Kollarımda sevdiğim adam vardı. Bana sevdiğimi hatırlatan adam vardı.

hala içimde yaşıyordu. Hayatımda benden güçlü olmamı isteyen adam vardı. Onun sevgisine sahiptim. Buna sahip olduğum sürece nerede olduğumuzun bir önemi yoktu.

Arkamızdan gelen bir gırtlak sesiyle irkildim ve Erik'in Daniel'ı yakmaya çalışıyormuş gibi baktığını gördüm.

"Kahretsin," diye nefes aldı Daniel. "Özür dilerim."

Kıkırdadım ve Erik'e ters ters baktım. "Cockblocker."

O yüzünü buruşturdu ve ben biraz daha güldüm. "Cidden, Hanna. Bunu bilmeme gerek yok."

Daniel'ı da yanıma alarak ayağa kalktım ve Erik'in yanından geçtim, sinsî bir sırıtış onun tek uyarısıydı. "Sanırım bana her türlü pisliği yapmasına izin vermek üzere olduğumu da bilmene gerek yok."

"Hanna lanet Brandt," diye hırladı.

"Seni ve Alex'i yakaladığım onca zamanın intikamı," diye seslendim omzumun üzerinden.

Güldüm çünkü kardeşimi seks yaptığım gerçeğiyle alay etmek, onu bundan rahatsız etmek çok önemsizdi. Onu ve Alex'i birbirlerinin üzerinde izlemek zorunda kalalı çok uzun zaman olmamıştı ve bunu asla yaşayamayacağımdan emindim. Yine de buradaydım, hepsini ve daha fazlasını alıyordum.

"Beni eve götür, Daniel."

"Tamam, ama kardeşin beni öldürmeden önce acele edelim."

Haven'ın otoparkından çıkmayı ve apartmanına kadar gitmeyi başardık... ama arabadan hiç çıkamadık.

Daniel park etti ve benim de ona bir ilk yaşatmamı istedi. Böylece arka tarafa geçtik ve arka koltukta sikişmekle ilgili tüm yaygaranın ne olduğunu öğrendim.

Bana vermem gereken tüm ilkleri öğreteceği hayatımız için sabırsızlanıyordum.

EPILOG

DANIEL

"NASIL DAYANIYORSUN?"

"Bu... ilginç ve..." Ürperdim. "Bilmiyorum. Bunu çok fazla düşünmemeye çalışıyorum."

Gözlerimi Kent'in üzerinde dolanan Olivia'dan ayırarak bakışlarımı Hanna'ya odakladım.

"O çok güzel bir gelin."

"Gerçekten de öyle ve ona bakmaya devam ettiği sürece yaşayabilir."

Pistin ortasında dans eden mutlu çifte baktı, Kent onu kollarının arasında döndürürken Olivia'nın dar elbisesi arkasına düşmüştü.

"Bunun için endişelenmene gerek olduğunu sanmıyorum."

"Endişelenmem gereken daha önemli şeyler var," diye fısıldadım kulağına. "Öyle mi?" Bana bakmadan gülümsedi.

Boynundan aşağıya doğru dişledim. "Evet."

"Ne gibi?"

"Bu elbisenin altına ne tür bir külot giydiğin gibi."

"Bu kolay," dedi sonunda dönerek, dudakları benimkinden birkaç santim ötedeydi. "Hiç."

Boğazımda bir hırıltı yükseldi ve onu omzuma atıp dışarı çıkarmamak için kendimi zor tuttum. "Siktir, Hanna."

"Sakin ol, Neandertal. Hâlâ dans ediyoruz."

"Hızlı bir sevişmeye ne dersin, sonra dans etmek için geri döneriz?"

Güldü ve omzuma bir tokat attı ama hayır demedi. Tam elini tutup bunu gerçekleştirmek üzereydim ki şarkı bitti DJ hoparlörlerden geldi.

"Pekâlâ, parti insanları. Düğün partisini şanslı gelin ve damada katılmak üzere buraya getirelim."

", aşık çocuk." Hanna beni çekerek ayağa kalktı.

Hanna'yı kollarımın arasına alıp küçük belini kavradığımda hoparlörlerden Etta James'in "At Last" şarkısının yavaş kemanları akıyordu. Elleri boynuma ve saçlarıma doğru kayıyordu. Sol tarafımızda Oak-lyn ve Callum vardı. Karşımızda Carina ve Ian vardı. Sağımızdaki masada Alex ve Erik ile Jake ve Jackson oturuyordu.

Olivia ve Kent'in aileleri ve iş ortakları parlayan gözlerle onları izliyor ve ben yeğenime ve en iyi arkadaşıma bakmaktan kendimi alamıyorum, birbirlerini buldukları için çok mutlular. Beni iğrendirmiş olsa bile.

Ama kollarımdaki güzel kadınla bunun bir önemi kalmamıştı.

Ne kadar mücadele ederseniz edin, aşk sizi hiç beklemediğiniz bir anda vurur.

Korkularımdan daha çok mücadele eden bir kadın bulacak kadar şanslı bir piçtim.

"Bu da benim için bir ilk," diye itiraf ettim.

"Öyle mi?"

"Evet. Hiç bir düğüne sevgilimle gitmedim. Çok ciddiylim."

"Burada benimle olmana sevindim," dedi gülümseyerek, emer-Koyu kirpiklerinin altında parlayan yaşlı gözleri. Şampanya rengi elbisesi içinde enfesti. Yumuşak ipek kalçalarıma sürtündü ve parmaklarım elbisenin açık arka kısmında oynadı, teni parmaklarıma sıcak bir şekilde değdi.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım dudaklarına. "Ben de seni seviyorum."

"Bu gece seni eve götürmek için sabırsızlanıyorum."

"Belki bu sefer kutuların arasından geçip yatağa ulaşabiliriz."

"Endişelenmiyorum. Dairemizin her santimetresinde seninle olmayı planlıyorum."

Bizim dairemiz. Bunu duymak hiç eskimedi.

Geçen hafta taşındık. Hâlâ benim apartmanımda, sadece daha büyük bir daire olduğu için hızlı bir taşınma oldu. Ve son altı aydır eşyalarını yavaş yavaş eski daireme taşıyordu.

"Sözler, sözler." Güldü ve kalçalarını benimkilere sürttü.

"Ateşle oynuyorsun."

"değil. Sıcak severim. Bir sır bilmek ister misin?" diye alay etti.

"Bilemiyorum. Bu gülümseme biraz korkutucu."

Dişlerini çenemdeki kirli sakalın üzerinde gezdirdi. "Son şarkıya kadar burada kalacağız ve bu süre boyunca sana işkence etmeyi planlıyorum."

"Siktir git, Hanna. Bu hiç adil değil."

"Dün gece beni becermeden önce beş kez boşalmamı sağlaman da öyle. Bu bir işkenceydi."

"Bayılmıştın."

". Ve buna bayılacaksın."

Bir hırlama daha, ama onu alt etmeye kararlıyım. Bana işkence edebileceğini sanıyorsa, kiminle oynadığının farkında değildi. Ona sözlerini yedirecektim. Tercihen banyoda sikimi yerken. Ya da vestiyerde. Ya da karanlık bir köşede. Seçici değildim.

Şarkı sona erdi ve diğer çiftler dans pistini doldurdu.

Sözünü tuttu ve her fırsatta sikimi okşadı. Tam onu sürüklemek üzereydim ki Erik'in bir dizinin üzerine çöktüğünü gördüm.

"Aman Tanrım," diye soludu Hanna, izlemek için durdu.

Alex'in eli ağzına gitti ve kelimeleri duyamadım ama gözyaşları yanaklarından süzüldü ve Erik kutuyu açmadan önce bile başını sallıyordu.

Alkışlar yükseldi ve Hanna koluma yapıştı, kendi gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. Onları sildim ve parmağımdan yaladım. Ayağa kalktılar ve Erik onu kaptığı gibi odadan çıkıp gözden kayboldu.

Hanna beni kollarına geri çekerken, "Şanslı piç," diye homurdandım.

Hiç pişmanlık duymadan bana baktı, yaklaştı ve kalçalarını ileri geri kaydırды. "Evlenmek istiyor musun?"

Soruyu sorduktan sonra bakışlarını boynuma indirdi ve çenesini tekrar yukarı çekti. Onu yumuşak bir şekilde öpmeden önce "Senin için yaparım," dedim. "Ama bu gece başka bir şey çalmayalım."

Dudağını ısırdı ve geri adım attı.

"Artık eve gitmeye hazırım."

"Zamanı gelmişti."

İhtiyaçlarımızı son dakikaya ertelediğimiz her seferde olduğu gibi, eve hiç gidemedik. Bunun yerine, onu gölgeli bir köşede becerdim ve ona sonsuza dek söz verdim.

TEŞEKKÜRLER

Ailem: Her zaman anlayışlı ve destekleyici olduğunuz için teşekkür ederim. Zor bir günün ardından beni kucakladığınız ve tek yapmak istediğim saçlarımı yolmak olduğunda güldüğünüz için teşekkür ederim. Beni tutan temel siz olmasaydınız bunu yapamazdım. Sizi seviyorum.

Karla. Rüya Takımı, bebeğim.

Serena. Bunu sensiz yapamayacağımı hepimiz biliyoruz. Beni desteklediğin, zaman yanımda olduğun ve tüm bunları yürüttüğün için teşekkür ederim. Kariyerimi daha iyi hale getirdin ve tüm kelimeleri yazmama ve onları olabildiğince seksi hale getirmeme yardımcı oldun.

Najla Qamber. Gelmiş geçmiş en iyi kapak tasarımcısı. Tüm yeteneğin için teşekkürler. Sesimi her zaman duyduğun ve mükemmelliğe dönüştürdüğün için teşekkür ederim.

Linda. Bir deliğe girmenin eşiğindeyken elimi tuttuğun ve saçımı okşadığın için teşekkür ederim. Sen ya da senin coşkun olmadan bunu yapamazdım. Yaptığın her şey için minnettarım ve bir gün birlikte şarap içmek için .

Kelly. Harika bir editör olduğun için teşekkür ederim. Daha da iyi bir arkadaş olduğun için teşekkür ederim! Senin sayende olabileceğinin en iyisi olduğunu bildiğim bir kitabı yayınlamak için bana güven veriyorsun.

Julia. Her zaman beta okuma yapabildiğin için teşekkür ederim. Zor soruları soruyor ve harika önerilerde bulunuyorsun. Hikayeyi hayal edebileceğimden daha iyi hale getirmeme yardım ettiğin için teşekkür ederim.

İnceleme ekibi. Siz hanımlar harika, eğlenceli, nazik ve destekleyici olmanın ötesindesiniz. Her paylaşım, her yorum ve aradaki her şey için teşekkür ederim.

Aşıklar. Sizler benim güvenli yerimsiniz. Bana en iyi kitap tavsiyelerini veriyor ve beni güldürüyorsunuz. İsteyebileceğimden çok daha fazlasısınız. Yorumlarınıza kaç kez göz gezdirdiğimi ve gözyaşlarına boğulduğumu anlatamam. Böyle harika bir grup olduğunuz için teşekkür ederim.

Blog yazarları. Kişisel sayfalardan kitapstagramcılarına kadar her birine. Hepiniz çok çalışıyorsunuz, güzel fotoğraflar çekiyorsunuz ve yorumlarda inanılmaz nazik sözler yazıyorsunuz. Hepinizin benim için ne kadar önemli olduğunu anlatacak yeterli kelimem yok. Bunu siz olmadan yapamazdım.

Okuyucular. Beni çok etkilediniz. Sözlerime şans verdiğiniz için teşekkür ederim. Yarattığım bir şeyi okumak için zaman ayırdığınız için teşekkür ederim. Siz en iyisisiniz.

YAZAR HAKKINDA

Fiona Cole bir asker eşi ve biyoloji ve kimya diplomalarına sahip evde oturan bir annedir. Bilimi çok sevmesine rağmen, iki küçük kızıyla evde kalmak için kariyerini ertelemeye karar verdi ve sonunda kendi kitabını yazmaya karar verene kadar kendini kitap dünyasına kaptırdı.

Fiona okuyucularından haber almayı seviyor, bu yüzden onu sosyal medyada takip ettiğinizden emin olun.

E-posta authorfionacole@gmail.com
[Haber Bülteni](#)
[Okuyucu Grubu: Fiona Cole'un Aşıkları](#)

www.authorfionacole.com

AYRICA FIONA COLE TARAFINDAN

TÜM KİTAPLAR KINDLE UNLIMITED'TA
ÜCRETSİZDİR

Kralın Barı Serisi [Beni](#)

[Bulabileceğiniz Yer](#)

[EdinBeni İnkâr](#)

[Hayal Et Beni](#)

Shame Me Not Serisi

[Utanç](#)

[Onu Sunağa Götür \(Shame Me Not 1.5\)](#)

Röntgenci Serisi

[Röntgenci](#)

[Aşıklar \(Aşk Kartları\)](#)

[Teslimiyet \(Bir Aşıklar](#)

[Novellası\) Kurtarıcı](#)

[Başka bir](#)

[Benimle İzle \(Ücretsiz Bir Yalancı](#)

[Prequel\) Yalancı](#)

[Öğretmen](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

